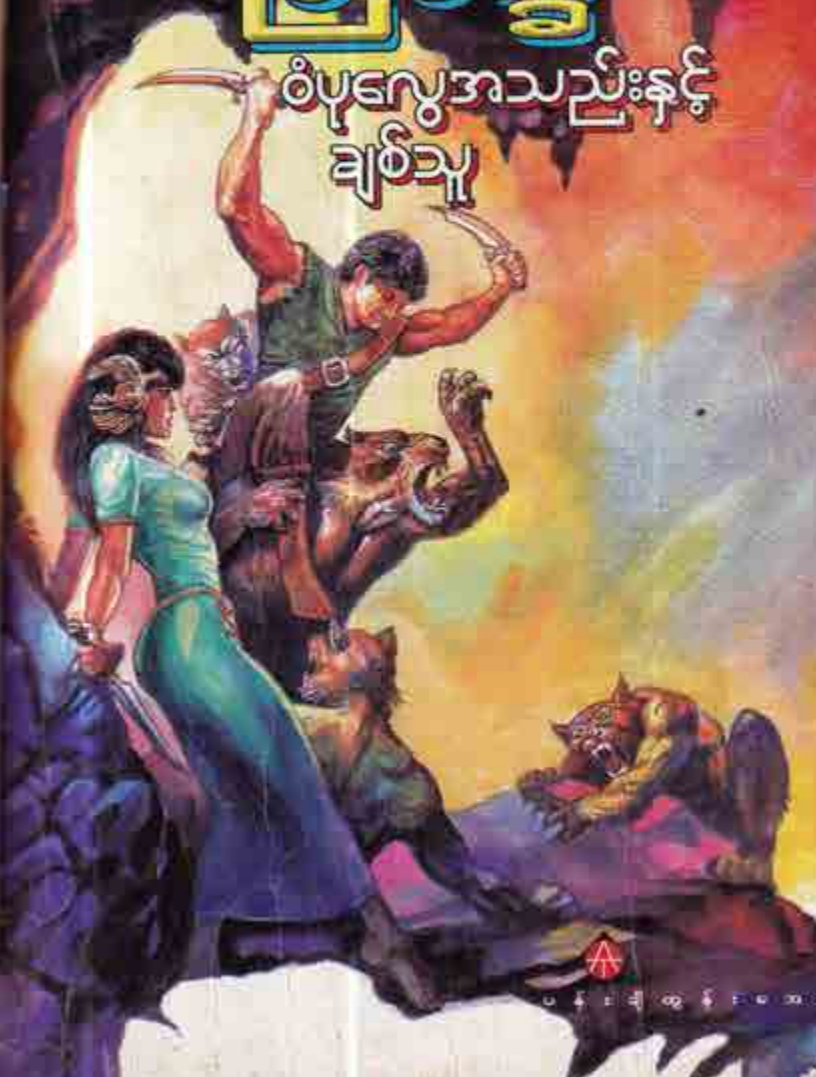

ဝိန္တို ၇ ဆန်း : ကြယ်လုံးချင်း ၀ ဣ

ကြိတ်ထွ

ဝိပုဏ္ဏအသည်းနှင့်
ချစ်သူ

ပန်းချီဆွဲဆွဲဆွဲဆွဲ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	၅၀၁၀၉၄၀၆၀၈
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်	၅၀၁၀၆၇၀၆၀၉
အကြိမ်	ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
အုပ်စု	၅၀၀
တန်ဖိုး	၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉) ရွှေသမင်စာပေ ၃၇၊ ၄၄-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
အတွင်း/အပုံး ပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြူ (မြ-၀၈၁၀၈) မိုင်းကောင်းကင် အော့(စ်)ဆက် အမှတ်(၁၂၀)၊ ၃၈/လမ်းအောက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ဒဿနလက်ဆောင်

- လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလျှင် လူသိသော အမှားများရော၊ လူမသိသည့် အမှားများကိုပါ ကျူးလွန်ဖူးကြသည်။ သို့သော် ထိုအမှားများကို အရင်းတည်ပြီး အောင်မြင်မှုရ ရန် လုပ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးလှပေသည်။
- မိမိသည်သာ ကိုးကွယ်ရာ... မိမိကိုယ်မိမိ အားကိုးချင်သော စိတ်ကို ရှင်သန် ကြီးထွားအောင် မလုပ်မချင်း ဘယ်တော့မှ သင်လိုချင်သည့် ပန်းတိုင်သို့ ရောက်မည် မဟုတ်ပေ။
- မာနတရားသည် ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသိဉာဏ်ဖြင့် ဖယ်ရှားရပါမည်။ အသိဉာဏ် ကြွယ်ဝမှုနှင့် မာနတရားသည် ဘယ်သော အခါမှ အတူတွဲ၍ မနေပေ။
- အကြင်နာတရားရှိမှု...၊ မေတ္တာတရားကို အလေးထားမှု...၊ သစ္စာကို တန်ဖိုးထားမှုများအပြင်... ဘဝတစ်ခုအတွက် ခိုင်မာမှု ရနိုင်ရန် ကြိုးစားမှုများသည် သင်လိုချင်သည့် 'အချစ်ဆိုသောအရာ' ကို ရရှိနိုင်သော နည်းလမ်းကောင်းများပင် ဖြစ်၏။

တြိစက္ခ

အများအားဖြင့်တော့ အပူဒဏ်ခံနိုင်တဲ့ ပန်းတွေဟာ ကြာရှည်ခံလေ့ ရှိပါတယ်။ လူ့ဘဝမှာလည်း ဘဝကြမ်းတဲ့လူတွေဟာ လောကခံရဲ့ ဒဏ်ကို ကြံကြခံနိုင်ကြပါတယ်...။

ဝံ့ရွာတစ်ခက်နဲ့ အမောမပြေနိုင်ပေမယ့် ရေတစ်ခွက်နဲ့ တော့ အမောပြေနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းတဲ့လူကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ထက်သာတဲ့လူကို မုဒိတာ ထားနိုင်ဖို့ကတော့ ခက်ခဲလှပါတယ်။

လှေကားတွေရဲ့သဘောက အနိမ့်ဆုံးနေရာနဲ့ အမြင့်ဆုံး နေရာကို ဆက်သွယ်ပေးထားတာပါ။ တက်ဖို့ ဆင်းဖို့အတွက် ရွေးချယ်ဖို့ကတော့ သင့်တာဝန်ပါပဲ။

အလွမ်းစကားတွေကို ပန်းတံတားပေါ်မှာ ပြောချင်သူထက် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် အကြမ်းစားလုပ်နိုင်သူကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်ပါ။

သင်ရောက်ချင်တဲ့နေရာကို သင့်ဘာသာ ရှာယူရတာပါ။ သူတစ်ပါးပေးတဲ့ နေရာဆိုတာ ဝိုင်မြို့မှ မရှိပါလား။

နေအထွက်မှာ ရွှေခွက်နဲ့ ခံတာထက် ရေအတက်မှာ လှေထွက်နိုင်ရင် ဝမ်းဗာ ရနိုင်ပါတယ်။

ဘဝဆိုသော ကံကြမ္မာလှည်းဘီးကြီး (Lifes Great Wheel of Fortune) သည် သူ့တာဝန်က မှန်မှန်လည်ပတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အလှည့်ကျရန် စောင့်ဖို့ကတော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများဖြင့် အဆင်သင့်ရှိရန် လိုပါသည်။

အချို့သည် အခက်အခဲတစ်ခုနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရုံနှင့် လျင်မြန်စွာ လက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ မိမိမှာရှိသော အရည်အသွေးနှင့် စိတ် ဓာတ်အင်အားကို မေ့လျော့နေခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေ သည်။

ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း (၁) လျှို့ဝှက်သော လူသတ်ကောင်
- အခန်း (၂) သံသယ သားကောင်
- အခန်း (၃) ဝိညာဉ် ပုံရိပ်ပေလော
- အခန်း (၄) ဝံပုလွေတောင်မှ ဝံပုလွေများ
- အခန်း (၅) ကိုးသင်္ချိုင်းမှ အကူအညီပေးသူ
- အခန်း (၆) မာယာ ထောင်ချောက်
- အခန်း (၇) ပဟေဠိဆန်သော မိန်းကလေး
- အခန်း (၈) ပင့်ကူနက်နှင့် ထူးဆန်းသော အဘိုးအို
- အခန်း (၉) သွေးလွှမ်းသောည
- အခန်း (၁၀) တောင်ညိုတောင်တန်းမှ ပဟေဠိကွင်းဆက်များ
- အခန်း (၁၁) ဝံပုလွေများနှင့်နေသူ
- အခန်း (၁၂) အမြူတေနှင့် ကိုးသင်္ချိုင်းသံစား
- အခန်း (၁၃) ထူးဆန်းသော သံစားကျောက်နှင့် ကြမ္မာဆိုး
- အခန်း (၁၄) ကိုးသင်္ချိုင်းစားနှင့် အားသစ်အလင်းရောင်များ
- အခန်း (၁၅) သားရဲတွင်းမှ အကျဉ်းသား
- အခန်း (၁၆) မစ္စရိုယန်ဂုံး

အခန်း [၁]

ရွှေပြိုင်ခွက်သော ရေသတ်ကောင်

ယခုတလော ဆန်ဂေါင်ရွာနှင့် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် သတင်းဆိုးတစ်ခု ရောက်လာသောကြောင့် တောင်ပေါ်တက်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသောလူများအဖို့ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်နေကြရသည်။

တကယ်တော့ စပ်ပန္နယ်လုံ တောင်ကြီးသည် ဆန်ဂေါင်ရွာသာမက အနီးဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှ ရွာသူ၊ ရွာသားများ အတွက်ပါ ရိက္ခာသိုလှောင်ရာ နေရာတစ်ခုဆိုက မမှားပေ။ ဆန်ဂေါင်ရွာမှာ တောင်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် နေကြသော ရွာများ အနက် အိမ်ခြေအများဆုံးရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ခြေ တစ်ရာကျော် နှစ်ရာနီးပါးရှိကာ စည်ကားလှသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

ထိုရွာ၌ နေထိုင်ကြသူအများစုမှာ သစ်လုပ်ငန်း လုပ်သူများ၊ အမဲလိုက်သူများ၊ သစ်ခွပန်းနှင့် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥရှာဖွေကြသူများ၊ ရွှေတူးသူ၊ ကျောက်ရှာသူ စသည်ဖြင့် အများအပြား နေထိုင်ကြသည်။

ထို့ပြင်...

ရွာနှင့်မနီးမဝေး အရှေ့ဘက်တောင်ကုန်းပေါ်မှာ အစိုးရသစ်လုပ်ငန်းမှ သစ်တောရုံး တစ်ရုံးလည်း ရှိပေသည်။ ထိုရုံးရှိသဖြင့်လည်း ဆန်ဂေါင်ရွာမှာ ပိုမိုစည်ကားသည်ဆိုကများပေ။

ထိုရုံးတွင် စခန်းရုံးတာဝန်ခံ ကိုအောင်ခိုင် ဆိုသူနှင့် သစ်တောရုံးဝန်ထမ်း နှစ်ဆယ်ခန့် နေထိုင်ကြသည်။

ကိုအောင်ခိုင်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိပြီး ဘွဲ့ရ ပညာတတ် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပုသိမ်သလပ်ခွာ သစ်တောစခန်းမှ ရွှေပြောင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဆင်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်တစ်ကြောရှိ သစ်တောများတွင် ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး သစ်များသာမက အများအားဖြင့် အထွက်များသောသစ်မှာ 'ကျီးလန်' သစ် ဖြစ်သည်။ ကျီးလန်သစ်ကို ခမ်းတီး၊ ရှမ်းဘာသာစကားဖြင့် 'ပိုင်းခြစ်' ဟုလည်းခေါ်သည်။

ထိုကျီးလန်သစ်အပြင် သစ်ပျော့အမျိုးအစား ဖြစ်သော အခြားသစ် များစွာတို့အပြင် ပိုင်ခနာ ဟုခေါ်သည် သစ်ဟ

တစ်မျိုးကိုလည်း ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှလူများ အသုံးများကြပေလိမ့်။

ဆန်ဂေါင်ရွာမှ လူအတော်များများမှာ ရာသီဥတုမကောင်း၍ တောင်ပေါ် မတက်နိုင်သော အချိန်များတွင် သစ်တောအလုပ်များကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ယခင်ကစောစော တောင်ပေါ်တက်ကြသူများမှာ သာမန်အနှောင့်အယှက် အန္တရာယ်များသာ ရှိကြသော်လည်း ယခုနှစ်ပိုင်း ကာလအတွင်းမှာ မပျော်လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်လာသည့် အန္တရာယ်ဆိုးကြီး တစ်ခုကြောင့် လူအသေအပျောက်များ ရှိလာခဲ့သည်။

ပထမတော့ တောင်ပေါ်တက်ရင်း သာမန်အန္တရာယ်များနှင့်တွေ့ကာ သေဆုံးခဲ့ကြသည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ သေပုံသေနည်းနှင့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ ရပုံရနည်းမှာ တစ်ပုံစံတည်း။ တစ်ထေရာတည်း တူနေသည်ကို သတိပြုမိကြသောအခါ လူသတ်တရားခံမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိကြသည်။ ဒါဖြင့် လူသတ်တရားခံက ဘယ်သူလဲ။

ဘာကြောင့် လူတွေကို လိုက်သတ်နေတာလဲ ဟူသော အဖြေကို အားလုံးက သိချင်ကြသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ အားလုံးက မသိရသေးသော ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။ သို့ကြောင့်...

တြိစက္ခ

ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရိုက်ကပင် တောင်ပေါ်တက်မည့်သူ တောထဲ ဝင်မည့်သူများကို အစစအရာရာ သတိ ပီရိယနှင့် လုပ်ကိုင်ကြရန် ခေါ်ယူ သတိပေးရလေသည်။

“အခု တောင်ပေါ်တက်တဲ့လူတွေ မကြာခဏ အသေ အပျောက် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဘာကြောင့်သေတယ်၊ ဘယ်သူ သတ်တယ်ဆိုတာကို အခုတိ အဖြေမသိရသေးပေမယ့် တစ်စုံ တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက် ဆိုတာကတော့ သိသာနိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆလိုင်း၊ သေတဲ့လူတွေ ကြည့်ရင် တစ်ကိုယ်လုံး ဓားထက်ထက်နဲ့ ခွဲထားသလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြီးပြီး သေကြတာပဲ”

“ဒဏ်ရာတွေကြည့်ရတာ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင် ရဲ့ လက်ချက်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကျားကိုက်တာ၊ ဆင်ထိုးတာ၊ ကျားသစ်ချီတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုး မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“ဝံကုတ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒဏ်ရာတွေက ဓားနဲ့ ဖွန်းခွဲထားတာမျိုး ဆိုတော့ ဝံကုတ်တဲ့ လက်သည်းရာမျိုး ဖြစ်နိုင်သလို ဝက်တောင်းပက်တဲ့ အစွယ်ချက်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ထားပါတော့... ဝံကုတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်တောင်း ပက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကြောင့် ဒီလို လူတွေကို အကြောင်းမဲ့ လိုက်သတ်နေတာလဲ”

“အဲဒါကတော့ ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ”

ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေကြသော်လည်း တိကျသော အဖြေကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြသေးပေ။

သို့ကြောင့်...

တောင်ပေါ် တက်မည့်သူ၊ တောဝင်မည့် သူများကို ၎င်းတို့၏ သက်ဆိုင်ရာ မိသားစုများက စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

“တောင်ပေါ် တက်ရင်လည်း သတိ ပီရိယထားပြီး လုပ်နော်၊ အခုတလော လူသတ်သမားက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာတယ် မသိဘူး၊ လူတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လိုက်သတ်နေသတဲ့”

“တောထဲမှာ သစ်ချာသွားရင် လူသတ်သမားကို ဂရုစိုက် နော်၊ တော်ကြာ အရှင်လတ်လတ် ငါးခြောက်ခွဲသလို အခွဲ ခံရပြီး သေနေဦးမယ်”

ဟု သတိပေးကြသဖြင့် တောင်ပေါ် တက်မည့်သူ၊ တောဝင်မည့် သူများမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ တစ်ယောက်ချင်း၊ နှစ်ယောက်ချင်း စွန့်ပြီး မတက်ဝံ့ကြတော့တဲ့ ထောင်ပေါ်တက် ရင်လည်း အဖွဲ့လိုက်၊ တောထဲဝင်လျှင်လည်း အဖွဲ့လိုက် သွားလာကြရလေသည်။

ဆန်ဂေါင် ရွာသည် လူဦးရေ များပြားသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဒေသထွက်ကုန်များ ပေါများ စည်ပင်လှသဖြင့်

အခြားဒေသမှ ကုန်သည်များ အဝင်အထွက်များသော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ပြည်မဘက်မှလာသော ကုန်သည်များ အပြင် ပြည်ပနိုင်ငံများဖြစ်သော တရုတ် နယ်စပ်ဘက်မှ ကုန်သည်များနှင့် အိန္ဒိယနယ်စပ်ဘက်မှ ကုန်သည်များလည်း မကြာခဏဆိုသလို လာရောက်ပြီး ဒေသထွက် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူကြလေသည်။

ခွေဦးပေါက်ရာသီ ရောက်လာလျှင် စပ်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်တန်းကြီးများပေါ်မှာ ရေခဲများ ပျော်ကျလာချိန် ရောက်လျှင် တောင်ပေါ်တက်ပြီး သဘာဝပစ္စည်းများ ရှာဖွေကြသူ များပြားလေသည်။

ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ၊ ရိုးပဒီး၊ အဆက်ကလူစီ ဆေးပင်၊ နွယ်ချို၊ ကရဝေ၊ သစ်မွှေး၊ သစ်ခွ၊ ပျားရည်၊ ကတိုးမွှေး အစရှိသော ဒေသထွက်ကုန်များမှာ အစဉ်သဖြင့် ရေခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်တန်းများပေါ်မှာ ရေခဲများ ပျော်ကျလာချိန်တွင် ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ ပစ္စည်းများ ရှာဖွေရချိန်တွင် စီးပွားရေး အကွက် မြင်သော ကုန်သည်များ ရောက်လာကြပြီး ၎င်းတို့ထံမှ ပါလာသော ပစ္စည်းများနှင့် ဒေသထွက်ကုန်များကို လဲလှယ် ယူကြလေသည်။

အချို့ကလည်း ငွေဖြင့် ဝယ်ယူကြသည်။ ပည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ကုန်သည်များက ၎င်းတို့အတွက် အမြတ်များများ ကျန်အောင် ဈေးနှိမ်ပြီး ဝယ်ယူလေ့ ရှိကြသည်။

ပစ္စည်းချင်း လဲလှယ်လည်း ၎င်းတို့ယူလာသော ပစ္စည်းများကို အဆမတန် ဈေးတင်ထားပြီး ဒေသထွက်ကုန်များကို ဈေးနှိမ်၍ လဲလှယ်ယူကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုန်သည်များက အဝတ်အထည်၊ အစားအသောက်၊ အရက်နှင့် အခြားအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ယူလာပြီး ဒေသခံထွက်ကုန်များနှင့် ပစ္စည်းချင်းထပ်ကာ လဲလှယ်ယူကြသည်။

ရွာသူ၊ ရွာသားများကတော့ ပြောသမျှဈေးကို နည်းသည်များသည်ဟု မသိကြဘဲ ၎င်းတို့လိုချင်သော ပစ္စည်းများရလျှင် ပြီးရောဟု သဘောထားကာ လဲယူကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်...

၎င်းတို့ထံမှ ဒေသထွက်ကုန်များက တောင်ပေါ်တက်ပြီး လုပ်အားစိုက်ရုံဖြင့် ရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကုန်သည်တစ်ဖွဲ့သည် ဆန်ဂေါင်ရွာသို့ လာစဉ် လမ်းခရီး၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အန္တရာယ် တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

၎င်းတို့သည် အိန္ဒိယနယ်ဘက်မှ ဖွန်ဂန် တောင်ကြား လမ်းမှ ဖြတ်ကာ ဆန်ဂေါင်ရွာဘက်သို့လာစဉ် လမ်း၌ ခရီးတစ်ထောက်နား နေစဉ် ညဘက်ရောက်သောအခါ စခန်းထဲသို့

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် လူသတ်ကောင်ကြီး
ဝင်လာပြီး လူအတော်များများကို သတ်ဖြတ်သွားလေသည်။
ကုန်သည်အဖွဲ့၌ သေနတ်နှစ်လက်လောက် ပါလာသော်လည်း
၎င်းတို့လည်း ပစ်ခွင့်မသာပေ။

ထိုလူသတ်ကောင်ကြီးကို ပစ်ရန် သေနတ်ပြင်လိုက်စဉ်
မှာပင် ဘယ်နေရာမှ ရောက်လာမှန်းမသိရသော အဆိပ်လူးပြား
နှစ်ချောင်းက သေနတ်သမားများကို ဝင်ရောက် ထိမှန်ပြီး
လဲကျသွားရာ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ လူအတော်
များများ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မသေဘဲ ကျန်ရစ်သူများလည်း ကြောက်လန့်တကြား
ဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

တောင်ပေါ်မှာ ကုန်သည်အဖွဲ့ သေဆုံးနေသည်ကို
ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ ရှာဖွေသော လူတစ်စုက တွေ့သဖြင့်
ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကို လာရောက် အကြောင်းကြား
ကြလေသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကလည်း အခြေအနေကို မေးမြန်းပြီး
သာမန်သေဆုံးခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်စုံတစ်ခု ပယောဂ
ကြောင့် သေဆုံးသည်မှန်း သိသောအခါ ပူတာအို ဂတ်တဲစခန်း
သို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရာ ဌာနာအုပ် ဦးထင်ကျော်
ကိုယ်တိုင် လိုက်လာလေသည်။

၎င်းနှင့်အတူ ပုလိပ်အချို့လည်း မလာလေသည်။

ဦးထင်ကျော်တို့က ဆန်ဂေါင်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ
ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန် အိမ်မှာပဲ စတည်းချလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆလိုင်း၊ ခင်ဗျားတို့ နယ်ထဲမှာလည်း
လူသေမှု လူသတ်မှုတွေကလည်း မကြာခဏ ဖြစ်နေပါလား”

ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် အပြစ်တင်သော လေသံမျိုးဖြင့်
ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်လည်း ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့
ပါဘူး၊ ဌာနာအုပ်မင်းရယ်၊ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ ကျုပ်တို့နယ်ဘက်
က လူတွေ ကြမ္မာဆိုးတွေ ဝင်နေသလိုပါပဲ၊ မကြာခဏ
အဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံနေရတယ်”

“ဒါတွေက ဒီနယ်ခံလူကြီးတွေက ဂရုစိုက်ရမှာ မဟုတ်
ဘူးလား”

“ကျုပ်တို့လည်း ဂရုစိုက်ကြတာပါပဲဗျာ၊ ရွာကလူတွေ
ဆိုရင် တစ်ယောက်ချင်း၊ နှစ်ယောက်ချင်း တောင်ပေါ်မတက်ဖို့၊
တောထဲမဝင်ဖို့ မှာထားပါတယ်၊ အခုဖြစ်တာ တခြားနယ်က
ဝင်လာတဲ့ လူတွေဖြစ်တာဆိုတော့ ကျုပ်တို့လည်း မတတ်နိုင်
အောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် အရေးရှိတာနဲ့ ဌာနာအုပ်မင်း
တို့ကို လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားရတာပေါ့”

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာ လိုက်
သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ ဦးထင်ကျော်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သားများ၊ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နှင့် ရွာသူ၊ ရွာသားအချို့တို့ တောင်ပေါ် တက်လာကြလေသည်။

အလောင်းများကို အရင်ဆုံးတွေ့သော ရွာသားကိုပင် လမ်းပြခိုင်းလေသည်။

အလောင်းများတွေ့သော နေရာမှာ ဖွန်ဂန်တောင်ကြား လမ်းနှင့် မနီးမဝေး စပ်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်ခြေတစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းများ ကျနေသောကြောင့် တောင်ခြေ တစ်ဝိုက်မှာ နှင်းသားများ ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

အလောင်းများကိုပင် နှင်းများက အချို့တစ်ဝက် ဖုံးအုပ် ထားလေပြီ။ သေဆုံးနေသူမှာ ငါးယောက် ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်က တစ်နေရာ၊ နှစ်ယောက်က တစ်နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ယောက်၏ အနားတွင် အမဲပစ် ရိုင်ဖယ် သေနတ်နှစ်လက်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးထင်ကျော်က သေနတ်နှစ်လက်ကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး သေဆုံးနေသူ နှစ်ယောက်ကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့် သောအခါ ၎င်းတို့ ကျောပြင်တစ်နေရာ၌ ခြောက်လက်မခန့် အရှည်ရှိသည့် မြားတံ တစ်ချောင်းစီ စိုက်ဝင်နေလေသည်။ ဦးထင်ကျော်က လက်အိတ်ကိုစွပ်ပြီး ထိုမြားတံနှစ်ချောင်းကို နုတ်ယူလိုက်သည်။

မြားတံ ထိပ်ဖူးတစ်ဝိုက်တွင် ကပ်နေသော သွေးများမှာ အနီရောင် မဟုတ်တော့ဘဲ မည်းနက်နေသည်။

“ဒါ... အဆိပ်လူးမြားပဲ၊ မြားထိပ်မှာ သုတ်ထားတဲ့ မြားဆိပ်ဟာ ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးလဲ ဆိုတာတော့ မသိနိုင် ဘူး၊ မြို့မှာဆိုရင်တော့ ဓာတုဗေဒနဲ့ ဓာတ်ခွဲကြည့်ရင်တော့ သိနိုင်တယ်”

ထိုသို့ပြောသဖြင့် တစ်ချိန်က မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပြီး မြားဆိပ်အမျိုးမျိုးကို ဖော်စပ် အသုံးပြုခဲ့သည့် ဦးထန်ဖုန်း ရှိန်က ယူပြီး အသေအချာ ကြည့်သော်လည်း မည်သည့် အဆိပ်မျိုးမှန်း မသိပေ။

“အင်း... ဒီမြားတံထိပ်ဖူးမှာ သုတ်လိမ်းထားတဲ့အဆိပ် က အတော်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်အမျိုးအစားပဲ၊ ဒါပေမယ့် မုဆိုး အတော်များများ ဖော်စပ် အသုံးပြုတဲ့ တစ်ဆွေ့ခုန့်၊ နှစ်ဆွေ့ခုန့်၊ ထိသေအဆိပ်မျိုးတွေ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

ဟုသာ မှတ်ချက် ချနိုင်လေသည်။ ထို့နောက်... မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ လဲကျ သေဆုံးနေသော လူ သုံးယောက်တို့၏ အလောင်းများကို နှင်းတောထဲမှာ ဖော်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ကြလေသည်။

သုံးယောက်စလုံး တိုင်းရင်းသားများ မဟုတ်ကြဘဲ တရုတ်လူမျိုး သွေးပါသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဝားထက်ထက်ဖြင့် ခွဲထားသည့် အစင်းကြောင်းကြီးများရှိနေပြီး ထိုဒဏ်ရာကြီးများကြောင့်ပင် သေဆုံးကြခြင်းဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ် ထွက်နေပြီး မူလရုပ်ပင် မရှိတော့ပေ။ အခြားတစ်ယောက်ကတော့ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်နေပြီး အူများပင် အခွေလိုက် ထွက်ကျနေသည်။ အခြားသူများမှာလည်း ကိုယ်ပေါ်၌ရရှိထားသော ဒဏ်ရာကြီးများမှာ မသေးလှပေ။

ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ကြည့်ပြီး ဦးထင်ကျော်က...

“ဒါ လူတစ်ယောက်က စိပ်ပြေနေပြေ ဓားထက်ထက်နဲ့ မှန်းသတ်တာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေတာကတော့ သေချာတယ်။ နှင်းဖုံးသွားတော့ သတ္တဝါရဲ့ခြေရာကို မမြင်ရတော့ဘူး။ ဦးထန်ဖုန်းရှိန် ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုး ဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိသလဲ”

ဟု ဦးထင်ကျော်က မေးလိုက်သည်။

“ဒဏ်ရာ အခြေအနေ ကြည့်ရတာ ကျားခဲတာ၊ ကျားသစ်ကုတ်တဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာ နှစ်ချက်ပဲရှိတယ်။ သတ္တဝါလက်ချက်ကြောင့် သေတယ်ဆိုရင်တော့ ဝက်တောင်းပက်တာနဲ့ ဝဲလက်သည်းရာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဝက်တောင်းပက်တာက ဒီလောက် ဒဏ်ရာတွေ များနိုင်ပါ့မလား။ နောက်ပြီး ဝက်စွယ်ကရော ဒီလောက် ထက်ပါ့မလား ဆလို့”

“တောဝက်အစွယ်ဆိုတာ ဒီအတိုင်းနေရင် မထက်ပါဘူး။ အတုံးကြီးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖာန်ဝင်လာပြီ ဆိုတာနဲ့

သင်စုန်းတေးလိုပဲ ထက်လာတတ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ဝက်တောင်းက လူကိုသတ်ရင် တစ်ချက်တည်း ထိုးကော်ပြီး သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မသေမချင်း အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးခွဲ သတ်တာဆိုတော့ ဒီလို ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျိုးတွေ ရနိုင်ပါတယ် ဋ္ဌာနာအုပ်မင်း”

ဟု ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ရှင်းပြလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဝံကုတ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဗျာ”

“ဝံကုတ်တာလည်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလက်သည်း ဒဏ်ရာလောက်ဆိုရင် အတော်ကြီးတဲ့ ဖြစ်ရမယ်။ လက်သည်းတွေကလည်း ခြောက်လက်မလောက်ကို ရှည်ပါလိမ့်မယ်။ လူတစ်ယောက် ဗိုက်ပေါက်အောင် ကုတ်နိုင်တဲ့ အစွယ်ဟာ အဲသည်လောက်ကို ရှည်မှဖြစ်မှာလား”

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ နယ်ဘက်မှာ အဲဒီလောက် အကောင်ကြီးတဲ့ ဝံရိုနေတာ ဒီရွာမှာရှိတဲ့ မုဆိုးတွေက မသိကြဘူးလား”

“အရင် နှစ်ပိုင်းတွေကတော့ အဲသည်လောက် အကောင်ကြီးတဲ့ ဝံမျိုး မတွေ့ ပီပါဘူး။ ဒီနယ်ဘက်မှာ ရှိတယ် လို့လည်း မကြားမိပါဘူး။ နယ်ကျော်ပြီး ရောက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အေးဗျာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနယ်ဘက်မှာ အခုလို လူသေမှု၊ လူသတ်မှုတွေ မကြာခဏ ဖြစ်နေတာကတော့

သိပ်မကောင်းလှဘူး။ ကြာရင် အထက်အရာရှိတွေက ကျုပ် အပေါ်မှာ အပြစ်တင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကျုပ်တို့ကလည်း ကြိုးစား ဖော်ထုတ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးကြဖို့တော့ လိုမယ်”

“စိတ်ချပါ ဌာနာအုပ်မင်း...။ ကျုပ်တို့ အခွမ်းကုန် အကူအညီ ပေးပါမယ်။ သတင်းတူးရင်လည်း ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပေးပါမယ်”

ထို့နောက်...

သူတို့တစ်တွေသည် သေဆုံးနေသော အလောင်း များကို အသေအချာ စစ်ဆေးပြီး မှတ်တမ်းယူပြီးနောက် ရေခဲပြင်များအောက်သို့ တူးကာ မြှုပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ သတိမမူမီလိုက်သော အချက်တစ်ချက်မှာ...

ပြားဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးနေသော လူနှစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ လက်သည်ဒဏ်ရာများကြောင့် သေဆုံးနေကြသည့် အလောင်းသုံးလောင်းစလုံး အနီရောင်ပါသော အဝတ်အစား များ ဝတ်ဆင်ထားသော အချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း [၂]

ဝစ်သယ သားစေတနာ

ဆန်ခေါင်ရွာသည် ရွာဝိုင်းကြီးဖြစ်ပြီး နီမောင်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက် နေသောနေရာမှာ စပ်မန္တလီလုံ တောင်ကန်ကြီး များကို လှမ်းမြင်နိုင်သော အနောက်ဘက်အခြမ်း၌ ဖြစ်သည်။

နီမောင်တို့မှာ မိဘနှစ်ပါး မရှိကြတော့ဘဲ မောင်နှမ သုံးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

အစ်မဖြစ်သူ ခင်မြမူမှာ အသက် ၂၉ နှစ်ခန့် ရှိပြီး နီမောင်က ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိကာ ညီမအထွေးဆုံး ခင်မြသူက အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

မိဘများမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း မောင်နှမသုံးယောက် စလုံး မည်သူမှ အိမ်ထောင်မပြုကြသေးဘဲ လူပျို အပျိုဘဝ များဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

အစ်မနှင့် ညီမဖြစ်သူ နှစ်ယောက်တို့က တောင်ယာ စိုက်ခင်းများ စိုက်ပျိုးကြပြီး နီးမောင်ကတော့ တောင်ပေါ် တက်ပြီး ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥရှာခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်း၊ သစ်တော လုပ်ငန်း လုပ်ခြင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ လာရောက်ငှားရမ်းသူရှိလျှင် လမ်းပြလုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်ကိုင်လေသည်။

ထိုသို့ ရှာဖွေရရှိသော ငွေကြေးတို့ဖြင့် မောင်နှမ သုံးယောက် အပူအပင် သောကမရှိဘဲ နေနိုင်ကြလေသည်။ ခင်မြမှုနှင့် ခင်မြသူတို့မှာ အရွယ်ကလည်း တင့်တယ်သော အရွယ် ရောက်လာပြီမို့ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောလှပသူ ဖြစ်ရာ ရွာထဲမှ ကာလသားများ၏ ပိုးပန်းမှုကို ခံရသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးက မောင်နှမသုံးယောက် လွတ်လပ် အေးချမ်းစွာ နေလိုသော ဆန္ဒကြောင့် မည်သူ့ကိုမှ လက်မခံဘဲ နေကြလေသည်။

ခင်မြမှု၏ မေတ္တာကို ရရှိရန် ကြိုးပမ်းသူများထဲမှာ သစ်တောစခန်းရုံးမှ တာဝန်ခံ ကိုအောင်ခိုင်လည်း ပါဝင်လေသည်။ ကိုအောင်ခိုင်သည် လူပျိုလူလွတ်တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ခင်မြမှုကို စိတ်ဝင်စားနေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်နှမသုံးယောက် အိမ်မှာရှိနေကြစဉ် ကိုအောင်ခိုင် ရောက်လာသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေ ပါလာသည်။
"ကိုနီမောင် တောင်ပေါ် မသွားသေးဘူးလား"

"မနက်လောက်တော့ တက်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်"
"တောင်ပေါ်သွားရင်တော့ သတိ ဝီရိယလေးနဲ့ သွားနော်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အဖော်များများနဲ့သွားတာ ပိုကောင်းတယ်၊ ဟိုတလောကလည်း ကုန်သည်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်"

"လူသတ်တရားခံက တယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ လူ့လား... ဒါမှမဟုတ် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်လား"

"စစ်ဆေး ကြည့်တာကတော့ ဘာမှ တိတိကျကျ အဖြေမရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေတဲ့လူတွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကတော့ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ လက်သည်းရာ၊ ဒါမှမဟုတ် အစွယ်ရာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲဒီဒဏ်ရာတွေမှာလည်း အတော့်ကို ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုး တွေ့ရတယ်"

"ဒါဖြင့် အဆိပ်ရှိတဲ့ လက်သည်းနဲ့ ကုတ်သတ်ခံရတာ ဖြစ်မှာပေါ့"

"လောလောဆယ် တိတိကျကျ အဖြေမသိရသေးတော့ ဒီလိုပဲ တွေးရမှာပဲ၊ ပူတာအို ဂတ်တဲနန်းက ဦးထင်ကျော် တို့ကတော့ အဲဒီ အဆိပ် နမူနာကိုယူပြီး ရန်ကုန်ကိုပို့ပြီး စမ်းသပ်ခိုင်းထားတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်"

နီမောင်က ကိုအောင်ခိုင်လာမှ သူသိချင်သော အချက်အချို့ကို သိရသဖြင့် သဘောကျနေလေသည်။

“ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်က ကြံစည်ပြီး သတ်နေတာရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အစ်ကို”

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူက ဒီလောက် အငြိုးကြီးကြီးနဲ့ လူတွေကို လိုက်သတ်နေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရ ခက်လှတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုနီမောင်တို့ တောထဲ တောင်ထဲ သွားတဲ့အခါ သတိ ဝီရိယလေးနဲ့ သွားကြရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးပဲအစ်ကို၊ ကျွန်တော် ရွာထဲ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ အစ်မတို့ ရှိတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ နီမောင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲ ရောက်တော့ စောထီးနှင့် ပဲအောင်တို့နှင့် တွေ့သည်။

“နီမောင်... မင်း... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ မင်းတို့ဆီကိုလာတာ၊ မနက်ကို တောင်ပေါ် တက်မလို့ မင်းတို့ လိုက်ကြမလားလို့ လာမေးတာ”

“တောင်ပေါ်တက်တာ အသာထားဦး၊ အခု ရွာထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်၊ တို့က မင်းကို လာရှာတာ”

“ဘာပြဿနာလဲ”

“ဟိုရောက်တော့ သိရလိမ့်မယ်၊ လာ...လာ... ရွာလူကြီးအိမ် သွားကြရအောင်၊ ရွာလူကြီးက တောင်ပေါ် တက်တဲ့လူတွေ၊ တောတက်တဲ့လူတွေကို သူ့အိမ် လာခဲ့ရမယ်လို့ မှာထားတယ်”

သို့ဖြင့်...

သုံးယောက်သား ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန် အိမ်သို့ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ရောက်သွားတော့ ဦးထန်ဖုန်းရှိန် ခြံဝင်းထဲမှာ လူအချို့ ရောက်နေကြသည်။

တောထဲ တောင်ထဲမှာ အလုပ် လုပ်ကြသူအချို့ ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မင်းတို့ကိုခေါ်ရတာ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး၊ မနက်က ငါ့ဆီကို ထွန်းခမ်းမ ရောက်လာပြီး သူ့ယောက်ျား တောင်ပေါ် တက်သွားတာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ရှိနေတာ ပြန်ရောက်မလာလို့ လိုက်ရှာပေးဖို့ လာပြောတယ်”

ဟု ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ပြောသည်။

“ကိုထွန်းခက တောင်ပေါ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“အမဲလိုက်သွားတာလို့ ပြောတယ်၊ တောင်ပေါ် မတက်ခင်က မုဆိုး ဝေဖုန်းထန်နဲ့ အတူသွားမယ်လို့တော့ ပြောသွားတယ်လို့ သူ့မိန်းမက ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့တစ်တွေ တောင်ပေါ်တက်ရင်းနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်ပေးကြပါ၊ နောက်ပြီး အခုတလော တောင်ပေါ်မှာ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေနေတယ်၊ အဲဒါ မင်းတို့တစ်တွေလည်း တောင်ပေါ်ပဲတက်တက်၊ တောထဲကိုပဲ ဝင်၊ ဝင် သတိ ဝီရိယလေးတော့ ထားကြ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ တစ်ယောက်ချင်း၊ နှစ်ယောက်ချင်း သွားတာထက် အဖော်နဲ့သွားတာ ပိုကောင်းတယ်”

ဟု မှာကြားလိုက်ပြီးနောက် နီမောင်တို့ သုံးယောက်သည် ဦးထန်ဖုန်းရှိန် ခြံဝင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

လမ်းရောက်တော့ စောထီးက ပြောသည်။

“ကိုထွန်းခကြီးကလည်း ဘယ်လို စိတ်ကူးရှိလို့များ ဒီဖုန်းထန်ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ ခရီးအတူတူ သွားတာလဲမသိဘူး။ တကယ်တော့ ဖုန်းထန်က စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူကြီး မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲကွာ”

“ဒီလူကြီးအကြောင်းကို မင်းတို့ မသိကြဘူးလား။ သူက စိတ်ကောင်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး မုဆိုးအချင်းချင်းတွေ အပေါ်မှာလည်း စည်းထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“စောထီးပြောတာ ဟုတ်တယ် နီမောင်ရဲ့ ဖုန်းထန်က ရွာထဲမှာရှိသမျှ မုဆိုးတွေဆိုရင် သူ့ထက်သာတယ်လို့ ထင်ရင် သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ရွာလုံးနဲ့လည်း သူနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတည့်ကြဘူး”

“ဒါကတော့ သူ မစ္စရီယစိတ်များတာပဲ။ ငါစဉ်းစားနေတာက ကိုထွန်းခက ရွာထဲမှာ ဒီလောက် လူတကာနဲ့မတည့်တဲ့ ဖုန်းထန်နဲ့ ဘာကြောင့် အဖော်လုပ်ပြီး သွားရသလဲဆိုတာလဲ မသိဘူး”

“ဒါကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါထက် တို့က ဘယ်အချိန် တောင်ပေါ် တက်ကြမှာလဲ”

“မနက်စောစော ရွာက ထွက်ကြမယ်လေ။ ဒါမှ နှင်းကွဲတဲ့အချိန် တောင်ပေါ်ရောက်မှာ အတော်ပဲပေါ့”

ဟု ပြောဆိုပြီး လူစုခွဲကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော နီမောင် တောင်ပေါ်တက်မည်ဆိုတော့ အစ်မဖြစ်သူနှင့် ညီမဖြစ်သူက လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ပြင်ဆင်ပေးရင်း စိတ်မချစွာဖြင့် မှာကြားနေသည်။

“မောင်လေး... နင် တောင်ပေါ်ကို ဘယ်သူနဲ့ သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး။ စောထီးနဲ့ ငမဲအောင်တို့နဲ့ အတူတူသွားမှာပါ အစ်မရဲ့”

နီမောင်က လေးနှင့် ပြားဘူးကို ပြင်ဆင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဖော်နဲ့သွားတော့ ကောင်းတာပေါ့။ အခုတလော တောင်ပေါ်တက်တဲ့သူတွေ၊ တောထဲဝင်တဲ့သူတွေ မကြာခဏ အန္တရာယ်တွေနဲ့ ကြုံနေရတယ်လို့ ကြားရတယ်။ သတိပီရိယလေးနဲ့ သွားနော်”

“စိတ်ချပါ အစ်မရယ်။ ဒါထက် ကိုအောင်ခိုင်ကြီး လာသေးလားဟင်”

“ဟိုတစ်နေ့က လာသွားတယ်လေ။ ပြည်မက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ပါလာလို့ လာဖို့ပေးသွားတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် တောင်ပေါ်တက်နေတုန်း သူလာတော့ အစ်မတို့အတွက် အဖော်ရတာပေါ့”

“နင့်စကားကလည်းဟယ်...”

နီမောင်က မချိုမချင် မျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ခင်မြမူ၏ ဖြူဝင်းသောမျက်နှာပေါ်ဝယ် ပန်းနုရောင် သမ်းသွားပြီး ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားလေသည်။

ထို့နောက်...

စောထီးနှင့် မဲအောင်တို့ ရောက်လာသဖြင့် လက်နက်နှင့် ရိက္ခာထုပ်ကို ယူပြီး သုံးယောက်သား ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

စပ်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်တန်းကြီးမှာ ဆန်ဂေါင်ရွာ၏ အနောက်ဘက်၌ ရှိလေသည်။

ရွာထဲမှထွက်တော့ သစ်လုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရွာတံခါးကို ဖွင့်ထွက်ပြီး အသေအချာ ပြန်ပိတ်ကြရသည်။

၎င်းတို့ရွာသားများ၏ ချစ်စရာလေ့မှာ ရွာတံခါးကို ဖွင့်တဲ့သူက မပျက်မကွက် ပြန်ပိတ်ရသောစနစ် ဖြစ်သည်။

ရွာမှထွက်ခဲ့ကြပြီး လယ်ကွက်များမှ ဖောက်ထားသော ကန်သင်းရိုး လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

လယ်ကွက်များကိုလွန်တော့ တောအုပ် တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။

တောအုပ်ထဲမှာ အများအားဖြင့် မျောက်အုပ်များကို တွေ့ကြရသော်လည်း ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုကြပေ။

သူတို့ တောင်ပေါ် တက်လာသော ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကတိုးပစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်ပြီး အဆင်ပြေပါက အဖိုးတန် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများ ရှာဖွေယူသွားကြရန် ဖြစ်သည်။

တောင်ခြေနှင့် နီးလာသောဘက်သို့ ရောက်လာသော အခါ တောက နက်သည်ထက် ပိုနက်လာသည်။

သစ်ကြီး ဝါးကြီးနှင့် ဝါးရုံတောကြီးများက နေပြောက်မတိုးအောင် ရှိနေလေသည်။ တောနက်ထဲ ရောက်လာတော့ ဆင်ရိုင်းအုပ်များ၊ ကျားနှင့်ကျားသစ်အပါအဝင် လူကိုအန္တရာယ် ပေးနိုင်သော တောကောင်ကြီးများကို တွေ့လာရသည်။

အချို့နေရာများမှာတော့ သစ်လုပ်ငန်းမှာ အသုံးပြုသော ဆင်ယဉ်များလည်း တွေ့ရသည်။

တောဆင်ရိုင်းနှင့် ဆင်ယဉ်များ ကွာသော အချက်မှာ ဆင်ယဉ်များတွင် သံကြိုးစများနှင့် ဆင်ခလောက်များပါသော ကြောင့် အဝေးမှပင် အလွယ်တကူ သိနိုင်လေသည်။

သူတို့သည် တောင်ခြေနှင့် နီးသော တောနက် တစ်နေရာရှိ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု နံဘေးတွင် ခေတ္တနားပြီး ဝါလာသော အစားအသောက်များကို စားသောက်ကြရင်း ဇီဝိတို့ရွာမှ လူများ သေဆုံးရသည့် ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ နီမောင်က ရေသောက်ရန် အတွက် စမ်းချောင်းနံဘေးသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ကြည့်လင်သောရေက တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။

နီမောင်က ချောင်းထဲမှရေကို ဝါးဆစ်ပိုင်းနှင့် ခပ်ယူပြီး မော့သောက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ နှာခေါင်းထဲမှာ ညှိစို့စို့အနံ့ တစ်ခုခုသံဖြင့် ချက်ချင်းမသောက်ဘဲ ရေကို ကြည့်လိုက်တော့ ရေမှာ သာမန်အဖြူရောင်မဟုတ်ဘဲ အနီရောင် သမ်းနေ သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဟင်...”

စမ်းချောင်းထဲကို အသေအချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ သွေးရောင်များ ရောနှော စီးဆင်းနေ သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်ကို အသာ ခေါ်ယူလိုက်သည်။ စောထီးနှင့် ငမဲအောင် ရောက်လာတော့ ချောင်းထဲမှာ အရောင်ပြောင်းနေသော ရေကို ပြသည်။

“ဟင်... ရေထဲမှာ သွေးရောင်တွေပါလား။”

“ဟုတ်တယ်... တို့သုံးယောက် ချောင်းဖျားဘက်ကို တက်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်းတယ်... ဒါပေမယ့် သတိပိုမိုတော့ ထားမှ ဖြစ်မယ်။”

ဟု ပြောဆို တိုင်ပင်ကာ ပစ္စည်းများကို ပြန်သိမ်းပြီး ချောင်းရိုးအတိုင်း အထက်ဘက်သို့ ဆန်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ရှိနေသည်။ ၎င်းတို့ အပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်ရသောအခါ သိပ်တော့ ခရီးမတွင်လှပေ။

ချောင်း၏ အထက်ပိုင်း ရောက်လာလေလေ တောက နက်လာပြီး ရှုပ်ထွေးလာလေလေ ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိသော ဝါးရုံတောဘက်မှ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခု ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နီမောင်က လေးနှင့်ပြားကို ဖျတ်ခနဲ အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... နီမောင်”

နီမောင်က ဘာမှမပြောဘဲ ဝါးရုံတော ရှိရာဘက်သို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်ကလည်း ၎င်းတို့တွင်ပါလာသော လေးပြားနှင့် တားလုံလက်နက်များကို အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင်ပြီး နီမောင်ပြသည့် နေရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် ကြသည်။ သို့သော်...

လေအဖိုမှာ တအိအိနှင့် လှုပ်ရှားနေသည့် ဝါးရုံတောမှ လွဲပြီး အခြား ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပေ။ သို့ကြောင့်...

သုံးယောက်သား သတိကြီးစွာဖြင့် ဆက်လျှောက်လာ ခဲ့ကြရာ မကြာမီ ချောင်းဖျားတစ်နေရာရှိ ကွက်လပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာတွင် လူတစ်ယောက် ရှိနေလေသည်။

“၀.၆”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုလူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သုံးယောက်

လုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။

ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်။

မုဆိုးကြီး ဇေယျာထန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဇေယျာထန်သည် သွေးစွန်းနေသော ဓား လုံ့လက်နက် များကို ချောင်းရေဖြင့် ဆေးကြောနေသောကြောင့် ရေစီးနှင့် အတူ သွေးညှိနဲ့များ ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့လာတာမြင်တော့ ဇေယျာထန်ကလည်း ၎င်း၏ လက်နက်ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းပြီး ကမ်းပေါ် ပြန်တက် လာသည်။

ဇေယျာထန်သည် အသက် လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ခန့်ရှိပြီး အရပ်ငါးပေကျော်ကျော်ခန့် မြင့်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင် သန်စွမ်းပြီး ကျားတစ်ကောင်လောက်ကို တစ်ယောက် တည်းနှင့် အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

နီကြောင်ကြောင်နှင့် အတန်ငယ် ရှည်နေသော ဆံပင် များကို နဖူးမှ သားရေပြားဖြင့် စည်းထားသည်။ မျက်လုံး တစ်ဖက်အပါအဝင် မျက်နှာပေါ်မှာ ကြီးမားလှသည့် ဒဏ်ရာကြီး တစ်ခု ရှိသည်။

ကတိုးသားရေဖြင့် ချုပ်ထားသော ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် ဒူးဆစ်လောက် အထိသာ ရှည်သော ဘောင်းဘီပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ခြေထောက်၌ ကြီးဖြင့် သိုင်းချည်ထားသည့် ခြေသိုင်း ပိနပ်ကြီးကို စီးထားသည်။ ဇေယျာထန်သည် ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်း သလောက် စိတ်ကလည်း ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သူ ဖြစ်သည်။

၎င်းသည် တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ပြီး အကြောင်းရှိမှသာ ရွာထဲ လာလေ့ရှိသည်။

တောတက်လျှင်လည်း အဖော်မရှာဘဲ တစ်ယောက် တည်း သွားလေ့ရှိပြီး ၎င်းမှာ အားကိုးရသည့် လက်နက်အချို့ ရှိလေသည်။

ဓား၊ လှံ လက်နက်များအပြင် အသွားတစ်တောင်၊ မြက် တစ်ဖိုက်ခန့် ရှိပြီး ထိုးခုတ်၍ရသော သံရိုးတပ်ထားသည့် ဓားလှံတစ်လက်နှင့်။

၎င်းကိုင်သော လေးကိုင်းကို သာမန်လူတို့ ညှို့ကြီး မတင်နိုင်သည့် လေးတစ်လက် ရှိသည်။

ထိုလေးဖြင့်ပစ်လျှင် ဟိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကိုပင် မဆို ထားနှင့်။ သာမန်အရွယ်အစားရှိသည့် သစ်ပင်ကိုပင် ထုတ်ချင်း ခတ် ဖောက်ထွက်နိုင်အောင် အားမကောင်းလှသည်။

လေးညှို့ကြီးကို သာမန်ကြီးဖြင့် တစ်မရသောကြောင့် ဒူးနောက်သားရေကို ကျပ်တိုက်၊ ကျောက်ဆွဲထားပြီး

စိတ်တိုင်းကျ လေးညှိကြီး ရတော့မှ တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဇမုန်းထန်ကို လူကြမ်းကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်ပုတ်ထားသောကြောင့် လူအတော်များများက အဆက်အသံမလုပ်ဝံ့ကြပေ။ နိမောင်တို့နှင့်ကတော့ မုဆိုးအချင်းချင်းပိုသိနေကြသည်။

“နိမောင်တို့ပါလား... ဒီဘက်ကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

ဟု ဇမုန်းထန်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။ နိမောင်က မလှမ်းမကမ်း နေရာအထိ လျှောက်သွားပြီး...

“ရွာက လူတစ်ယောက် ပျောက်နေတယ် ဆိုလို့ လိုက်ရှာရင်းနဲ့ တောင်ပေါ်တက်မလို့ ထွက်လာတာ ဆလိုင်း”

ဟု ဖြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲကွ”

“ကိုထွန်းခပါ... သူ ရွာကထွက်သွားတော့ ဆလိုင်းနဲ့ အတူတူ ထွက်သွားကြတာလို့ ပြောနေကြတယ်”

“အလို... ထွန်းခ သူ့ဘာသာ ရွာပြန်မလာတာ ငါ့အပေါ် ဥပဒ်ရောက်နေတဲ့ပုံပါလား။ မင်းတို့ကရော ဒီသဘောမျိုးနဲ့ ဒီနေရာကို ရောက်လာကြတာလား”

ဇမုန်းထန်၏အသံက ဒေါသ သံကြောင့် ဟိန်းထွက်သွားလေသည်။

“အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆလိုင်းနဲ့ အတူတူ ထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်း သိရမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

နိမောင်၏ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဇမုန်းထန်၏ တင်းမာ ခက်ထန်မှုများမှာ အနည်းငယ်တော့ လျော့ကျသွားသည်။

“ထွန်းခ ရွာကထွက်တုန်းက ငါနဲ့လိုက်လာတာ မှန်တယ်။ ငါက အမဲလိုက်ရင်းနဲ့ မချစ်ဥက္ကေ အတော်များများ ရှိတဲ့နေရာကို တွေ့ထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ရှာယူချင်ယူပါစေဆိုပြီး လမ်းပြပေးလိုက်တာပဲ။ တောင်ခြေ ရောက်ကတည်းက သူ့လမ်း သူ့သွား၊ ငါ့လမ်း ငါ့သွားကြတာပဲ”

“သူ ဘယ်ဘက်ကိုသွားတာလဲ ဆလိုင်း”

ဇမုန်းထန်က မြောက်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“မြောက်ဘက်မှာ ဝံပုလွေမျက်နှာမျိုးနဲ့ တောင်တစ်လုံး ရှိတယ်။ အဝေးကကြည့်ရင် ဝံပုလွေခေါင်း ပုံပုံမျိုးပဲ။ အဲဒီတောင်ကြော့ဘက်ကို သွားတာ”

ဟု ပြောပြသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ... ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဘက်ကိုတက်ရင်းနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာ... မင်းတို့က အဲဒီဘက်ကို သွားမလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တခြားနေရာကို သွားစမ်းပါကွာ၊ အဲဒီတောင်ကြော
ဘက်က အန္တရာယ် ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာ မင်းတို့
သတင်းမကြားမိဘူးလား”

“ကြားတော့ ကြားမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။
တွေ့လိုတွေ့ခြား လိုက်ရှာကြည့်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ သုံးယောက်သား ထိုနေရာမှ ထွက်
လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်နေရာ ရောက်တော့မှ ငမဲအောင်
က...

“ဒီလူကြီးကို ငါ သိပ်မသင်္ကာချင်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကို
ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် နီမောင်၊ သူ ကိုထွန်းခ အကြောင်းကို
သိထားတဲ့ပုံပေါ်တယ်၊ ဘာကြောင့် ဖွင့်မပြောသလဲ ဆိုတာ
တော့ ငါလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲ”

စောထီးကပါ မကျေမနပ်နှင့် ဝင်ပြောလေသည်။

“နောက်တစ်ချက်က တို့ သူ့နဲ့စကားပြောနေတုန်းက
သစ်တောထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ စကား
ပြောနေရင်းနဲ့ နောက်ကို မကြာခဏ လှည့်လှည့်ကြည့်နေ
တာကို သတိပြုမိတယ်”

“ဟုတ်တယ် နီမောင်၊ ဒီလူကြီး ကိုထွန်းခကို ခေါ်သွားပြီး
သတ်များပစ်လိုက်ပြီလား မသိဘူး”

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့က သူတို့ထင်မြင်ချက်များကို
ပြောဆိုနေကြသည်။

“ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့
တော့ ဒီလိုလုပ်မယ် မထင်ပါဘူး။ အမှန်တရားဟာ အချိန်
အကြာကြီး ဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူး။ တစ်နေ့တော့ အမေဖြသိရ
မှာပါ။ ကဲ... အချိန်ရှိတုန်း ခရီးဆက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောဆိုကာ သုံးယောက်သား ဝေဖန္ဒယ်လုံတောင်
ပေါ်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အာခန်း [၃]

ဝိညာဉ်ပွဲခိုင်းပေဘော

တောင်တက် ခရီးလမ်းသည် ချောချောမွေ့မွေ့တော့ မဟုတ်လှပေ။

တောင်ရင်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာ နှင်းကြွင်းနှင်းကျန်များ ရှိနေသေးသောကြောင့် ငွေ့ရောင် ဖျန်းထားသည့်နယ် ရှိသည်။

နေရောင်ခြည်ထိသော နေရာဘက်မှာ အရောင်တလက်လက် တောက်ပလျက် ရှိသည်။

သူတို့တစ်တွေ တောင်ခြေတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်လာတော့ နေရောင်ခြည် ရှိသေးသော နေ့လယ်ပိုင်းအချိန် ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်သား သစ်တောစပ်မှ ထွက်ပြီးနောက် ကျောက်တောင် ဆင်ခြေလျှောနေရာမှစ၍ အပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ နှင်းမှုန် နှင်းငွေ့များ ဝေ့ဆိုင်းနေသောကြောင့် မှုန်မှုန်ပိုင်းပိုင်း ရှိနေသည်။

အရှေ့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်၊ သစ်ညွန့်များ အပေါ်မှ အဝေးဆီတွင် မီးခိုးငွေ့ကလေးများ တလူလူ ထွက်နေသော ဆန်ဂေါင်ရွာကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တောင်ပေါ်ရောက်လာတော့ အနွေးဓာတ်နှင့်စာလျှင် အအေးဓာတ်က ပိုများလေသည်။

ရေခဲများ ပုံးလွှမ်းနေသောဘက်မှ အအေးဓာတ်များကို သယ်ဆောင်လာသော လေက တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာတော့ ဖောင်မြင့်ကြီးများက အပေါ်မှ မိုးထားသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

သူတို့သည် အနည်းငယ် ခတ်ပြေပြေ ပြစ်နေသော တောင်မျှက်နှာစာဘက်မှ အပေါ်သို့ရောက်အောင် ဆက်တက်ကြလေသည်။

“ဇုန်းထန် ပြောလိုက်တဲ့ ဝံပုလွေတောင်ဆိုတာ တကယ်ရော ရှိရဲ့လား”

စောထီးက မေးလိုက်သည်။

“ရှိတယ်”

“ဘယ်ဘက်မှာလဲ”

“ဒီတောင်မြင့်ကြီးကို ကျော်ပြီး ပြောက်ဘက်ကို ဆက်သွားရင် ရောက်တယ်”

“မင်း ရောက်ဖူးလား နီမောင်”

“အဖေရှိတုန်းကတော့ အဖေနဲ့ ကတိုး ပစ်လိုက်သွားရင်းနဲ့ ရောက်ဖူးတယ်”

“သူ့ပြောသလို တောင်ပုံစံက ဝံပုလွေဦးခေါင်းကြီးနဲ့ တူတယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“အရှေ့ဘက်ကနဲ့ အနောက်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ တောင်ပုံစံက ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့ တူတယ်”

“ခါဖြင့် အဲဒီမှာ ဝံပုလွေအုပ်စုတွေ ရှိသလား”

“ငါတို့ ရောက်တုန်းကတော့ မတွေ့ခဲ့ကြဘူး၊ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့”

“မင်းရောက်ခဲ့တုန်းက ဘာတွေ ဧွေ့ခဲ့သလဲ”

“အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ ဂူပေါက်တွေတော့ အများကြီး တွေ့ခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ သုံးယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ဆက်တက်ခဲ့ကြရာ တောင်ရင်ပြင် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တနားပြီး ပါလာသော အစားအသောက်များကို စားသောက်ကြလေသည်။ အချိန်ကလည်း မွန်းလွဲပိုင်းအချိန် ကျော်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နေရောင်ခြည်ကလည်း အားနည်းသွားပေပြီ။

ထိုအတူ နှင်းများက အနည်းငယ်ရှိများလာပြီး အအေးတတ်ကလည်း ပိုလာသည်။

“တို့သုံးယောက် သိပ်မမှောင်ခင် ဂူတစ်ဂူထဲကိုဝင်ပြီး နေရာယူကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီထက်ပိုမှောင်လာရင် သွားလို့ လာလို့ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး”

ဟု နီမောင်က ပြောပြီး တစ်ညတာ ဝင်ရောက်နားထိုင် မည့် ဂူပေါက်တစ်ခုကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြစဉ် မလှမ်းမကမ်း နေရာတွင် ဂူပေါက်ဝတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရပြီး ထိုဂူပေါက်ဝနှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာတွင် နေရောင်ခြည်ဖြင့် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် သုံးယောက်သား ထိုနေရာဘက်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းတစ်နေရာ ရောက်သောအခါ ကျောက်စွန်းတစ်ခုတွင် ငြိကျန်ခဲ့သော အဝတ်စ၊ တစ်စကို တွေ့ရသဖြင့် နီမောင်က ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

အဝတ်စမှာ အနီရောင်ဖြစ်ပြီး လူတစ်ယောက် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီမှ ငြိကျန်နေခဲ့ဟန် ရှိသည်။

ထိုအင်္ကျီကိုယူပြီး ဂူပေါက်ဝဘက်သို့ ဆက်တက်လာကြတော့ စောစောက လှမ်းမြင်ရသည့် အလင်းရောင် ထွက်နေသည့်အရာမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ တားတစ်လက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

ဂူပေါက်ဝနား ရောက်သောအခါ အတွင်းဘက်မှ သွေးညှိနဲ့လိုလို အပုပ်နဲ့လိုလိုရပြီး ဂူအတွင်းပိုင်းမှ ယင်ပ

မည်းရိုင်းများ တဝေါဝေါဖြင့် ဖျံနေသည်ကို ဂူ၏လိုဏ်သံဖြင့် ကြားနေရသဖြင့် သုံးယောက်သား လက်နက်များကို အဆင်သင့် ကိုင်ကာ အခြေအနေကို နားစွင့် ကြည့်သော်လည်း နောက်ထပ် ထူးထူးခြားခြား မကြားရသဖြင့် နီမောင်က အသင့်ပါလာသော ကညင်ဆီမီးကွင်းကို မီးရှို့ပြီး ဂူပေါက်ဝမှ အတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။

အတွင်းမှာ ကညင်ဆီ မီးလောင်သံနှင့်အတူ အလင်းရောင်များ ရလာလေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေကြသော်လည်း ဂူထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှု မရှိသောကြောင့် နောက်ထပ် ကညင်ဆီမီးကွင်းကို တုတ်တပ်ပြီး မီးရှို့လိုက်သည်။

ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် သုံးယောက်သား ဂူထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဝါးနှစ်ပြန် သုံးပြန်ခန့် ဝင်မိသောအခါ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးနေသော လူသေအလောင်း တစ်လောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

မီးရောင်ဖြင့် အသေအချာ ကြည့်သောအခါမှ ထိုအလောင်းမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ဆန်ဂေါင်ရွာမှ ပျောက်နေသည်ဆိုသော ကိုထွန်းခ ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိကြလေတော့သည်။ ကိုထွန်းခ ဝတ်ဆင်ထားသော အနီရောင်အင်္ကျီမှာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြတ်နေပြီး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ပွနေလေသည်။

တားထက်ထက်နှင့် ခွဲထားသကဲ့သို့ ကွဲနေသော ဒဏ်ရာကြီးများက ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။

အသားတစ်များပင် ထွက်ကျနေသည်။

ကျန်နစ်ယောက်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦးကို ယခုကဲ့သို့ မရှုမလှ သေဆုံးနေသည်ကို မကြည့်ရက်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲထားကြသော်လည်း နီမောင်ကတော့ မီးတိုင်ကို ကိုင်ပြီး အလောင်းအနီးမှာထိုင်ကာ အသေအချာ လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ဒဏ်ရာများမှာ အစွယ် ဒါမှမဟုတ် လက်သည်းချွန်များဖြင့် ထိုးခွဲထားသည့် ဒဏ်ရာများနှင့် တူလေသည်။

“အင်း... အခုတလော တောင်ပေါ်မှာ သေတဲ့လူတွေဟာ တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ လူသတ်တရားခံဟာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာကြောင့် လူတွေကို လိုက်သတ်နေတာပါလိမ့်”

ဟု တွေးတောနေမိလေသည်။

ထို့နောက်...

ကိုထွန်းခ အလောင်းကို ဂူအပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ယူလာပြီး တောင်စောင်း တစ်နေရာမှာ ကောင်းပွင့်စွာ ပြုလုပ်လိုက်ကြသည်။

အချိန်က နေဝင်သွားပြီပို ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် အမှောင်ရိပ်များ သမ်းလာချေပြီ။

နှင်းမှုန်နှင်းဖွဲများက ကျဆင်းလာပြီပို့ အအေးဓာတ်က များလာသည်။ လေသည် နှင်းမှုန်နှင်းခဲများကို သယ်ဆောင် တိုက်ခတ် လာသောကြောင့် အရေပြားကိုပင် ဖောက်ပြီး တိုးဝင်လာသလား ထင်ရလောက်အောင် အေးလှသည်။

သို့ကြောင့်...

သုံးယောက်သား လေကွယ် နှင်းကွယ် ရှိသော နောက်ထပ်ဂူတစ်ဂူကို ရှာဖွေပြီး တစ်ညတာ နားထိုင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

အဆင်သင့်ပင် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ဂူပေါက်ဝတစ်ခု ကို တွေ့ရသဖြင့် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ထိုဂူပေါက်ထဲမှာ ဝင်ပြီးနားကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ဂူထဲ ဝင်ကြည့်တော့လည်း ဂူမှာ သိပ်မကျယ်ဝန်းလှဘဲ နားထိုင်ရန် သင့်လျော်သောကြောင့် သုံးယောက်သား မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုနိုင်ရန် အလျင်အမြန် စီစဉ် လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်က မီးဖွေးရန်အတွက် ထင်း ခြောက် သွားရှာကြစဉ် နီမောင် ဂူထဲဝင်၍ အခြေအနေ ကြည့်သည်။

ဂူအတွင်းပိုင်း တစ်နေရာမှာတော့ လူအရိုးစုအချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် အသေအချာ ကြည့်ယောအခါ လပေါင်းများစွာက သေဆုံးခဲ့ဟန်ဖြင့် အရိုးများပင် ဆွေးနေလေပြီ။

“ဒီဝံပုလွေတောင်တစ်စိုက်မှာ အရင်ကတည်းက လူတွေ သေခဲ့ကြဟန်ရှိတယ်။ သတိတော့ ထားရမယ်”

ဟု တွေးတောရင်း အဝ,ပိုင်းသို့ ပြန်ထွက်လာစဉ် စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့လည်း ထင်းခြောက်များ ပွေ့ပြီး ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

“အင်း... အခြေအနေကတော့ သိပ်မကြိုက်လှဘူး။ တို့နောက်မှာ တစ်ယောက် ယောက်က နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်နေတဲ့ပုံမျိုး တွေ့ရတယ်”

“သေချာလို့လား... ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူရှိမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက် ယောက်က နောက်ယောင်ခံ လိုက်ကြည့်နေတာကိုတော့ သိနေတယ်”

ဟု ငမဲအောင်က အသေအချာ ပြောသည်။

“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့က ရန်သူမှ မရှိတာ တကယ်လို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ အကြောင်းနဲ့သူ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် သတိ ဝီရိယတော့ ထားမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သုံးယောက်သား မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုပြီး ပါလာသော အစားအသောက်များကို ချက်ပြုတ် စားသောက် ကြလေသည်။

မီးဖိုမှ မီးအပူရှိန်ကြောင့် အခွေးဝတ်ရကာ အအေးဒဏ်မှ အတန်အသင့် သက်သာမှု ရကြလေသည်။

စားသောက်ရင်းနှင့် နီမောင်က...

“ဇမုန်းထန် ပြောလိုက်တဲ့အထဲမှာ စကားတစ်ခွန်းပါတာ မင်းတို့ သတိပြုမိလိုက်သလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ”

“ဒီဝံပုလွေတောင်ပေါ်မှာ မချစ်ဥ အတော်များများရှိတဲ့ နေရာကို သူတွေ့ထားလို့ ကိုထွန်းခကို လင်းပြပေးလိုက်တာလို့ ပြောတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွ”

“အခု ကိုထွန်းခကို ဒီတောင်ပေါ်မှာ သေနေတာတွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကိုထွန်းခ သေတာနဲ့ ဇမုန်းထန်တွေ့ထားတယ်ဆိုတဲ့ မချစ်ဥတွေ ရှိတဲ့နေရာက ဆက်စပ်မှုများ ရှိနေမလားလို့ပါ”

“မင်းထင်တာက ဒီတောင်တစ်ဝိုက်မှာ မချစ်ဥ အတော်များများရှိတဲ့ နေရာတစ်ခု ရှိနိုင်တယ်လို့ ထင်နေတာလား”

စောထီးက မေးလိုက်သည်။

“ငါတော့ အဲဒီလို ထင်မိတယ်”

ထိုအခါ ငမဲအောင်က...

“မင်းက အဲဒီလို ရိုးရိုးတွေးနေတယ်။ ငါတော့ ဒီလူကြီးကို သိပ်ကို မယုံချင်ဘူး။ ကိုထွန်းခကို မချစ်ဥတွေ ရှိတဲ့နေရာ ပြမယ်ဆိုပြီး သေတွင်းထဲ တွန်းပို့လိုက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နီမောင်နှင့် စောထီးတို့မှာ ထိုစကားအတွက် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“အလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ရွာလူကြီး တာဝန်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ကိုထွန်းခ အလောင်းကို တွေ့ရပြီဆိုတော့ အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောလို့ရပြီ။ ဒီတော့ မနက်လင်းလာနဲ့ ဒီတောင်တစ်ကြောမှာ နည်းနည်းပါးပါး လိုက်ရှာကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

နီမောင်စကား ကြားသောအခါ ကျန်နှစ်ယောက်က ဘာမှပြန်မပြောကြပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်...

သူတို့သုံးယောက်မှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဘက်များ ဖြစ်ကြသောကြောင့် တစ်ယောက်က ကောင်းတယ်ထင်၍ စိစဉ်လျှင် ကျန်နှစ်ယောက်က ဘယ်သောအခါမှ ငြင်းပယ်လေ့ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်အိပ်၊ တစ်ယောက်က ကမ်းစောင့် တာဝန်ယူပြီး အလှည့်ကျ အိပ်ကြသည်။

နီမောင်မှာ ပင်ပန်းလာသည် ဒဏ်ကြောင့် နှစ်နှစ်
မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း တော်တော်နှင့်
အိပ်မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် သေဆုံးနေသော
ကိုထွန်းခဲ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်နေပြီး ဘာကြောင့် သေရ
သည်၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်ကြောင့် သေရသည်ကို သိချင်နေ
သည်။ အပြင်ဘက်မှာ အမှောင်ထုက ပိတ်ဆီးနေသည်။
နှင်းမှုန် နှင်းခဲများက တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာသည်နှင့် အအေးဓာတ်က
သိသိသာသာကြီး ပိုလာသည်။

နီမောင်မှာ အတွေးကောင်းနေသောကြောင့် အတော်
ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်မှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်လေသည်။
အိပ်မက်ထဲမှာ...

အနီရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော
ကိုထွန်းခဲ ရောက်လာသည်။

“ဟင်... ကိုထွန်းခဲ... ခင်ဗျား ဘယ်ကနေ ဒီကို
ရောက်လာတာလဲ”

“ငါ မင်းတို့ကို ပြောခဲ့ရာရှိလို့ လာခဲ့တာကွ”

“ရွာရောက်ရင် ငါ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို ငါ ရှာတွေ့
ထားတဲ့ မချစ်ဥတွေကို တူးပြီးပေးလိုက်ပါကွာ၊ နောက်ပြီး

ငါ့အတွက် ရည်စူးပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပြီးတော့
အမျှအတန်း ပေးဝေဖို့လည်း ပြောပေးပါ”

“ခင်ဗျား ရှာတွေ့ထားတဲ့ မချစ်ဥတွေက ဘယ်နေရာ
မှာလဲ”

“ဒီဝံပုလွေတောင်ရဲ့ ပါးစပ်ပေါက်နဲ့တူတဲ့ ဂူပေါက်ထဲမှာ
ရှိတယ်၊ အထဲကို နည်းနည်းဝင်လိုက်တာနဲ့ နှင်းခဲတွေ
ဖုံးနေတဲ့ ကျောက်ချပ်တွေကြားမှာ မချစ်ဥတွေ အများကြီး
ရှိတယ်”

“အလွယ်တကူ ရှာတွေ့ပါ့မလား”

“မပူပါနဲ့... ငါ့အင်္ကျီ အပြီအစုတ်တွေကို လမ်းမှာ
ချထားပြပေးမယ်၊ အဲဒီအတိုင်း လိုက်သွားရင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်။

“ဒါပေမယ့်... တစ်ခုတော့ သတိထားကြ”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီဂူထဲမှာ အန္တရာယ်တွေ ရှိတယ်”

ကိုထွန်းခဲသည် ထိုစကားကို အထိတ်တလန့် ပြောနေ
ဟန် ရှိသည်။

“ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးတွေလဲ”

“အဲ...အဲဒါကို ပြောလို့မရဘူး။ သူတို့သိရင် ငါ့ကို
နိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဟော... ပြောရင်း ဆိုရင်း သူတို့
လိုက်လာနေပြီ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ မပေမပါနဲ့ကွာ၊
ငါ...ငါ... သွားတော့မယ်”

ဟု ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ပြောဆိုကာ ကိုထွန်းခသည် အမှောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နားထဲမှာ မာန်ဖီသံလိုလို၊ ဟိန်းဟောက်သံလိုလို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော အသံများကို ကြားလာရသည်။

“ဟင်... ဘာသံတွေလဲ”

ထိုအသံများကြောင့် အိပ်မက် မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာတော့လည်း ထိုအသံများကို ကြားနေရဆဲပင်။

“ဘာသံတွေလဲ”

“ဘာသံတွေလဲတော့မသိဘူး။ တို့ရောက်နေတဲ့ နေရာရဲ့ အောက်ဘက်က ကြားနေရတယ်”

နီမောင်က အသေအချာ နားစွင့်ကြည့်သောအခါ ထိုကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အသံမှာ သတ္တဝါ တစ်ကျောင်းကောင်၏ မာန်ဖီ ဟိန်းဟောက်သံမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် အော်ဟစ်နေသံမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

“ဒီအောက်ဘက်မှာ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခု ရှိပုံရတယ်။ ဒီအသံတွေဟာ လိုဏ်ခေါင်းထဲက လာနေတဲ့ အသံမျိုးပဲ”

“ဘာကောင်တွေ အော်နေတာလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် တို့ ဒီတောင်ပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့အခိုက်မှာ သတိတော့ ထားကြရမယ်၊ ကဲ...ကဲ...”

မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်လှည့် အိပ်ကြဦး။ ငါ တစ်လှည့် စောင့်မယ်”

ဟု ပြောကာ နီမောင်က သူ၏လက်စွဲတော် တားလှံကို ကိုင်ပြီး ဂူအဝပိုင်းသို့ ထွက်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား နီမောင်”

“ရပါတယ်... အကြောင်းရှိရင် ငါ ဝင်နှိုးမယ်”

ဟု ပြောတော့မှ စောထီးနှင့် မဲအောင်က မီးပုံနံဘေးမှာ ပြန်အိပ်ကြလေသည်။

သူတို့ ရောက်နေသော နေရာမှာ ဂူပေါက်ဝနှင့် မဝေးလှပေ။ ဂူပေါက်ဝဘက်မှာတော့ နှင်းများ ကျနေသည်ဆိုသော်လည်း အလင်းရောင် ရှိနေသည်။

အပြင်မှာ လရောင် ရှိနေသည်။

သူတို့ရောက်နေသော နေရာအောက်ဘက်မှ ကြားနေရသည့် အသံကတော့ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

နီမောင်သည် လေးနှင့် မြားဘူးကို ကျောမှာလွယ်ပြီး တားလှံကို ကိုင်ကာ ဂူပေါက်ဝသို့ ထွက်လာသည်။

အပြင်မှာ နှင်းများကျနေသဖြင့် မှုန်ဝါးနေသော်လည်း လရောင် ရှိသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။

အပြင်မှာ အအေးဓာတ် များသောကြောင့် အပေါ်အကျိုးကို ဆွဲစေလိုက်သည်။

“ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုထွန်းခပြောသွားတဲ့ ဝံပုလွေ ခေါင်းနေရာဆိုတာ အခု လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာပဲဖြစ်မယ်။ ညဘက် နင်းတောထဲမှာ ကြည့်တော့ ဝံပုလွေဦးခေါင်းနဲ့ ပိုတူတယ်”

သူရပ်နေသောနေရာမှ အရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်လျှင် တောင်မကြီးမှ အရှေ့ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသော တောင်နာမောင်းတစ်ခုမှာ ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်း ပိုင်းနှင့် အတော်တူလှပေသည်။

လည်ပင်း၊ ဦးခေါင်း၊ နားရွက်၊ နှုတ်သီး နေရာတို့မှာ ပန်းပုဆရာတစ်ယောက် ထုထားသည့်အတိုင်း ဝံပုလွေ တစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းနှင့် တူလေသည်။

ဟန်မီနေသောအသွင်နှင့် ပါးစပ် ဟထားပုံမှာ အသက် ဝင်လှပေသည်။

“ကိုထွန်းခ ပြောသွားတဲ့ မချစ်ဥတွေ အများကြီးရှိတယ် ဆိုတာ ပါးစပ်ပေါက်နဲ့တူတဲ့ ဝူပေါက်ထဲမှာလို့ ပြောသွားတာပဲ။ ဟုတ် မဟုတ်တော့ မနက်လင်းမှပဲ သွားကြည့်ရမှာပဲ”

ဟု တွေးနေစဉ် တောင်နာမောင်းပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် တက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ခုကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသဖြင့် ကျောက်တုံး တစ်တုံးနောက်ကွယ်သို့ ဝင်ကပ် နေလိုက်လေသဖြင့်။ ပထမတော့ ကျားတစ်ကောင် တက်လာ သည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သို့သော်...

အသေအချာ ကြည့်တော့မှ မဟုတ်မှန်း သိရသည်။ တောင်နာမောင်းပေါ်သို့ တက်လာသော သတ္တဝါမှာ လူခါးစောင်းခန့် အရပ်အမောင်းရှိပြီး ကျားတစ်ကောင်လောက် အလုံးအထည်ကြီးသော ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

တောင်နာမောင်းပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာသော ဝံပုလွေကြီး တောင်ရွန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လရောင် ရှိရာဘက်သို့ ဦးခေါင်းမော့ပြီး ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်လေ သည်။

“အူ... ဝူ... ဝူ... ဝူ...”

ထိုအူသံကို ကြားရသောအခါ နှလုံးသားကို လက်အေး ကြီးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သလို စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး မွေးညင်းများ ထောင်ထ၊ လာသလို ခံစားလိုက် ရသည်။

“အူ... ဝူ... ဝူ... ဝူ...”

“အူ... ဝူ... ဝူ... ဝူ...”

ဝံပုလွေကြီးက သုံးကြိမ်ပြည့်အောင် အူလိုက်သော အခါ အခြားနေရာမှ၊ အခြားနေရာ အနံ့အပြားမှ ဝံပုလွေ အူသံ အများအပြားကို ကြားလာရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လေပြင်းတစ်ခုခုကို တိုက်ခတ်လာ သဖြင့် လေနှင့်အတူ နှင်းမှုန်နှင့်ခဲများ ပါလာသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှုန်မှုန်ပိုင်းပိုင်း ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဝံပုလွေကြီးရှိရာသို့ လှမ်းမမြင်ရတော့ပေ။

အူသံလည်း ပျောက်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ နှင်းများ ပြန်ကွဲသွားသောအခါ တောင်စွန်း နေရာတွင် ဝံပုလွေကြီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သို့သော်...

ထိုနေရာတွင် ဝံပုလွေကြီး မရှိတော့သော်လည်း အံ့ဩ ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရလေ သည်။

ထိုတောင်နားမောင်း အစွန်းနေရာ၌ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရပ်နေလေသည်။

“ဟင်... ဧတစောက မြင်နေရတဲ့ ဝံပုလွေကြီးက ဘယ်ရောက်သွားပြီး ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်ကနေ ရောက်လာ တာလဲ၊ ငါ့ကို နာနာဘာဝတွေကများ အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်း လှည့်စား နေရောသလား”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

မိန်းကလေးသည် လ.ရောင် ရှိရာဘက်သို့ မျက်နှာ မူလျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ဆန့်တန်းကာ ဦးခေါင်းကို

အပေါ်သို့ မော့ပြီး ရပ်နေသောကြောင့် သူမ၏ ရှည်လျားလှ သည့် ဆံပင်များက လေနှင့်အတူ နောက်ဘက်သို့ တလှူလှူ လွင့်နေလေသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါးလွှာသော ပဝါစ.တစ်ခုကို ပတ်ခြံ ထားသည်မှလွဲပြီး အခြားအဝတ်အစား ပါဟန်မရှိပေ။

“မဟုတ်ကုန်မှလွဲရော... ဒါ... နာနာဘာဝတွေက ငါ့ကို လှည့်စားပြနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီအချိန် ဒီနေရာမျိုးမှာ လူအစစ်ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အခုလို နေနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

နီမောင် တစ်ယောက်တည်း အစဉ်းစားရ ခက်နေစဉ် ကောင်းကင်ပေါ်မှာ တိမ်လိပ်တစ်ခုက တက်လာပြီး လရောင်ကို ဖုံးအုပ်လိုက်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်း သွားလေသည်။ အတော်ကြီးကြာမှ တိမ်မည်းများ လွင့်သွားပြီး လရောင်က ပြန်လင်းလာတော့သည်။

တောင်စွန်း ပေါ်မှာတော့ မိန်းကလေးကို မတွေ့ရ တော့ပေ။

အခန်း [၄]

ဝံပုလွေတောင်မူ ဝံပုလွေများ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းတော့ ညက ကိုထွန်းခကို အိပ်မက် မက်သည့်အကြောင်းကို စောထီးနှင့် ငမဲအောင် တို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“မင်း စိတ်ထဲက စွဲနေလို့ မက်တာ ဖြစ်မှာပါကွာ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

စောထီးက ဖခါးရည်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်ရင်း ပြောလိုက် သည်။

“ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာကတော့ သွားကြည့်မှ သိရမှာပဲ၊ ငါ့သဘောကတော့ သွားကြည့်ချင်တယ်”

“မင်းသွားချင်ရင် သွားပေါ့ကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကြောက်ပါဘူး”

ငမဲအောင်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အိပ်ပုံမှာ အန္တရာယ်တွင်းပင် ဖြစ်စေ ဦးတော့ နီမောင်သာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ဆင်းမည်ဆိုပါက မကြောက်မရွံ့ဖြင့် နောက်မှ လိုက်မည်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ကြောင့်...

နံနက်စောစောမှာပင် အစာကို ဝမ်းဝ၊ အောင် စားလိုက် ကြပြီး ဂူပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အပြင်ဘက်မှာ အလင်းရောင် ရနေပြီ။

သို့စေကာမူ မြူနင်းများကြောင့် ဝေဝေဝါးဝါး ရှိနေ ဆဲပင်။

သူတို့သည် လှမ်းမြင်နေရသော ဝံပုလွေ ဦးခေါင်း ပုံသဏ္ဍာန် ရှိသော တောင်နာမောင်း ရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာ ကြသည်။

တစ်နေရာ ရောက်တော့ နှင်းတောထဲမှာ ကျနေသည့် အနီရောင် အဝတ်စ တစ်စကို တွေ့ရသည်။

“ဟောဒီမှာ... တွေ့ပြီ”

နီမောင်က အဝတ်နီစကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အဲဒါ... ဘာလဲ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုထွန်းခ ငါ့ကိုပြောသွားတဲ့ အဝတ်နီစ လေး၊ ဒီအဝတ်နီစတွေရှိတဲ့ လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားရင် မချစ်ဥတွေ ရှိတဲ့နေရာကို တွေ့နိုင်တယ်”

နီမောင်ကောင်းကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်က ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟော... ဒီနေရာမှာ လူ့ခြေရာ တစ်ခုပါလား”
ခဲအောင်က နှင်းသားပြင်ပေါ်မှာ ခပ်ရေးရေး ပေါ်နေသော လူ့ခြေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

နီမောင် စိတ်ထဲမှာတော့ ညက တွေ့လိုက်ရသည့် မိန်းကလေး ခြေရာများလားဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သို့သော်...
ကျန်နှစ်ယောက်ကိုတော့ “ထိုအကြောင်းကို မပြောတော့ပေ။

ထိုနေရာမှ ဆက်ပြီး လျှောက်လာပြန်သောအခါ နောက်တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ နောက်ထပ် အဝတ်နီအပိုင်းစတစ်ခုကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အဝတ်နီစကလေးများ တွေ့သည့်လမ်းအတိုင်း ဆက်လိုက်သွားကြရာ ဝံပုလွေဦးခေါင်းနှင့်တူသော တောင်နာမောင်းအပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ပါးစပ်ပေါက်နဲ့ တူတဲ့နေရာမှာ ဂူပေါက် ရှိလိမ့်မယ်”

“မင်း... ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောသွားတာ”

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးကွာ”

ပြောသာ ပြောကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ထိုနေရာကို စိတ်ဝင်စားနေကြဟန် ရှိလေသည်။

တောင်နာမောင်းမှာ တောင်မကြီးမှ အပြင်ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လေဟာနယ်နှင့် အောက်ဘက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးသာ ရှိလေသည်။

ဘေးတစ်ဖက်မှာတော့ အောက်ဘက်သို့ ခပ်ပြေပြေ လျော့လျော့ ဆင်းသွားနိုင်သော လမ်းကလေး တစ်လမ်း ရှိသည်။

ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းသွားလျှင် ကျောက်ပါးစပ်ကြီးထဲသို့ ဝင်နိုင်သော နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။

ပါးစပ်ပေါက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ဂူပေါက်ကြီးမှာ အတော်ကျယ်သည်။ ဂူအဖိုးအထိ ရှစ်ပေ ကိုးပေခန့် အမြင့်ရှိသည်။ ဂူပေါက်ဝ တစ်ဝိုက်သာ အလင်းရောင်ရှိပြီး အထဲမှာတော့ မှောင်နေလေသည်။

ကြမ်းပြင် တစ်ဝိုက်မှာတော့ နှင်းခဲများ ရှိနေသည်။

အတွင်းဘက်သို့ နည်းနည်းဝင်ကြည့်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အနီရောင် အဝတ်စ တစ်စကို တွေ့ရပြန်သည်။

နီမောင်က ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“ကိုထွန်းခ လမ်းပြပေးတဲ့ အနီရောင် အဝတ်စတွေလေ၊ တို့သုံးယောက် ဂူထဲဝင်ကြရမယ်”

“မင်းဟာ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ကိုထွန်းခက တို့သုံးယောက်ကို သူ့ရှိတဲ့ သေမင်းပြည်ကိုများ လမ်းပြခေါ်နေ ရောသလား”

ငမဲအောင် စကားကြောင့် ကျန်နှစ်ယောက်က သဘော ကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းကတော့ မဟုတ်တာ အတော်ပြောတယ်၊ ဘာလဲ ကြောက်နေပြီလား”

“ဝေးသေးတယ်... ကြောက်သွေးပါရင် ဇာဂနာနဲ့ ဆွဲနုတ်ပစ်မယ်၊ ငမဲအောင်အကြောင်းကို မင်းတို့နှစ်ယောက် အသိဆုံးပါကွာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း အတွင်းကို ပင်ကြမယ်”

ဟု ပြောကာ ကညင်ဆီစီးတိုင်ကို ပီးထွန်းပြီး ဓားလုံ များကို အဆင်သင့်ကိုင်ပြီး ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဂူပေါက်မှာ အတွင်းပိုင်းရောက်လေ ကျယ်လာလေ ဖြစ်သည်။ အတွင်းပိုင်းတွင် အေးမြသော လေနှင့် နှင်းခဲ နှင်းစက် အချို့ကို တွေ့ရသောကြောင့် သူတို့ဝင်လာသော အပေါက်အပြင် ဂူအမိုးဘက်မှ ဝင်နိုင်သော အပေါက်များ လည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိကြသည်။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ အပေါ်ဘက်တွင် ဟင်းလင်းပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရပြီး ထိုနေရာမှ ကြည့်လျှင် ကောင်းကင်ပြင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လေနှင့်နှင်းများမှာ ထိုဂူပေါက်မှ ဝင်လာကြဟန် ရှိသည်။ ထိုနေရာ ရောက်တော့ အပေါ်မှဝင်လာသော အလင်း ရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။

ဂူကြမ်းပြင်၏ အောက်ခြေ အနိမ့်ပိုင်းဘက်မှာ တသွင် သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်း တစ်ချောင်းကို လှမ်းမြင်ရပြီး ကမ်းစပ် တစ်လျှောက်မှာတော့ ရောင်စုံ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ ကလေးများ ရှိသည်။

အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုး ရှိသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများမှာ အချို့မှာ အလုံးအရွယ်အစား အတော် ကြီးလေသည်။

ထိုကမ်းစပ် တစ်လျှောက်မှာလည်း နှင်းသားများ ပုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုစမ်းချောင်းနှင့် အပေါ်ဘက်မှာတော့ ဂူပေါက်ဝ များစွာရှိလေသည်။

“လာဟေ့... ဟိုစမ်းချောင်းရဲ့ ကမ်းဘေးတစ်လျှောက် မှာ စိမ်းစိမ်းအရွက်တွေ လှမ်းမြင်ရတယ်၊ အောက်ဘက်ကို ဆင်းကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျောက်ထပ်များကိုနှင်းကာ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

စမ်းချောင်းမှာ အတော်ကျယ်သည်။

ရေမှာ ကြည်စိမ်းနေပြီး အောက်ဘက်သို့ တသွင်သွင် စီးနေလေသည်။ ကျောက်တုံးများမှာ အနီးကပ် ကြည့်သော အခါမှ အရောင်အသွေး မျိုးစုံရှိမှန်း သိရတော့သည်။

အချို့ကျောက်တုံးများမှာ အရောင် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

အချို့ကျောက်တုံးများမှာ ရေနှင့် ထိလိုက်သောအခါ အရောင် ပြောင်းသွားတတ်လေသည်။

ထိုကျောက်တုံးများကြားဝယ် ကျောက်ကြမ်းပိုးများစွာ တို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျောက်ကြမ်းပိုးသည် လူနှင့်နီးသော အရပ်ဒေသ များမှာ သိပ်မနေဘဲ ယခုကဲ့သို့ လူသူမနီးသော နေရာများမှာ နေတတ်ကြသည်။

ကျောက်ကြမ်းပိုး ဆိုသည်မှာ ကျောက်တုံးများကြား၌ ခိုအောင်းနေတတ်သော ပိုးကောင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

အရွယ်မှာ လက်မဝက်ခန့် ရှိသည်။

အတောင်ပံပါပြီး ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ပြားသည်။

အနံ့မှာ ကြမ်းပိုးနံ့ကဲ့သို့ နံလည်းနံ ပြင်းလည်းပြင်း သည်။

ထိုကျောက်ကြမ်းပိုးကို အတောင် ချွတ်ပြီး ကြော်၍ စားကြသည်။ လှော်၍ စားကြသည်။

ရင်အုပ်၌ရှိသည့် အဆိပ်ဥကိုထုတ်ပြီး အစိမ်းသုပ်၍ သည်း စားကြသည်။

ထိုအဆိပ်ဥသည် လွန်စွာစပ်ပြီး စားမိပါက လျှာကို ထုံကျဉ်စေသည်။

ကျောက်ကြမ်းပိုးအသေကို စားမိပါက တုန်ဖျား ဖျားပြီး မူးဝေ အော့အန်တတ်သည်။

ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်တတ်သည်။

ပိလောပီနံ့ဥနှင့်မူ လုံးဝမတည့်ပေ။

ကျောက်ကြမ်းပိုး ရှာဖွေရရှိချိန်မှာ နှစ်စဉ် နိုဝင်ဘာလမှ ဖေဖော်ဝါရီလအထိ လေးလမျှသာ ကျောက်ကြမ်းပိုး ပေါ်တတ် လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဆောင်းရာသီ ရောက်လာ၍ ကျောက်ကြမ်းပိုးပေါ်ချိန် ရောက်လာလျှင် ကျောက်ကြမ်းပိုးကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသော ကလေး၊ လူကြီးတို့ ကျောက်ကြမ်းပိုး ရှိနိုင်သောနေရာကို လှည့်လည်၍ ရှာဖွေ ပမ်းဆီးကြလေသည်။

မြေပြန့်ဒေသတွင် ပုရစ်ဖမ်းခြင်း၊ တွင်းပိုးဖမ်းခြင်း၊ သင်ပေါင်းပိုး ရှာဖွေပမ်းဆီးခြင်းတို့နှင့် ဝေလေ့တူပါသည်။ တကယ်တော့...

ကျောက်ကြမ်းပိုးသည် ဒေသထွက် ရာသီစာ၊ စားသောက်ဖရာ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

နိမောဏ်တို့ သုံးယောက်သည် ကျောက်ဂူထဲမှ ချောင်းစပ် နံဘေးမှာ ကြီးချင်တိုင်း ကြီးနေကြသော ကျောက်ကြမ်းပိုး ကြီးများကို မြင်သောအခါ ဖမ်းချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ကြသော်လည်း အရေးကြီးသောကိစ္စနှင့် လာကြသောကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ချောင်းကမ်းစပ်တစ်လျှောက် ပြေပြန့်အနံ့အပြားတွင် အများ အပြား ပေါက်နေသော မချစ်ဥပင်များကို တွေ့ရလေတော့ သည်။

“ဟင်... ဇန့်န့်ထန် ပြောတဲ့အတိုင်း ဝံပုလွေတောင်မှာ မချစ်ဥတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါလား”

“တို့သုံးယောက်တော့ ပွပေါက်တိုးတာပဲ နိမောဏ်ရေ”

“သိပ်လည်း ဝမ်းသာမနေကြနဲ့ဦး။ ကိုထွန်းခကြီး လည်း ဒီမချစ်ဥတွေကို လာရှာရင်းနဲ့ သေသွားပုံရတယ်။ သတိမိရိယာလည်း ထားကြဦး”

“အေးပါ”

ထို့နောက်...

သုံးယောက်သား အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဘေးလှံနှင့် မီးတိုင်ကို မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ စိုက်ထားပြီး မချစ်ဥပင်များကို နုတ်ယူကြလေတော့သည်။

ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ဥမှာ မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျား ရေခဲတောင်များပေါ်တွင် ထွက်သည့် အဖိုးတန် ဆေးမြစ် ဆေးဥများ ဖြစ်ကြသည်။

အဆက်ကလူစီ ခေါ် မသေဆေးပင်နှင့် ရှိုးပဒီး ခေါ် ပိုးကောင်ခြောက်လ၊ နွယ်ပင်ခြောက်လ နေသော ဆေးပင် တို့မှာ တန်ဖိုးရှိပြီး အစွမ်းထက်သော်လည်း ရှားပါးလှ ပေသည်။

အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့များ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက် လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ဥဆေးပင်များ အကြောင်းကို လူသိများလာပြီး ဈေးကောင်း ပေးဝယ်လာကြ သည်။

အဘယ်မ ဈေးကောင်းသလဲ ဆိုလျှင် ရွှေဈေးနှင့် တန်းတူထားပြီး ဈေးဖြတ်ကာ ဝယ်ယူကြသည်။

ခန်းတောက်ပင်က အရွက်ထက် အမြစ်ကို အသုံးပြု သည်။ အနည်းဆုံး သုံးနှစ်သက်တန်းရှိ ခန်းတောက်ပင်၏ အမြစ်မှာ ခြောက်လက်မမှ ရှစ်လက်မခန့် ရှိလေသည်။ နုခွင်းတက် အတွင်းသားကဲ့သို့ အဝါရောင်ဖြစ်သည်။ အရသာ မှာ လွန်စွာခါး၏။

မချစ်ဥမှာ အပင်ထက် ဥကို အသုံးပြုသည်။

ဥမှာ ကြက်သွန်ဖြူဥနှင့် ဆင်ဆင်တူသော်လည်း အရသာမှာ လွန်စွာခါးလေသည်။

နှစ်မျိုးစလုံးမှာ ရေခဲများဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်တန်း ကြီးများပေါ်မှာ ပေါက်လေ့ရှိပြီး ရေခဲများ ပျော်တူ၍ အပင်များ ပေါ်လာချိန်မှာ သက်စွန့်ကြီးပမ်း နုတ်ယူကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

မချစ်ဥကို ရဝမ်ဘာသာဖြင့် မကျစ်၊

လီဆူးဘာသာဖြင့် ပိုမို။

ခန္တီး ရှမ်းဘာသာဖြင့် ယာဖလိုနွယ်၊

တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် လပုံဟု ခေါ်ဆိုကြပြီး မြန်မာ
ဘာသာစကားဖြင့် မချစ်ဥ၊ မသေဆေးဥ၊ ဂမုန်းသက်ရှည်ဥ
ဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ဥ ပေါ်ချိန်တွင် ရေခဲတောင်
များပေါ်မှာ လူစည်ကားနေတတ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥများက ရွှေဈေးနှင့်
အပြိုင် ဈေးကောင်းလှသောကြောင့် အပင်အကြီးအသေး၊
အနုအရင့် မရွေးတော့ဘဲ တွေ့သမျှ ခုတ်ယူကြတော့သည်။

၎င်းဆေးဖက်ဝင် အပင်များကို တရုတ်လောပန်များက
အဝယ်များလေသည်။

၎င်းတို့မှ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ပြောင်းသွားလေရာ
ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ဥတို့၏ ပျံ့နှံ့မှုကား ရှည်လျားလှပေ
သည်။

ခန်းတောက်မြစ်သည် အရသာ ခါး၏။

ရေတွင်စိမ်၍ သောက်ရသည်။

အဖျားနှင့် ငှက်ဖျားရောဂါကို ပျောက်ကင်း ချမ်းသာ
စေသည်။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်လျှင် ဒဏ်ရာကို ကြိတ်၍
အုံပေးပါက အနာမရင်းဘဲ လျင်စွာ ပျောက်လေသည်။

မချစ်ဥမှာလည်း လွန်စွာခါးသော အရသာရှိလေသည်။

အပူတတ်ရှိသဖြင့် ပျားရည်၊ အရက်တို့နှင့် စိမ်သောက်
လေ့ ရှိကြသည်။

အားဆေး အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မသေဆေးအဖြစ်
သော်လည်းကောင်း အမြတ်တနိုး မှီဝဲသုံးဆောင်ကြလေသည်။

ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ၊ ရှိုးပဒီး၊ အဆက်ကလူစိ၊
မရှောရွက်၊ ကတိုးမွေ့၊ တောင်ဆိတ် အစရှိသော အဖိုးတန်
ဆေးဖက်ဝင် သစ်ပင်များနှင့် တိရစ္ဆာန်များမှာ မြန်မာပြည်
မြောက်ဘက်ဖျားရှိ ရေခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ခါကာဘိုရာဇီ၊
စပ်ဖန္ဒယ်လုံ၊ ဒင်ဒေါ်ရာဇီ၊ ရှိအင်တလားဝါဇီ၊ ဝမ်လန်ရာဇီ၊
ဖုန်ကန်ရာဇီ အစရှိသော တောင်တန်းကြီးများပေါ်မှာ သုံးမကုန်
အောင် ပေါများလှပေသည်။

ဝံပုလွေတောင် လိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ နီမောင်တို့သုံးယောက်
ရှာဖွေတွေ့ကြသော မချစ်ဥပင်များမှာ နှစ်ချို့အပင်ကြီးများ
ဖြစ်ကြောင်း ဥကိုကြည့်ရှုဖြင့် သိနိုင်ကြသောကြောင့် သုံးယောက်
သား ဝမ်းသာအားရ နတ်ယူနေကြစဉ် ၎င်းတို့ အထက်ဘက်ရှိ
ဂူပေါက်အချို့မှ မာန်ပီသံများ ကြားလိုက်ရသောကြောင့်
လှုပ်လက်စ အလုပ်ကို ရပ်တန့်ပြီး ချထားသော တားလုံများကို
အသီးသီး ကောက်ယူလိုက်ကြသည်။

အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ရိပ်
ထဲမှာ ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးအစုံတို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အကောင်အထည်ကို မမြင်ရသေးသော်လည်း မျက်လုံး
အရောင်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် မိမိတို့ကို ရန်မူတော့မည် တိရစ္ဆာန်
များ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြသည်။

သို့ကြောင့်...

ချောင်းစပ်မှနေ၍ အပေါ်ဆင့်ကို ပြန်တက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်ကြစဉ် ဂူပေါက်ဝတစ်ခုထဲမှ ဝံပုလွေသုံးကောင် ပြေးထွက်
လာသည်။

ဝံပုလွေများမှာ သာမန် အရွယ်အစားသာသာ ရှိသော်
လည်း နီရဲသော မျက်လုံးနှင့် ဖြူဖွေးသော အစွယ်တို့ကို
အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

နီမောင်တို့ သုံးယောက်က လူချင်း ပူးကပ်နေရာမှ
ချဲ့ပေးလိုက်ပြီး ဓားလှံများကို ရှေ့သို့ ခင်းပေးထားသည်။
မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဝံပုလွေများက လွှားခနဲ
လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။

ထိုသို့ ခုန်ဝင်လာရာ အပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်
ခင်းထားသော ဓားလှံကို ဖျတ်ခနဲထောင်၍ ဝမ်းခိုက်ကို
ဆောင့်ထိုးကာ ဝင်လာသော အရှိန်ဖြင့် လွှဲပစ်လိုက်ရာ
အတော်ဝေးဝေးနေရာ ရောက်သွားပြီး 'ဘုန်း'ခနဲ ပစ်ကျသွား
လေတော့သည်။

"လာကြဟေ့... နောက်ထပ် ဂူထဲက ဝံပုလွေတွေ
ထွက်မလာခင် ဂူထဲက အမြန်ထွက်ကြရအောင်"

ဟု ပြောကာ သုံးယောက်သား ကျောက်လှေကားများမှ
အပေါ်ဆင့် ရောက်အောင် ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။

နီမောင်တို့ ကိုင်သော ဓားလှံမှာ အသွားထက်ထက်၊
အဖျားချွန်ချွန်နှင့် လှံကဲ့သို့ ထိုးနိုင်ပြီး ဓားကဲ့သို့ ခုတ်နိုင်သော
လက်နက်ပို့ အားကိုးလောက်ပေသည်။

သူတို့ သုံးယောက် အပေါ်ဆင့်သို့ ရောက်ကာမှ
နောက်ထပ် ဝံပုလွေနှစ်ကောင် သုံးကောင် ထပ်ထွက်လာပြန်
သဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြပြီး ဂူပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ ထွက်ကာ
တောင်ကြောပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

"ဒီနေရာက အန္တရာယ် မကင်းဘူးဟေ့ တောင်အောက်
ပြန်ဆင်းကြမယ်"

ဟု ပြောဆို တိုင်ပင်ကာ တောင်အောက်သို့ ခပ်သုတ်
သုတ် ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

တောင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါမှ နောက်ဘက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝံပုလွေ ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန်
တောင်စွန်းပေါ်၌ ခါးထောက်ပြီး မိမိတို့ ရှိရာကို လှမ်းကြည့်
နေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို
လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

အာဆန်း [၅]

ကဗျားသင်္ချိုင်းမှ အကူအညီပေးသူ

ဖားဖိုကိုဆွဲသော လက်ကိုင်ကွင်းကို ခပ်မှန်မှန် ဆွဲနေရာမှ ပီးတောက်များမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရှိန်ရလာလေသည်။ ပီးဖိုမှ ပီးအပူရှိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြန်နေသော်လည်း သံကိုးမျိုးကို ထည့်ကာ ကျိုနေသောအလုပ်သည် ပြီးမြောက် အောင်မြင်ကာ နီးနေလေပြီ။

ဦးဗန်ကောင်း သူလုပ်ချင်သော ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု အောင်မြင်တော့မည်ဖို့ စိတ်ထဲမှ ကြိုတ်ကာ ဝမ်းသာကျေနပ်နေမိလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းသည် ဆေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အသက် ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်နေဟန် ရှိသည်။

ခေါင်းတုံးကို ပြောင်အောင် တုံးထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မှတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် ခန့်ညားသောသွင်ပြင် ရှိသည်။

သူသည် ဆေးကုသသော အလုပ်အပြင် ဖိုထိုးသော အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ကိုင်လေသည်။ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ ရှာခြင်း၊ ဆေးကုသခြင်း အလုပ်မရှိလျှင် အမြဲတစေ ဖိုထိုးနေလေ့ရှိသည်။

ချင်းပြည်နယ်၊ ကချင်ပြည်နယ် တစ်ဝိုက်မှ လူများက ဦးဗန်ကောင်းကို သိကြသည်။ ရောဂါဖြစ်လျှင် ဦးဗန်ကောင်းကို လာခေါ်ကြသည်။

ဦးဗန်ကောင်းကလည်း ဆေးကုသဖို့လာခေါ်လျှင် နေ့ည မရှောင် အချိန်မရွေး၊ အရပ်မရွေး လိုက်သွားပြီး ကုသပေးလေ့ရှိသည်။

ဦးဗန်ကောင်းသည် ဆေးဝါးပညာ၊ ဓာတ်ပညာများ အပြင် ဂမ္ဘီရပညာများကိုပါ တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်၏။

သူတတ်ကျွမ်းသော ဂမ္ဘီရပညာများကို နယ်သူ နယ်သား အတော်များများက မှော်အတတ်ပညာဟု ထင်မြင် ယူဆကြသည်။ အချို့ ရိုးသားသူများကဆိုလျှင် စုန်းအတတ်ပညာ၊ အောက်လမ်းပညာ ဟုပင် မှတ်ထင်ကြလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်း တတ်ကျွမ်းသော ဓာတ်ပညာများကို အချို့က ကြောက်စရာကောင်းသော စုန်းပညာများဟု ထင်မှတ်ကြလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းကလည်း မိမိ ရှမ်းပြုလည်း နားလည် သဘောပေါက်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ရှမ်းမပြတော့ပေ။

အချို့ကလည်း ပညာစမ်းလည် အနေဖြင့်...

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီးရဲ့စုန်းပညာ သိပ်စွမ်းတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို တစ်ခုလောက်ပြပါ”

ဟု တောင်းဆိုကြသည်။

ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက...

“ငါ့ပညာတွေက သိပ်စွမ်းတယ်၊ လူကိုစမ်းရင် လူသေ သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခြံထဲက သစ်ပင် တစ်ပင်ကိုပဲ စမ်းပြပါ”

ဦးဗန်ကောင်းက ခြံထဲကို မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ ခြံထောင့် တစ်နေရာမှာ အသီးတွေ ပြွတ်ခဲနေသော ပိန္နဲပင် တစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။

“ကောင်းပြီ... ဟိုပိန္နဲပင်ကိုပဲ ပြုစားပြမယ်၊ ငါ သစ်သား တစ်ချောင်းကို မန်းမှုတ်ပြီး သစ်ပင်ကို ရိုက်ခဲမယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာရင် အသီးတွေအားလုံး ကြွေသွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသောအခါ...

“လုပ်ပြပါ” ဟု ပြောလေသည်။

သို့ကြောင့်...

ခြံထဲမှ အင်သား တစ်ချောင်းကို မန်းမှုတ်ဟန်ပြုပြီး ပိန္နဲပင်မှာ သွားထောက် ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာတော့ အပင်မှအသီးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကြွေကျကုန်လေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဦးဗန်ကောင်းဆီလာပြီး...

“ဆရာကြီးရဲ့ပညာကို ယုံပါပြီ ဆရာကြီး။ ပညာကို လျှော့လိုက်ပါတော့”

ဟု လာပြောကြသည်။

ဓာတ်ပညာအရ အသီးသီးနေသော ပိန္နဲပင်ကို အင်သား ဖြင့် ထောက်ပေးလိုက်လျှင် အသီးများ ကြွေကျကုန်ခြင်းမှာ စုန်းအတတ်ပညာ မဟုတ်ပေ။

ဓာတ်ခိုက်သော ပညာသာ ဖြစ်၏။

ဓာတ်ခိုက်တော့ နတ်တိုက်တာထက် ဆိုးသည်ဟူသော ပညာမှာ ဓာတ်ပညာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပိန္နဲပင်၌ (နိ)သည် ပါပဖြစ်သည်။ အင်သား၌ (အင်)သည် ပါပဖြစ်သည်။ ပါပ ပါပချင်း နှစ်လုပ်ရမည်ကို နှစ်လုပ်ဘဲ ရှိလုပ်သဖြင့် ဓာတ်ချက်၊ ဆေးချက် မှားသောကြောင့် အသီးကြွေရလေသည်။

အင်သားကို ပိန္နဲပင်တွင်းသို့ ရိုက်သွင်းလျှင် ပိုမို၍ အသီး သီးနိုင်သည့် သဘောလည်း ရှိပါသည်။ အကြောင်းကား နှစ်ကို နှစ်လုပ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

(န)နှင့် (အင်)လည်း (အန္တေ)တတ်ဖို့ တတ်မလည်း ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

နောင်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ထိုအင်သားကို အဖျားချွန်၍ ပိန္နဲပင်စည်ထဲသို့ ရိုက်သွင်း ထည့်ထားခဲ့လေရာ အသီးများ ပိုမိုအသီးသီးလာသည်ကို တွေ့မြင်သောအခါ တိုင်းရင်းသားများက...

“ဆရာကြီးရဲ့ဆေးတုတ်က အတော်ကို အစွမ်းထက်လှ ပါပေတယ်၊ ပိန္နဲသီးတွေကို သီးအောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ ကြော့အောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်”

ဟု ဝိုင်းဝန်း ချီးကျူးကြပြီး နောက်ဆိုလျှင် ဦးဗန်ကောင်း ကို ပညာ မစမ်းဝံ့ကြတော့ပေ။

ဦးဗန်ကောင်းသည် ဆေးကုသရန် အလုပ်မရှိလျှင် ထူးဆန်းသောပစ္စည်းများ ရှိနိုင်သော နေရာများကို လှည့်လည် သွားလာတတ်လေသည်။

ယခုလည်း ကိုးသချိုင်းမှ သံတိုသံစများ ရလာသော ကြောင့် စုပေါင်း၍ သံရည်ကျိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုးသချိုင်းသံဆိုလို့ ကိုးမြို့ ကိုးသချိုင်း လှည့်လည်၍ ရှာစရာမလိုဘဲ မြို့တစ်မြို့ထဲမှာ သချိုင်းကိုးခုရှိသော နေရာမှ စုဆောင်းရလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ မြို့တစ်မြို့ထဲမှာ သချိုင်းကိုးနေရာရှိသော နေရာတစ်ခု ရှိလေသည်။

ထိုမြို့မှာ ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့ ဖြစ်သည်။ မြစ်ကြီးနား မြို့မသုသာန်သည် ကိုးသုသာန် ပေါင်းထားသော သုသာန်ဖြစ်သည်။

- (၁) မြန်မာသုသာန်၊
- (၂) နှစ်ခြင်းခရစ်ယာန်သုသာန်၊
- (၃) ကာသောလိပ်သုသာန်၊
- (၄) ဟိန္ဒူသုသာန်၊
- (၅) ဗုတ်စလင်သုသာန်၊
- (၆) နတ်စားကချင်သုသာန်၊
- (၇) တရုတ်လက်တိုသုသာန်၊
- (၈) တရုတ်လက်ရှည်သုသာန်၊

(၉) ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ကျဆုံးခဲ့သည် စစ်သည်တို့ကို မြှုပ်နှံသော ကမ္ဘာ့သုသာန်များ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေရာတွင် မြို့မသုသာန်၌ သီတင်း သုံးနေသော ဆရာတော် အကြောင်းကိုလည်း အနည်းငယ် ပြောပြရန် လိုပေသည်။

ဆရာတော်သည် ယော ဗမာအမျိုးသားဖြစ်ပြီး ဘွဲ့ထောင် မှာ ဦးသောတိတ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်သည် ရေမသပ္ပာယ် (ရေမချိုး)သည်မှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါး ရှိချေပြီ။

၁၉၇၁-ခုနှစ်က ရေမချိုးတာ ၄၅ နှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။
မြစ်ကြီးနားမြို့ သုသာန်သို့ မရောက်မီ မြစ်ကြီးနား တစ်ဖက်
ကမ်း ခတ်ချိုသုသာန်၌ (၁၆)ဝါ သီတင်းသုံးခဲ့ပြီး သချိုင်းကိုးခု
စုထားသော မြို့မသုသာန်သို့ ရွှေ့ပြောင်း သီတင်းသုံးခြင်း
ဖြစ်သည်။

မြို့မသုသာန်၌ သီတင်း သုံးနေသည်မှာပင် နှစ်ပေါင်း
၃၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်သည် သုသာန်၌ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံး
နေပြီး ၎င်းထံတွင် ခွေး ငါးကောင်နှင့် ကြောင် နှစ်ဆယ့်
ငါးကောင် မွေးထားလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်း ရောက်သွားတော့ အရုဏ်တက်ချိန်
သာသာခန့်ပင် ရှိသေးသည်။

“တယ်သူလဲ”

ဆရာတော်က ကျောင်းတံခါးဖွင့်ရင်း မေးသည်။

“တပည့်တော် ဆန်ဂေါင်ဘက်က လာတာပါဘုရား။
ဒီသုသာန်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ လာတာပါ”

“အဓိဋ္ဌာန်လည်းဝင်ရင်း ပစ္စည်းလည်းရှာရင်း မဟုတ်
လားကွာ”

ဟု ပြောရင်း တံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ဦးဗန်ကောင်း စိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာတော်၏ အမြင်
အာရုံ ရှိပုံကို သဘောကျသွားလေသည်။

“မင်း... ဝင်လာတာကို ငါ့ကျောင်းက ခွေးတွေက
တစ်ကောင်မှ မဟောင်ကြဘူးလား”

“မဟောင်ပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော် ဝင်လာတော့
အပြီးတောင် နုံပြကြသေးတယ်”

“အင်း... မင်းလည်း ခေသူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်
ဘူး။ ငါ့ကျောင်းက ခွေးတွေက ကိုက်တာတော့ ကိုက်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် ကျောင်းထဲကို လူစိမ်းဝင်လာရင်တော့ နားကွဲ
လောက်အောင်ကို ဟောင်တော့တာပဲ”

ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

အမှန်တော့ သုသာန်သို့မသွားမီကတည်းက ထိုသုသာန်
အတွင်းအပြင်၌ ရှိကြကုန်သော မြင်အပ်သောပုဂ္ဂိုလ်၊ မမြင်အပ်
သောပုဂ္ဂိုလ်၊ မြင်အပ်သောသတ္တဝါ၊ မမြင်အပ်သောသတ္တဝါ
တို့ကို မှန်းဆ၍ ကြိုတင် မေတ္တာပို့ခဲ့သော အကျိုးကြောင့်
ဖြစ်သည်ကိုတော့ ဆရာတော်အနေနှင့် သိနိုင်လောက်ပေသည်။

“ဆရာတော်ဘွဲ့တော်က ဘယ်လိုခေါ်ပါလဲ ဘုရား”

“မူလဘွဲ့ကတော့ ဦးသောဘိတလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့်
အများကတော့ ဦးပေါက်ဆိန်နဲ့ ခေါ်ကြတယ်။ ငါ့ကို ဓားပြ
တွေက ပေါက်ဆိန်နဲ့ ပေါက်သတ်တာ မသေဘဲ ကျန်လို့
ဦးပေါက်ဆိန်နဲ့ ခေါ်ကြတာပဲ။ နောက်တစ်ချက်က ငါက
စကားပြောရင် ချိုချိုသာသာ မပြောတတ်ဘူး။ ပေါက်ဆိန်
ပေါက်သလို ပြောတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခေါ်တာလည်း

ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ အခုခေတ်က ချိုချိုသာသာ ပြောရင် သိပ်သဘောမပေါက်ကြဘူး”

ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

၎င်းပြောကြားသော တရားနှင့် စကားများမှာ...

“မိခင်ရှိရင် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးပြုစုပြီးမှ ရဟန်းဝတ်ပါ။ မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးက ကြီးလှတယ်။ ငါဆိုရင် ငါ့အမေနဲ့ နာမည်တူသူတွေ မိဘလုပ်ကျွေးတဲ့လူတွေရင် ဆုငွေချတယ်”

ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားကို ပြောသည်။

ထို့နောက်...

“ဒီသုသာန်မှာ နေ့စဉ်လိုလို လူသေ တွေ့ရတယ်။ ပူဆွေးသောက ရောက်ကြတာတွေကို တွေ့မြင်ရတယ်။ လင်သေ၊ မယားသေ၊ သားသမီးသေ၊ ဘိုးဘွားသေ၊ ဆွေမျိုး မောင်နှမတွေသေလို့ ငိုကြတဲ့လူတွေ တွေ့ရင် ငါ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ တချို့ သိပ်တရားလွန်လွန်းလာရင် အော်တောင် ထုတ်လိုက်သေးတယ်။ အရွယ်ကောင်းတုန်း လင်တွေ မယားတွေ သေလို့ ဖျပ်ဖျပ်လူး တက်ကြ ချက်ကြနဲ့ ငိုတဲ့ လူတွေကိုလည်း တွေ့ဖူးပါရဲ့။ အဲဒီလူတွေဟာ သိပ်မကြာပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ အသုဘလာဖို့လိုပါလာရင် နောက်ယောက်ျား နောက်မိန်းမတွေ ယူထားတာကို တွေ့ရတာပဲ”

အဲ... အဖေ အမေသေလို့ ငိုတဲ့လူတွေရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာတတ်တယ်ကွာ၊ ငြော်... သူတို့

တစ်သက်မှာ နောက်ထပ် မိဘအစားမရတော့ပါလား ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ရင်ထဲမှာ သူ့ဗိုလ်ထပ်တူ ခံစားရတယ်”

ဟု ဆက်ပြောသည်။

ဦးဖန်ကောင်းကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောပြနေသော သုသာန်ဆရာတော်ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေလေသည်။

“မင်းက ဒီသုသာန်ကို ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ”

“အဝိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ လာတာပါ ဘုရား”

“အဝိဋ္ဌာန် ဝင်တာလည်း ဝင်ကြပါ။ မင်းသိအောင် တစ်ခုတော့ ကြံပြောထားရဦးမယ်။ သုသာန်မှာ ပရိတ်ရွတ်လို့ မရဘူး။ မေတ္တာသုတ်၊ မင်္ဂလာသုတ်ပဲ ရွတ်လို့ရတယ်။ အခြား တန်ခိုးကြီးတဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ ဂါထာတွေလည်း မရွတ်နဲ့”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဘုရား”

“ဒီသင်္ချိုင်းက တခြားသင်္ချိုင်းနဲ့ မတူဘူး။ ဘာသာ ပေါင်းစုံ၊ လူမျိုးပေါင်းစုံတွေ စုနေတဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းဆိုတော့ ကိုးယ့်ဘာသာရဲ့ တန်ခိုးကြီးတဲ့ ပရိတ်တွေ၊ ဂါထာတွေရွတ်ရင် ကျန်တာတွေက မခံနိုင်ဘူး”

“ဒီသုသာန်မှာ ဘာတွေရှိသလဲ ဘုရား”

“ဒီသုသာန်ထဲမှာ သရဲတော့ မရှိပါဘူး။ ရက်လည်ဆွမ်း မကပ်သေးလို့ အမှုအတန်း မရသေးလို့ ခဏတစ်ပြတ် ဖြစ်နေတဲ့ ပြိတ္တာတွေတော့ ရှိတယ်။ ဒီတစ္ဆေ ပြိတ္တာမျိုးတွေက

တရားဟောလိုက်ရင် ခဏလေးနဲ့ ကျွတ်သွားတယ်။ သရဲက မကျွတ်ဘူး။”

သုသာန်ဘုန်းကြီး ဦးသောဘိတ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ တစ်လုံးကအနက်၊ တစ်လုံးကအဖြူ ဖြစ်သည်။

တရားကျင့်သည်အခါ ညမောင်ပြီး လူခြေတိတ်သော အခါမှ ဂူတွေကြားထဲမှာ သွားရောက်ကာ တရားကျင့်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးဗန်ကောင်း သူလိုချင်သောသံ မရမချင်း ကိုးသင်္ချိုင်း ငြိမသုသာန်၌ တစ်ပတ်ခန့်ကြာအောင် နေရလေသည်။

ထိုသို့နေစဉ် အတောအတွင်း သည်အတိုင်းနေ၍ မဖြစ်သဖြင့် ၎င်းလည်း အဝိဋ္ဌာန်ဝင် တရားအားထုတ်ရ လေသည်။

ထိုသို့ တရားအားထုတ်စဉ် ကြောက်မက်ဖွယ်၊ ထိတ် လန့်ဖွယ် ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို ကြုံတွေ့ရသည်။

ဦးဗန်ကောင်းသည် အခြားသုသာန် များသို့သွားကာ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းပွားခြင်း၊ ပြင်အပ် မမြင်အပ်သူများအား မေတ္တာပို့ အမှုအတန်း ပေးဝေခြင်းများ ပြုသောအခါ သူလိုချင်သော သံစ.များကို ရှာဖွေရလေတော့သည်။

သင်္ချိုင်း ကိုးနေရာမှ သံစ.များရသောအခါ ဆရာတော် ဦးသောဘိတအား နှုတ်ဆက်ရင်း ကန်တော့သောအခါ ဆရာတော်က...

“မင်း... မဆိုးဘူး။ ငါက ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ ခုမယ်ကို မထင်တာ”

ဟု ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်းမသိသော စကားတစ်ခွန်း ကို ပြောလေသည်။

မြစ်ကြီးနားမှ ဆန်ဂေါင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သင်္ချိုင်းကိုးနေရာမှ ရှာဖွေရလာသော သံစ.များကို အရည် ကျိုလေတော့သည်။

ဦးဗန်ကောင်းသည် ဖားဖိုတစ်လုံးနှင့် သံရည်ကျိုနေစဉ် နီမောင် ရောက်လာလေသည်။

“အဘ... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဟာ... နီမောင်... အတော်ပဲကွာ၊ ဒီမှာ ဖိုပိုင်းဆွဲ ဆေးစမ်းကွာ”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်က ဦးဗန်ကောင်း လက်ထဲမှ အားဖိုကြီးကို ယူပြီး ဆွဲပေးလေသည်။

“အဘ... ဟိုတလောက ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ခရီးထွက်နေတာပါ”

“ဘောင်ပေါ်တက်ပြီး ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥ သွားရှာနေ ဘာလား”

“မဟုတ်ဘူး... မြစ်ကြီးနားက ကိုးသင်္ချိုင်းရှိတဲ့ဆီကို သွားနေတာ”

“ဟင်... ကိုးသင်္ချိုင်းသွားပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

"သံသွားရှာတာ... အခုအရည်ကျိုနေတဲ့ သံလေ"
 နီမောင်က လုံအိုးထဲမှာ ပွက်ပွက်ဆူနေသော သံရည်များ
 ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 ဦးဗန်ကောင်းက အလုပ် လုပ်နေရင်းမှ ထိုသံများ
 ရအောင် မည်သို့မည်ပုံ ရှာဖွေခဲ့ရသည်ကို ပြောပြနေသည်။
 "အဘ အဲဒီကုံးသချိုင်းသံတွေနဲ့ ဘာလုပ်မှာလဲဟင်"
 "လက်နက်တစ်ခု လုပ်မလို့ကွ"
 "လက်နက်... ဘာလက်နက် လုပ်မှာလဲဟင်"
 "မင်းအတွက် ကုံးသချိုင်းသံတွေနဲ့ ဓားလုံလက်နက်
 တစ်ခု လုပ်ပေးမလို့ နီမောင်ရဲ့"
 "ဟင်... ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်ပေးမှာ... ဟုတ်လား
 အဘ"
 "ဟုတ်တယ် နီမောင်ရဲ့၊ မင်းက ငါ့အတွက်ဆိုရင်
 အမြဲ အကူအညီပေးနေတာ မဟုတ်လား၊ တောင်ပေါ်က
 ဆေးပင်၊ ဆေးဥတွေ တွေ့ရင်လည်း ယူလာပေးတယ်၊
 နောက်ပြီး တခြားအကူအညီလိုရင်လည်း မညည်းမညှ
 လုပ်ပေးနေတာဆိုတော့ မင်းအတွက် လက်နက် ကောင်း
 ကောင်း တစ်လက် လုပ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်"
 ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။
 "ကုံးသချိုင်းသံနဲ့ လုပ်တာဆိုတော့ တခြားသံနဲ့ရော
 လုပ်လို့ မရဘူးလား အဘ"

"ရတော့ ရတာပေါ့ကွာ၊ အခြားသံနဲ့လုပ်တော့ ရိုးရိုး
 လက်နက်ပဲရမှာပေါ့၊ ကုံးသချိုင်းကရတဲ့သံနဲ့ လုပ်ထားတော့
 အမှောင်ပယောဂ၊ အတိုက်အခိုက်၊ အစီအရင် မှန်သမျှတွေကို
 နိုင်နင်းတာပေါ့"
 ထိုစကားကို စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။
 "ဘယ်လိုအစီအရင်နဲ့ လုပ်တာလဲ အဘ၊ နည်းနည်း
 လောက် ရှင်းပြပေးပါဦး"
 "အချို့က အစီအရင်တွေနဲ့ လုပ်ထားရင် သာမန်ဓားလုံ
 လက်နက်တွေနဲ့ ထိုးခုတ်လို့ ဘယ်လိုမှမရနိုင်ဘူး၊ ဓားပြီး
 လှုံပြီး သဘောမျိုးပေါ့၊ အချို့ သေနတ်မီး မကူးနိုင်တဲ့
 အစီအရင်တွေတောင် ရှိတယ်... ကြားဖူးလား"
 "ဟုတ်ကဲ့... ကြားဖူးတယ်"
 "ဥပမာ ချိုးအမြဲတေ၊ မိုးကြိုးသွားလို့ ပစ္စည်းမျိုးတွေ
 ပါတဲ့ အစီအရင်တွေဟာ သေနတ်နဲ့ပစ်ရင်တောင် မီးမကူး
 နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလို လက်နက်မျိုးတွေကို ကုံးသချိုင်းသံနဲ့
 လုပ်ထားတဲ့ လက်နက်နဲ့ ခုတ်ရင် မခံနိုင်ဘူး၊ ပိုင်းခန့်
 ပြတ်ကျသွားနိုင်တယ်"
 ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောပြလေသည်။
 ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ များစွာရွှင်လန်း
 ဝမ်းမြောက်သွားလေသည်။
 "ဟန်ကျတာပဲ... ဘယ်တော့ပေးမှာလဲဟင်"

“ဒီလက်နက်လုပ်ပြီးရင်လည်း မင်းလက်ထဲကို ပေးထား
လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ တော်ကြာ မင်း စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွား
ရင် ခက်မယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိမှ ပေးမယ်”

နီမောင်ကတော့ ဘယ်အချိန်မှပဲရရ သူ့အတွက်
လက်နက်ကောင်းတစ်လက် ရတော့မှာပို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်ကာ ဖိုကြီးကို အားကြီးမာန်တက် ဆွဲလေရာ မီးတောက်
များမှာ ရဲခနဲ ရဲခနဲ တက်လာလေတော့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း...။

အဆန်း [၆]

မာယာထောင်ချောက်

ကိုအောင်ခိုင် ခြံဝင်းထဲ ဝင်သွားတော့ နီမောင်ကို
မတွေ့ရပေ။ ခင်မြသူနှင့် ခင်မြမူ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့သာ
ခြံဝင်းထောင့် တစ်နေရာမှာ ပုံညင်းရွက်များ လှမ်းနေကြသည်ကို
လှမ်းမြင်ရသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ ခင်မြသူက အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေပြီး
ခင်မြမူက လျှောက်လာသည်။

“ဆရာ ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ”

“ဘယ်မှ မလှည့်ပါဘူး။ ဒီကိုပဲ သက်သက်လာခဲ့တာပါ။
ဒါထက် ကိုနီမောင်လည်း မမြင်ပါလား”

“မောင်လေး အဘဦးမန်ကောင်းဆီသွားမယ်လို့ ပြော
သွားတယ်၊ ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

“သိပ်တော့မရှိပါဘူး။ သူတို့ တလောက တောင်ပေါ်မှာ တွေ့ကြုံခဲ့တာလေးတွေ မေးချင်လို့ပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ခဏစောင့်ပါလား။ သူ မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ။ ထိုင်ဦးနော်... ကျွန်မ ဖခါးရည် သွားယူလိုက် ဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်နှင့် ကိုအောင် ခိုင်က အိမ်အောက်ဘက်မှာရှိသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ခင်မြမူ ပြန်ဆင်းလာသည်။

သူမကိုယ်ကို အနည်းငယ် ပြင်ဆင်မွမ်းမံလာပြီး ဖခါးရည် အိုး တင်ထားသော ဗန်းကို ကိုင်ပြီး ပြန်ဆင်းလာသည်။

“မခင်မြမူတို့က မောင်နှမသုံးယောက်တည်း နေကြတာ ဆိုတော့ အတော့်ကို အေးချမ်းမှု ရှိတာပဲနော်”

ခင်မြမူက လက်ဖက်ရည်ဗန်းကို ရှေ့မှာချပြီး ကိုအောင် ခိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကို ခင်မြမူလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆရာလို့မခေါ်ဘဲ ကိုအောင်ခိုင်လို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ခင်မြမူက ထိုစကားကြောင့် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက် လေသည်။

“အေးချမ်းတယ်ဆိုတာ အပူ မရှိလို့ပေါ့။ အပူဆိုတာ ကိုယ်ရှာမှ ရတာမဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လူတွေဟာ ပူပင်သောကရောက်နေ ကြတယ်ဆိုတာ အပူကို ရှာယူနေကြလို့ပါပဲ။ တကယ်လို့ အေးချမ်းမှုကိုလိုချင်ရင် အပူနဲ့ကင်းအောင် နေလိုရပါတယ်”

“ဘာလဲ အစ်ကိုက စိပ်ပုတီးနဲ့ ရိပ်ကြီးဆိုဖို့ အစီအစဉ် ပျား ရှိနေလို့လား”

ဟု ခင်မြမူက ပြုံးစ၊စ၊နှင့် မေးသည်။

“အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးတော့ အဲဒီ လောက်တော့ အစီအစဉ် မရှိသေးပါဘူး”

“ကေန္တ အစ်ကိုမှာ နောက်ဆံတင်းစရာတွေ ရှိနေပြီနဲ့ တူတယ်။ မြေပြန့်မှာ သံယောဇဉ်တွေ ကျန်နေခဲ့ပြီနဲ့ တူတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကိုအောင်ခိုင်မှာ အနည်းငယ် စိတ်ကို တင်းလိုက်ဟန်ဖြင့်...

“သံယောဇဉ်ဖြစ်စရာက မြေပြန့်မှာ မကျန်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီ ဆန်ဂေါင်ရောက်မှ ရှိလာတာပါ”

ဟု ခင်မြမူ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခင်မြမူက စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက် သည့်အနေဖြင့်...

“အစ်ကို ဖခါးရည်တွေ အေးကုန်မယ်။ သောက်လိုက် ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖခါးရည်အိုးထဲမှ ဖခါးရည်ကို ခွက်ထဲသို့ထည့်ပြီး ကိုအောင်ခိုင်ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်သည်။ ကိုအောင်ခိုင်က ဖခါးရည်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ဝိုက်သောက်သည်။

“အစ်ကိုက ဆန်ဂေါင်ရောက်ကာမှ သံယောဇဉ် ဖြစ်စရာ ရှိနေပြီဆိုတော့ အဆန်းပါလား။”

“ဟုတ်တယ်... အရင်က ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို ရင်ထဲမှာ မထည့်ဖြစ်ပါဘူး။ ပညာသင်ချိန်မှာ ပညာသင်ခဲ့ပြီး ဘွဲ့ရပြီးလို့ အလုပ်ဝင်ပြန်တော့လည်း အနယ်နယ် အရပ်ရပ် ကို လှည့်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပြန်တော့ အဲဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားဖို့ အချိန်မရဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အခု ဆန်ဂေါင်ရွာ ရောက်မှပဲ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အိပ်မောကျနေတဲ့ သံယောဇဉ် ကို လှုပ်နှိုးနိုင်တဲ့သူကို တွေ့ရတော့တယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူလို့ ခင်မြမှု ထင်သလဲ”

ဟု ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက်တော့ ခင်မြမှုမှာ ရှက်သွေးဖြာသော မျက်နှာလေးကို အောက်သို့ငုံ့သွားပြီး...

“ကျွန်မက ဘယ်သိမှာလဲ”

ဟု အသံကလေး ကတုန်ကယင်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။ ကိုအောင်ခိုင်က ပြောလက်စနှင့် မထူးတော့ပြီမို့ ခင်မြမှု လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“အဲဒါ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး ခင်မြမှုပဲ။ ကျွန်တော် ဒီရွာရောက်ကတည်းက ခင်မြမှုကို စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ချစ်နေ ပိခဲ့တယ်”

ဟု ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သောအခါ ခင်မြမှု၏ ဖြူဖွေးသော မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ချယ်ရီပွင့်ဖတ်များ တင်လိုက် သကဲ့သို့ ပန်းနုရောင် သစ်သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေး ယူတယ်လို့ ထင်သွား သလား။ စိတ်ဆိုးသွားသလား ခင်မြမှု”

“ခင်မြမှုက ခေါင်းငုံ့ထားရင်းမှ ခေါင်းခါပြလေသည်။”

“ဒါဖြင့် တစ်ခုခု ပြန်ပြောဦးလေ”

“ကျွန်မက ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့် သဘောထားကို သိပြီဆိုတော့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောဦးမှပေါ့”

“ချက်ချင်းကြီးတော့ ဘယ်လို အဖြေတတ်ပါ့မလဲ။ အချိန်နည်းနည်းတော့ ပေးဦးမှ စဉ်းစားရဦးမှာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် ဒီတစ်ပတ် သစ်ကွက်တွေ ထဲကို လှည့်ပြီးလို့ ပြန်လာရင် ဒီကို တစ်ခေါက်လာခဲ့ပါဦးမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အဖြေတစ်ခုခု ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေးပါနော်”

ဟု ပြောကာ ခင်မြမှု လက်ကလေးကို ပြန်လွှတ်ပေး လိုက်သည်။

“အစ်ကို တောထဲသွားရင် သတိပီရိယ ထားပြီးသွား နော်၊ အခုတလော တောင်တက်တဲ့ သူတွေ၊ တောဝင်တဲ့ သူတွေ မကြာခဏ အသတ်ခံနေရတယ်လို့ သတင်းကြား တယ်၊ ဒီရွာက ပျောက်သွားတဲ့ ကိုထွန်းခကြီးတောင် အဲဒီလိုပဲ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်လို့ မောင်လေး ပြောတယ်”

“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွေက လူအင်အား လည်း တောင့်တယ်၊ သေနတ်တွေလည်း ပါတာပဲ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ အခုလို ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူပေးဖော် ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အစ်ကိုစကားကလည်း သူ့စိမ်းဆန်လိုက်တာ”

ဟု မျက်စောင်းကလေးခဲကာ ပြောလိုက်ရာ လူပျိုကြီး ကိုအောင်ခိုင်ရင်ထဲမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားလေတော့ သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် နီမောင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဆရာ... ရောက်နေတာကိုး”

“ကျွန်တော် ကိုနီမောင်ကို ပေးစရာလေးရှိလို့ လာစောင့် နေတာပါ”

“ဘာပေးမှာလဲ ဆရာ”

နီမောင်က ကိုအောင်ခိုင် အနီးမှာ ဝင်ထိုင်သည်နှင့် ခင်မြမှုက ထသွားလေသည်။

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်လောက ကိုနီမောင် တို့ ဝံပုလွေတောင်ဘက် ရောက်သွားတုန်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံလေးတွေ သိချင်လို့ပါ”

ထိုအခါ နီမောင်က ဝံပုလွေတောင် ရောက်ခဲ့စဉ်က သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြလိုက် လေသည်။

“ဒါဖြင့် ဝံပုလွေတောင်ဆိုတာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဝံပုလွေတွေ တကယ် ရှိနေတာပေါ့”

“ရှိတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် တောင်ပေါ်မှာ သေဆုံးကြတဲ့ လူတွေဟာ ဝံပုလွေတွေ သတ်လို့ သေကြတာ ဖြစ်နိုင်သလား”...

“အတိအကျတော့ ပြောလို့ မရသေးဘူး၊ သေတဲ့ လူတွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ဒဏ်ရာတွေကတော့ သာမန် ဝံပုလွေတစ်ကောင် ကိုက်တဲ့ဒဏ်ရာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“နောက်တစ်ချက်က ဟိုအရင် လပိုင်းလောက်က စပ်ဖွယ်လုံ တောင်ပေါ်မှာ ကုန်သည်တစ်ဖွဲ့ အသတ်ခံလိုက်ရ တယ်၊ သုံးယောက်က သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေတာဖြစ်ပေမယ့် ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ပြားနဲ့ပစ်သတ် ခံရတာ”

“အင်း... ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက် လက်ချက် ဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့၊ အဲဒီပြားမှာ သုတ်ထားတဲ့အဆိပ်က အတော် ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်၊

ပူတာအို ဂတ်တဲက ကိုထင်ကျော်တို့ကတော့ အဲဒီမြားဆိပ် နမူနာယူပြီး ဓာတ်ခွဲခိုင်းထားတယ်လို့ ပြောသံ ကြားတယ်”

“ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ အန္တရာယ်ဟာ အဲဒီ ဝံပုလွေတောင် တစ်ဝိုက်လောက်မှာ ရှိနိုင်တယ်”

ဟု နီမောင်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။

“အဲဒါကြောင့် အခု ကိုနီမောင်ဆီကို လာကြတာပါ။ အခုတစ်ပတ် သစ်ထုတ်ဖို့ သစ်ကွက်ရိုက်မယ့် နေရာတွေက ဝံပုလွေတောင်နဲ့ အတော်နီးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အခြေအနေ သိချင်လို့ပါ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ လူအင်အား တောင့်တောင့်၊ လက်နက် ကောင်းကောင်းနဲ့ သတိဝီရိယ ထားနိုင်လေ ကောင်းလေပါပဲ”

“အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

ကိုအောင်ခိုင် သစ်တောစခန်း ပြန်ရောက်တော့ သူ့ အတွက် စာတစ်စောင်နှင့် အထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်နေလေ သည်။

“ဘယ်ကစာလဲကွ”

“မသိဘူးဆရာ... ဆရာ မရှိတုန်း လူတစ်ယောက် လာပေးသွားတာပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့် စာကို ဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။

သစ်တောစခန်း တာဝန်ခံ၊

သစ်ကွက်တွေထဲမှာ သစ်ခိုးကိုဏ်းတွေ ရှိတယ်၊

၎င်းတို့အား လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိနိုင်ရန် သတင်း ပေးပါမည်၊

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်သွယ်ပါ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်သွယ်သည့်အခါ စာနှင့်အတူ ပို့လိုက် သော အင်္ကျီကို ဝတ်လာခဲ့ပါ။

လာမယ့် လပြည့်နေ့ညမှာ ဝံပုလွေ တောင်ခြေက စောင့်နေမယ်။

ပုလွေဖြူ...

ဟူ၍ ရေးထားပြီး အထုပ်ထဲမှာတော့ အဝတ်စကို ဆေးအနီ ဆိုးထားသော အင်္ကျီတစ်ထည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အင်္ကျီမှာ အဝတ်စကို ဓားနဲ့ဖြတ်ပြီး လက်ချုပ်အပ်ဖြင့် ဖြစ်သလို ချုပ်ထားသော အင်္ကျီပျိုး ဖြစ်သည်။

“သတင်းပေးတဲ့လူက အင်္ကျီထည့်ပေးတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ဟု တောအုပ်ကြီး ဦးမွန်ထော်က ပြောသည်။

“သူတို့ချိန်းတဲ့လူ ဟုတ် မဟုတ် အဝေးက ကြည့်ရင် ဖိနိုင်အောင်လို့ သူတို့ သိနိုင်လောက်တဲ့ အမှတ်အသား ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အခု စာပို့တဲ့လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“အဲဒါလည်း မသိရသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အကျိုးကို လိုလားတဲ့လူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကိုအောင်ခိုင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တောအုပ်ကြီး ဦးမွန်ထော်က ကွမ်းတဖြူဖြူဝါးရင်းမှ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

“ထောင်ချောက်ဆင်တာတစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်မလား ဆရာ”

“ဒါလည်း စဉ်းစားရမှာပဲ။ သွားရင်တော့ သတိပီရိယနဲ့ သွားရမှာပဲ”

“ဆရာက သွားဖို့ စိတ်ကူးသလား”

“သွားရင်တော့ အဖြေတစ်ခု၊ ဒါမှပဟုတ် အခြေအနေ တစ်ခုခု သိနိုင်တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးမှ သွားကြ တာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

ဦးမွန်ထော်မှာ အသက်လည်းကြီး၊ လုပ်သက်အတွေ့ အကြုံကလည်း များသူဖို့ ၎င်း၏စကားကို ရာထူးအဆင့်မြင့် သော ကိုအောင်ခိုင်တို့ကပင် နားထောင်ကြရသည်။

သို့ဖြင့်... လပြည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ လက်နက်နှင့် အခြား ကိရိယာများကို ယူဆောင်၍ ဝံပုလွေတောင်ခြေသို့ စတင် ခရီးထွက်ကြလေသည်။

ကိုအောင်ခိုင်က အဝေးမှကြည့်လျှင် အလွယ်တကူ လှမ်းမြင်နိုင်ရန် ၎င်းတို့ပေးပို့သော အင်္ကျီအနီကို ယူနီဖောင်း အင်္ကျီပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လာသည်။

ညနေပိုင်း အချိန်လောက်တွင် ဝံပုလွေတောင်ခြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကိုအောင်ခိုင်တို့ အဖွဲ့မှာ ဆယ်ယောက်ရှိသည်။

သေနတ် သုံးလက်နှင့် စားလုံလက်နက်များ ပါလာကြ သည်။ ဝံပုလွေတောင်ခြေရှိ သစ်တောများမှာ လူသူ အရောက် အပေါက်နည်းသည့် သစ်တောများ ဖြစ်သောကြောင့် ညှို့နေ လေသည်။

နေစောင်းသွားသည်နှင့် တောရိပ် တောင်ရိပ်ကြောင့် အမှောင်ရိပ်များက သမ်းလာလေသည်။

သူတို့တစ်တွေသည် တောစစ်တစ်နေရာတွင် စခန်းချ နေကြပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

သူတို့စခန်းချနေရာမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဝံပုလွေတောင် ကြောကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

တောထဲမှာ မှောင်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း နေဝင်ပြီးစ အလင်းရောင် တစ်စွန်းတစ်စ ရှိနေသောကြောင့် ဝံပုလွေ တောင်ကြောပေါ်ကိုတော့ မြင်နေရသေးသည်။

ကိုအောင်ခိုင်တို့အဖွဲ့မှာ တကူးတက သတင်းပေးသူကို စိတ်ဝင်စားသည်က တစ်ကြောင်း၊ သစ်ကွက် အခြေအနေ

များကို ကြည့်ရှုရန် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ရာ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါမှ သစ်တောများမှာ အသုံးဝင်သော သစ် အမျိုးအစား မြောက်မြားစွာရှိကြောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင် ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားလေရာ ဘာမှ မမြင်ရတော့သော်လည်း အမှောင်ထဲမှာပင် သည်အတိုင်း နေကြသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်တော့ အရှေ့ဘက်မှ လရောင် ထွက်လာသည်။ နှင်းမှုန်နှင်းဖွဲများ ရှိနေသော်လည်း လပြည့် ည၏ လရောင်ပို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတော်အတန် မြင်ရလေ သည်။

ခဏကြာတော့ တောင်ကြောပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆင်းလာသည့် သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ... လာပြီ”

တစ်ယောက်က တိုးတိုးပြောသည်။

လရောင်ရှိနေသောကြောင့် ဆင်းလာသောသဏ္ဍာန်ကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။

“ဟင်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် ပါလား”

အံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုအောင်ခိုင် ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား”

ဦးမွန်ထော်က လူကြီးဖြစ်သောကြောင့် သဲသွဲကွဲကွဲ မရှိလှသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“သေချာတယ်အဘ၊ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာတာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ဆံပင်ကို ဖားလျားချထား တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ထူးဆန်းတယ်၊ သတိမိရိယ ထားကြ” ဟု ဦးမွန်ထော် သတိပေးလိုမှမဆုံးမိ ကြည့်နေရင်းမှပင် တောင်ပေါ်မှ မိန်းကလေးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြစဉ် သူတို့စခန်းချနေ သော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ရှိ တောထဲမှ တောတိုးလာသံကို အရင် ကြားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ဗာန်ဖီသံများကို ကြားရပြန်သည်။

“အန္တရာယ်တွေ ရောက်လာပြီ၊ အားလုံး လက်နက်တွေ ကို ပြင်ထားကြ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့တာနဲ့ လက်မနှေးကြစေနဲ့”

ဦးမွန်ထော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သေနတ်ကို ကောက် ကိုင်ပြီး ကျည်ထိုး မောင်းတင်လိုက်သည်။

ကိုအောင်ခိုင်ကလည်း သေနတ်ကို အဆင်သင့် ပြင်လိုက်စဉ် ကျန်လူများကလည်း ပါလာသော ဓားလှံလက်နက် များကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြပြီး အခြေအနေကို ကြည့်နေ

စဉ်မှာ တောထဲမှ မာန်ဖီသံများနှင့်အတူ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ခုန်ထွက်လာသော ဝံပုလွေအုပ်စုများကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

သေနတ်သုံးလက်မှ တစ်ဖြိုင်နက်တည်းလိုလို အသံများ ထွက်သွားပြီး ဝင်လာသော ဝံပုလွေသုံးကောင် နောက်လန် ကျသွားသည်။

ကျန်လူများကလည်း ပါလာသော ဓားလုံလက်နက်များ ဖြင့် မကြောက်မရွံ့ ထိုးခုတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဝံပုလွေကြီးများမှာ အကောင် အတော်ကြီးသည်။ မျက်လုံးနီနီ၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ အမြီးဖွားဖွားနှင့် တွေ့သမျှလူကို မလွတ်တမ်း ဝင်ရောက် ကိုက်ခဲကြသည်။ ၎င်းတို့အစွယ်ဖြင့် တစ်ချက်ကိုက်ပိလျှင် အဝတ်အစားများ စုတ်ပြတ်ကုန်ပြီး အသားများပင် အကွင်းလိုက် ပြတ်ထွက်ကုန်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ဝံပုလွေများသည် သေနတ်ကို ကြောက် ကြသော်လည်း အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော ကိုအောင် နိုင် ရှိရာသို့ သဲကြီးမဲကြီး ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ အခြေအနေကို ရိပ်မိသော ဦးမွန်ထော်က...

“မောင်အောင်နိုင်... မင်းကိုယ်ပေါ်က ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအနီကို အမြန်ချွတ်ပစ်လိုက်”

ဟု လှမ်းအော်သဖြင့် ကိုအောင်နိုင်က ချွတ်ပြီး အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ဝံပုလွေများသည် လူကို တိုက်ခိုက်ရမည့်အစား ထိုအနီရောင် အင်္ကျီရှိရာသို့ အလှအယက် ပြေးသွားပြီး ဝိုင်းဝန်း ကိုက်ခဲကြရာ ခဏချင်းမှာပင် အစိပ်စိပ် အမြွှာမြွှာ ပြိုကာ စုတ်ပြတ်သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်တော့မှ မသေဘဲကျန်သော ဝံပုလွေများသည် တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ တောထဲမှာ ပြန်လည် ငြိမ်သက်သွား လေတော့သည်။

အာဆန်း [၇]

ပဟောဋ္ဌိဆန်သော မိန်းကလေး

“မင်းတို့ ပြောပုံ ထောက်ကြည့်ရတာတော့ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ဥပါယ်တံမျှည့်နဲ့ ဝံပုလွေတောင်ရောက်အောင် ခေါ်ပြီးတော့ အားလုံးသေအောင် ကြံစည်တာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက မှတ်ချက်ချသည်။

ဒဏ်ရာရလာသော အလုပ်သမားများကို ဦးဗန်ကောင်း က ဆေးကုပေးသည်။

ဝံပုလွေများကိုက်သော ဒဏ်ရာများမှာ အချို့က အကွင်း လိုက် ပြတ်ပါသွားပြီး အချို့မှာ စုတ်ပြတ် ပြုပေါက်ကုန်လေ သည်။

အချို့ဒဏ်ရာများမှာ အရိုးများ ထိခိုက်ကြေမှုကုန်သည် အထိ ပြင်းထန်လေသည်။

အရိုးကျိုးကြေ သွားသူများကို ဆေးပြစ်၊ ဆေးဥများဖြင့် ကျပ်စည်းပေးလေသည်။

အားလုံးကိုတော့ အဆိပ်ပြေရန် မရှော့ရွက်နှင့် စီစဉ် ထားသော ဆေးများကို တိုက်သည်။

ကိုအောင်ခိုင် ကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာများ ရထားသဖြင့် ဆေးလိမ်းတန်လိမ်း၊ ဆေးစည်းတန်စည်း လုပ်နေရသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားသဖြင့် နီမောင်လည်း ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် တွေးမိတာကတော့ ဆရာဆီကို ပို့လိုက်တဲ့ အင်္ကျီအနီပဲ၊ ဒီအနီရောင်အင်္ကျီဟာ ဝံပုလွေတွေရဲ့ ပစ်မှတ် တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုထွန်းခဲ အလောင်း တွေ့တုန်းက အလောင်းနံ့ဘေးနားမှာ အနီရောင် အဝတ်စတွေ တွေ့ရတယ်”

နီမောင်စကား ကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက...

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တဲ့အချက်ပဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အရောင်နဲ့ အနံ့ကို မှတ်မိလွယ်တယ်၊ အနံ့ဆိုရင်လည်း ရန်သူအနံ့၊ မိတ်ဆွေအနံ့ ဆိုပြီး ခွဲသိနိုင်တယ်၊ အရောင်ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်တာလဲ အဘ”

“စစ်မြေပြင်မှာသုံးတဲ့ ခွေးတွေ၊ အမဲလိုက်ခွေးတွေ ဆိုရင် အရောင်ပြပြီး လေ့ကျင့်ပေးတာတို့၊ အနံ့ခံခိုင်းပြီး

လေ့ကျင့်ပေးတာတို့ ရှိတယ်။ ငါ စဉ်းစားကြည့်တာတော့ ဒီဝံပုလွေတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အနီရောင်ဆိုရင် အသေကိုက်သတ်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူက လုပ်နေတာလဲဟင်”

“ဒါတော့ ငါဘယ်သိပါ့မလဲ ကောင်လေးရ”

“အခု ဆရာပြောတာကို နားထောင်ကြည့်တော့ သူတို့ သီကို ဝံပုလွေတွေ ရောက်မလာခင်မှာ တောင်ပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာတာ တွေ့လိုက်တယ်လို့ ပါတယ် အဘ”

“အေး... အဲဒါတော့ ဆန်းသလိုပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဝံပုလွေတောင် ရောက်တုန်းကလည်း အဲသည်လို မြင်ခဲ့ရသေးတယ်။ လရောင်အောက်မှာ ဝံပုလွေ ကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ နောက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရသေးတယ်။ အဲဒီလိုမြင်ရပြီး ဝံပုလွေတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရတာပဲ။ ကျွန်တော် ထင်တာတော့ အဲဒီ တောင်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ဝံပုလွေတွေရှိသလို ဝံပုလွေတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိမယ် ထင်တယ်”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် အခုလို လူတွေကို သတ်ပစ်နေတယ် ဆိုတာကတော့ နားမလည်နိုင်စရာပဲ”

“ဒါလည်း အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့။ ဒါကို သိဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခု လုပ်ရင်ကောင်းမယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“လူစုပြီးတော့ ကျွန်တော် တစ်ခေါက် ဝင်ကြည့်ချင် တယ် အဘ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက အတန် ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“ဒီကိစ္စက အန္တရာယ်တော့များတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂူထဲ ကို ဝင်ကြည့်နိုင်ရင်တော့ တို့သိချင်တာ သိရနိုင်တယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ကိုအောင်ခိုင်က...

“ဒီလိုဆိုရင် ဒဏ်ရာ သက်သာတာနဲ့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါရမေ၊ ဒီနယ်မြေ မအေးချမ်းရင် ကျွန်တော်တို့ သစ်တော လုပ်ငန်းတွေလည်း ပြောင့်အောင် လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် ကိုအောင်ခိုင်တို့ ဒဏ်ရာများ သက်သာ ပြီးမှ သွားကြရန် တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ပြီး နီမောင်လည်း သစ်တော စခန်းရုံးမှ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ရွာလမ်းအဝင်အဝ တံခါးနားရောက်သောအခါ တောင်း တစ်လုံး ဦးခေါင်းပေါ်မှာရွက်ပြီး လျှောက်လာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

မိန်းကလေးကလည်း ရွာထဲသို့ ဝင်မည့်ဟန်ဖြင့် တံခါး ပေါက်ဝသို့ လျှောက်လာသည်။

“အစ်ကို ဆတ်သားကောင်းကောင်း ရောင်းဖို့ပါတယ်၊ ယူလိုက်ပါဦးလား”

ဟု အပြုံးလေးနှင့် ပြောသဖြင့် နီမောင်က အံ့ဩသွားသည်။

“ဆတ်သား... မင်းက ဘယ်က လာရောင်းတာလဲ”

“ကျွန်မက တောင်ညိုတောင်တန်းဘက်က လာရောင်းတာပါ”

“ဟင်... တောင်ညိုတောင်တန်းဆိုတာ ဒီရွာနဲ့ အတော်ဝေးတာပဲ၊ မင်းတို့ရွာမှာ မရောင်းဘဲ ဘာကြောင့် ဒီရွာမှာ လာရောင်းတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ရွာမှာ မရောင်းရလို့ ဒီမှာ လာရောင်းရတာပါ၊ အစ်ကိုက ဒီရွာကလားဟင်”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မကို နည်းနည်းလောက် အကူအညီပေးပါလား အစ်ကိုရယ်”

“ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ”

“ကျွန်မ ရွာထဲကို ဒီအသားတွေ ဝင်ရောင်းချင်တယ်၊ အစ်ကို နည်းနည်းလောက် ဝိုင်းကူ ရောင်းပေးပါလားဟင်”

မိန်းကလေးက သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောနေသည်။

“မင်းဘာသာ ဝင်ရောင်းရင်လည်း ရတာပဲ၊ တို့ရွာက လူတွေက ဈေးရောင်းလာတဲ့ လူတွေကိုတော့ အကြောင်းမဲ့ မောင်းမထုတ်တတ်ကြပါဘူး”

“ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် လူစိမ်းဆိုတော့ မယုံသင်္ကာအကြည့်နဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြလို့ ဈေးရောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုပါလာတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဟု တောင်းပန် ပြောဆိုနေသဖြင့် နီမောင်မှာ တစ်နယ် တစ်ကျေးမှ စွန့်စွန့်စားစား တစ်ယောက်တည်း ဈေးရောင်းလာသော မိန်းကလေးကို သနားသွားသောကြောင့် ရွာထဲသို့ ခေါ်သွားကာ မိမိ အသိအိမ်များသို့ လှည့်ကာ တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံ ရောင်းချပေးရာ အချိန်သိပ်မကြာဘဲ မိန်းကလေး တောင်းထဲမှ ဆတ်သားများ ကုန်သလောက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဒီလက်ကျန် ဆတ်သားကိုတော့ မရောင်းတော့ဘူး၊ အစ်ကိုတို့အိမ်စားဖို့ ချန်ထားလိုက်မယ်”

မိန်းကလေးက သူ့ယူလာသော ဆတ်သားတွဲများ အမြန်ကုန်သွားသဖြင့် စမ်းသာအားရ အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ရပါတယ်ကွာ... တို့အိမ်က စားမယ့်သူလည်း သိပ်မရှိပါဘူး၊ မင်းပဲ ရောင်းသွားပါ”

“ဒီလိုလုပ်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကို မစားလည်း အိမ်က ကလေးတွေ စားမှာပေါ့”

“ငါ့မှာ အစ်မတစ်ယောက်နဲ့ ညီမတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်ကွာ၊ ကလေးလည်း မရှိပါဘူး။ ဪ... ဒါပေမယ့် မင်းပြန်ရမယ့်ခရီးက မနီးလှဘူး။ အိမ်မှာ ထမင်းစားသောက် ပြီးမှ ပြန်ပေါ့၊ လာ... အိမ်ကို လိုက်ခဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုရယ်”

ဤသို့ဖြင့်...

နီမောင်က တောင်ညို တောင်တန်းဘက်မှ ဈေးလာ ရောင်းသည် ဆိုသော မိန်းကလေးကို အိမ်သို့ ခေါ်သွားလေ သည်။

ခင်မြမှုနှင့် ခင်မြသူတို့က နီမောင်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပါလာသည်ကို မြင်သောအခါ အံ့ဩနေကြ သည်။

နီမောင်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့မှ သူမ ပါလာသော ဆတ်သားနှင့်ပင် ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးကြသည်။ ထမင်းစားရင်းနှင့် သူမအကြောင်းကို မသိမသာ မေးကြည့်သောအခါ...

သူမ၏ အမည်မှာ ‘နှင်းဖြူ’ ဖြစ်သည်။

နှင်းဖြူသည် အသက် ၁၉ နှစ်၊ ၂၀ ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးမျက်ခုံး ကောင်းကောင်းနှင့် နှာတံပေါ်သူ

ဖြစ်သည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်မှာ ရှည်လျားဟန်ရှိပြီး တစ်ပတ်လျှိုတုံးကာ ကျောဘက်မှာ ချထားလေသည်။

“ကျွန်မတို့ မြေးအဘိုးက အရင်တုန်းက ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေဘက်က ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ နေကြတာပါ”

“မင်းမှာ အဘိုး ရှိသေးတယ်လား”

“ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့အဘိုးနာမည်က ဦးရယ်တန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ရွာမှာနေကြတုန်းက နတ်ဆရာကြီး တစ်ဦးပါ၊ တစ်နေ့တော့ ပျားနတ်တင်တာ မှားသွားတာနဲ့ ကျွန်မတို့ မြေးအဘိုး ဒုက္ခရောက်ကြတော့တာပဲ”

“ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်တာလဲ၊ ပြောပြပါဦး”

“ဟိမဝန္တာတောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ နေကြတဲ့လူတွေဟာ နှစ်စဉ် တပို့တွဲ၊ တပေါင်း၊ တန်ခူးလတွေရောက်ရင် ပျားဖွပ် ဖို့အတွက် တောတက်ကြလေ့ ရှိတယ်၊ အပျားအားဖြင့် တောပန်းပေါင်းစုံပွင့်ဖူးပြီး ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ တပေါင်းလ ဆိုရင် ပျားရည် အရ၊ များတတ်ပါတယ်၊ ပျားဖွပ်တဲ့ရာသီ ရောက်တော့မယ်ဆိုရင် တစ်ရွာလုံးက ပျားနတ်ရှင်မကို ပူဇော် ပသကြရတယ်”

“အဆန်းပါလား... ဘာတွေနဲ့ ပူဇော်ရတာလဲ”

“ပန်းပေါင်းစုံ၊ အမွှေးနံ့သာနဲ့ စားသောက်စရာတွေ ပါရတယ်၊ ပျားနတ်ရှင်မကို ပူဇော်တာ ကျေနပ်မှ အန္တရာယ် ကင်းပြီး ပျားရည်များများရတယ်လို့လည်း ယုံကြည်ကြတယ်”

“နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ရွာထဲမှာ ပျားနတ်ရှင်မ တင်နေတုန်း အဘကို မကြိုက်တဲ့ လူတွေက ပျားနတ်ရှင်မ မနှစ်သက်တာတွေ လုပ်ကြလို့ ရွာထဲကို ပသန်ပျားများ အုပ်စုလိုက် ဝင်လာပြီး လူတွေရော တိစ္ဆာန်တွေပါ တုပ်ကြလေရာ ရွာပျက်လုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

ပသန်ပျား ဟုခေါ်သော ပျားနသန်ကောင်များသည် အခြားသာမန်ပျားများကဲ့သို့ အိပ်ပွဲနေသော ပျားမျိုးမဟုတ်ပေ။ ဝတ်ရည်ထက် သားစားကြူးသော ပျားတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ လက်ညှိုး လက်မခန့် အကောင်ကြီးပြီး နီညိုရောင်နှင့် အနက်ရောင် ရောစပ်ထားလေသည်။

ပျားဆိပ်မှာ ဖြေ့ဆိပ်ကဲ့သို့ ပြင်းထန်လေသည်။

လူ မဆိုထားနှင့်။ နွားမတမ်းပင် ဘိုင်းခနဲ လဲကျပြီး ဆန်ငင်ဆန်ငင် ဖြစ်လောက်အောင် အဆိပ်ပြင်းသော ပျားမျိုး ဖြစ်သည်။

အချို့ အရွယ်အစားကြီးသော ပျားကောင်များမှာ ပိတုံးလောက်ပင်လျှင် အရွယ်အစားကြီးမားပြီး လူတစ်ယောက် ကို တုပ်လိုက်လျှင် တုံးခနဲ လဲကျသွားနိုင်သည်။

ပသန်ပျားမျိုးသည် အခြားပျားများနှင့်မတူဘဲ ရန်သူကို လိုက်လျှင် ရေဆုံးရေဖျား လိုက်လေ့ရှိသည်။

တောထဲဝင်ပြေး တောထဲဝင်လိုက်၊

တောင်ပေါ်တက်ပြေး တောင်ပေါ်တက်လိုက်၊

ရေထဲဆင်းပြေးလျှင်လည်း ရေအောက် ဝှပ်နေပါက ရေပေါ်မှ ပျံ့စောင့်နေပြီး ပေါ်လာတာနှင့် လိုက်တုပ်တတ်သည်။ အချို့ဆိုလျှင် ပြေးမလွတ်တော့သဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်ကာ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်နေရတာမျိုး၊ စပါးကျိုထဲဝင်ပြီး ပုတ်မှောက် ထားရသည်မျိုး ရှိသည်။

ပသန်ပျား အတုပ်ခံရလျှင် ပျားဆိပ်ကြောင့်တော့ ချက်ချင်း မသေသော်လည်း ပျားဆိပ်ကြောင့် အဖျားဝင်ပြီး သေတတ်လေသည်။

ပသန်ပျားများ ဝင်လာလျှင် ထောင်နှင့် သောင်းနှင့် ဝင်လာတတ်သလို အုပ်စုများလျှင် သိန်းကျော်အထိ အကောင် ရေ များလေရာ လူမဆိုထားနှင့် ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးမှ မခံနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးကြရလေသည်။

ဦးရယ်တန်တို့ အပါအဝင် တောတက်မည့်သူများက ပျားနတ်ရှင်မကို ပူဇော်ပသနေကြစဉ် ရွာထဲသို့ ပျားနသန် ကောင်များ ထောင်သောင်းမက ဝင်လာပြီး လူရော တိရစ္ဆာန်ပါ တွေ့သမျှ လိုက်တုပ်ကြလေတော့သည်။

အချို့ ပျားအုပ်ကြီးများမှာ အပြင်မှာ လှမ်းထားသော သားရေပြားချပ်များ၊ အသားတုံးများပေါ်သို့ အုပ်စုလိုက် ဝင်နားပြီး ဝေါခနဲ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဘာမှ မကျန်ခဲ့ တော့ပေ။

ကျွဲနွားများ၊ လားများကို ဝင်တုပ်လိုက်လျှင် ဘိုင်းခနဲ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားကြလေသည်။

ဆောက်တည်ရာမရ အော်ဟစ် ပြေးလွှားနေကြသည့် ကလေးငယ်များမှာ ပသန်ပျားကြီးများ အတုပ်ခံရလျှင် ဘိုင်းခနဲ ဘိုင်းခနဲ လဲကျကုန်သည်။

အချို့ဆိုလျှင် နေရာမှာပင် သေဆုံးသွားကြသည်။
ဤသို့ဖြင့်...

တစ်ရွာလုံး ပြေးကြ လွှားကြ၊ အော်ကြ ဟစ်ကြနှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကုန်ကြပြီးနောက် တောင်ခြေရွာ ကလေးမှာ ရွာပျက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ ရွာသူ၊ ရွာသားများက ဦးရယ်တန် နတ်တင်တာ အမှားအယွင်း ရှိသည်ဟုဆိုကာ ရွာမှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြလေ တော့သည်။

ထိုအခါ ဦးရယ်တန်က...

"မင်းတို့ ငါ့ကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး ရွာကနှင်ထုတ် ကြတယ်၊ ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်ဟေ့"

ဟု ပြောဆို ကြိမ်းမောင်းကာ မြေးမလေးကို လက်ဆွဲ၍ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

"တောင်ညို တောင်တန်းဘက် ရောက်လာတော့လည်း ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်မတို့မြေးအဘိုးကို မကောင်းတဲ့အတိတ် နိမိတ်တွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ လူတွေလို စွပ်စွဲကြပြီး

ရွာထဲမှာ နေခွင့်မပေးဘူး။ ရွာအပြင်မှာပဲ နေရတယ်။ ကျွန်မတို့ ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင်လည်း ဘယ်သူကမှ ဝယ် မစားကြဘူး။ ဒါကြောင့် ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကို အခြားရွာတွေကို လှည့်ရောင်းနေရတာပါ။"

ဟု သနားစဖွယ် ပြောပြလေရာ နိမောင်တို့ မောင်နှမ သုံးယောက်မှာ နှင်းဖြူ ဆိုသော မိန်းကလေးကို သနားသွား ကြသည်။

ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမား ရှိသလောက် ဘဝမလှ ခဲ့သော သူမအတွက် စာနာမိကြသည်။

"ကဲ... နှင်းဖြူ၊ အချိန်လည်းသိပ်မရှိတော့ဘူး။ မင်းတို့ နေတဲ့နေရာက ဝေးတော့ တစ်ယောက်တည်းပြန်လို့ မသင့် တော်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်သွား။ မနက် လင်းမှပဲ မင်းရွာကို မင်းပြန်ရင် သင့်မယ်"

ဟု နိမောင်က ပြောလေရာ ခင်မြမူနှင့် ခင်မြသူတို့က လည်း တစ်ညနေပြီးမှ ပြန်ရန် ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုကြသဖြင့် နှင်းဖြူက သဘောတူလေသည်။

နှင်းဖြူ ဆိုသော မိန်းကလေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့ဆီသို့ ညည်သည်အဖြစ် ရောက်လာသော်လည်း မိုးသား၍ ခင်မင်ဖွယ် ကောင်းသောကြောင့် အချိန်တို အတွင်းမှာပင် နိမောင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးသွား လေသည်။

“အစ်ကိုတို့က မောင်နှမသုံးယောက်တည်း နေတာ လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့မှာ မိဘတွေ မရှိကြ တော့ပါဘူး။ ဒါက အစ်မကြီး ခင်မြမှု၊ သူက ညီမလေး ခင်မြသူလို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်က နီမောင်ပါ”

ညဦးပိုင်း စကားထိုင်ပြောရင်း နီမောင်က ပြောပြလေ သည်။

“အစ်ကိုတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကို မြင်ရတာ စိတ် ချမ်းသာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ နေလာရတော့ အဲဒီသံယောဇဉ် တွေရဲ့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှုကို တစ်ခါမှ မရခဲ့ပါဘူး။”

ဟု ဝမ်းနည်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် နီမောင်တို့မှာ သူမအတွက် ကိုယ်ချင်းစာ သနားသွားမိလေ သည်။

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ နှင်းဖြူရယ်... မင်းက တို့မောင်နှမ သုံးယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီပဲ။ နောက် ဒီရွာတွေဘက်ကို ရောက်ရင် မကြာခဏ ဝင်လည်ပေါ့။ တို့တစ်တွေကလည်း မင်းတို့ရွာတွေဘက်ကို ရောက်ရင် မင်းတို့ ဆီကို ဝင်လည်ပါမယ်။ ကဲ... မင်းလည်း ခရီးပန်းလာတယ်။ အိပ်ပေတော့... မနက်စောစောမှပဲ ထပြီးပြန်ပေတော့။ မင်း ပြန်တာ သိပ်နောက်ကျနေရင် မင်းအဘ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုညက ညဦးပိုင်း လရောင် မရှိပေ။

သို့ကြောင့်...

ဆန်ဂေါင်တစ်ရွာလုံး အမှောင်ထုအောက်မှာ တိတ်ဆိတ် ညိမ်သက်နေလေသည်။

သန်းခေါင်ယံ အချိန်ရောက်သောအခါ လထွက် လာသည်။

လရောင်မှာ တစ်ခြမ်းသာရှိသောကြောင့် အလင်းရောင် ဘာ အားနည်းလှသည်။

မြူနှင်းများကို အားယူ၍ ထိုးဖောက် ဆင်းလာရသော ဆရောင်သည် မြေပြင်သို့ ရောက်သောအခါ အရောင်ခပ်ပျော့ ပျော့သာ ရှိနေတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်သောအခါ တောင်တန်းများရှိရာ ဘက်ဆီမှ ဝံပုလွေအူသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအသံများကို ဆန်ဂေါင်ရွာမှ လူအချို့က ကြားရလေ သည်။ ဝံပုလွေ အူသံများမှာ ရွာဘက်ဆီသို့ တစ်စတစ်စ ခြီးလာသည်ကိုလည်း သတိပြုမိကြသည်။

ခါတိုင်းလည်း ရွာထဲမှ ကြက်၊ ဝက်၊ သိုး စသော ဇီဝတ္ထန်များကို ချောင်းမြောင်းရန် ဝံပုလွေများသာမက ချွေး၊ ခွေးအ စသော တိရစ္ဆာန်များ တစ်ခါတစ်ရံ ရောက် သာတတ်သောကြောင့် သိပ်တော့ အထူးအဆန်းမဖြစ်လှပေ။

ဆန်ဂေါင်တစ်ရွာလုံးကို သစ်လုံး ခြံစည်းရိုးများ စေ့နေ အောင် ကာရံထားပြီး ရွာတံခါးမှာလည်း သစ်လုံးတံခါးဖြစ်သော ကြောင့် ခိုင်ခံ့လှပေရာ ပြင်ပမှ တော်ရုံတိရစ္ဆာန်များ ဝင်ရောက် ဖို့ရာ မလွယ်လှပေ။

သန်းခေါင်ယံ အချိန်လောက် ရောက်သောအခါ ရွာ ခြံစည်းရိုးနှင့် မနီးမဝေး နေရာလောက်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ဟိန်းဟောက်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟင်”

ထိုအသံကြီးကြောင့် အိပ်ပျော်နေသော နီမောင်ပင် လန့်နိုးလာလေတော့သည်။

သူသည် မလှမ်းမကမ်း၌ ထောင်ထားသော ဓားလုံကို ယူလိုက်ပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ထိုမျှ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အသံမျိုးကို ဝံပုလွေတောင်သို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က တစ်ကြိမ် ကြားဖူးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်မြမှုတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အိပ်နေသော နှင်းဖြူမှာ ဝုန်းခနဲ ထ၊ လာသောကြောင့် နံဘေးနားမှာ အိပ်နေကြသော ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး လန့်နိုးသွားလေတော့သည်။

“နှင်းဖြူ... နှင်းဖြူ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မမ... မမနှင်းဖြူ... သတိထားလေ”

နှင်းဖြူဆိုသော မိန်းကလေးမှာ အိပ်ရာပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လာသော်လည်း ကောင်းစွာ သတိရဟန်မတူသေးပေ။

မျက်စိကိုပိတ်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက်ရှိကာ ပါးစပ်မှလည်း ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ် ပြောဆိုနေလေသည်။

“ညီမလေး... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

နီမောင်က အပြင်ဘက်မှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး အစ်ကို၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေပြီး ပါးစပ်ကလည်း ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ပြောနေတယ်”

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် နီမောင်က မီးတိုင်ကို ထွန်းပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

နှင်းဖြူကို ခင်မြမှု၊ ခင်မြသူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စဉ့်က တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ထိန်းကိုင်ပေးထားသည်။

“နှင်းဖြူ... နှင်းဖြူ”

နီမောင်က သူမ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။

“နှင်းဖြူ... နှင်းဖြူ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

နီမောင်၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါလိုက်မှုကြောင့် သူမ ခေါင်းမှ တစ်ပတ်လျှို ထုံးထားသော ဆံပင်မှာ အထွေးလိုက် လျော့ခနဲ ပြေကျလာသည်။

“ဟင်...”

ထိုအခါမှ သူမ၏ဆံပင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြွှဲလောက်အောင် ရှည်လျား များပြားလှသည်ကို သတိပြုမိကြသည်။

“နှင်းဖြူ... သတိရပြီလား”

“ဟင်...”

ထိုအခါမှပင် နှင်းဖြူမှာ သတိပြန်ရလာသည်။

“မင်း... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ အိပ်မက်မက်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး အစ်ကိုတို့ကို အားနာလိုက်တာ”

ဟု ပြောကာ နေရာမှ လူးလဲထပြီး ပြေကျနေသော ဆံပင်များကို ကပျာကယာ ပြန်ထုံးလေသည်။

“အပြင်ဘက်မှာ ဝံပုလွေအော်သံတွေလိုလို ကြားတယ်၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိတော့ တို့က စိတ်ပူသွားတာ”

“ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုပဲ၊ ကြောက်စရာလန့်စရာတွေကို ကြားရ မြင်ရရင် ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တယ်”

“ဒီမှာတော့ ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ စိတ်ချလက်ခံသာ ပြန်အိပ်ကြပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ နီမောင် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည် သို့သော်...

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဖေဖေဝါ ရှိနေသည်။

အာဆန်း [၈]

ပင့်ကူနက်နှင့် ထူးဆန်းသော အာသိးဒိဋ္ဌိ

နီမောင်တို့တစ်တွေ ဝံပုလွေတောင်ခြေကို ရောက်တော့ ဆွမ်းခံပြန်ချိန်လောက်သာ ရှိနေသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ နေရောင်ခြည်ရှိနေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သည်။

ယခုတစ်ပတ် ခရီးထွက်လာကြရာတွင် ဦးမန်ကောင်းပါ လိုက်ပါလာသဖြင့် အားရှိစရာ ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်ခိုင်တို့ အဖွဲ့သားများမှာ သေနတ်များ ပါလာကြသည်။

“ဝင်ပေါက်က ဘယ်နေရာလဲ”

ဦးမန်ကောင်းက ပေးသဖြင့် နီမောင်က ဝံပုလွေနှုတ်သီး နှင့်တူသော တောင်နှာမောင်း နေရာကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ နှုတ်သီးနေရာမှာ ပါးစပ်နဲ့တူတဲ့ အပေါက် တစ်ပေါက် ရှိတယ်။ အဲဒီက အထဲကို ဝင်ရတာ”

“အချိန်ရှိတုန်း အထဲဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောပြီး တောင်ပတ်လမ်းမှ တစ်ဆင့် ဝံပုလွေ ဦးခေါင်းနှင့်တူသော တောင်နားမောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ တက်လမ်း၊ ဆင်းလမ်းမှာ ကျဉ်းသောကြောင့် တစ် ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး တက်ကြရသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက တွေ့သမျှ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ သတိ ဝိရိယနှင့် လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

လမ်းတစ်နေရာ ရောက်သောအခါ ထိုကွက်လပ်၌ ခဏဝင်နားကြလေသည်။

ထိုကွက်လပ်အပေါ်၌ ကျောက်ချပ်ကြီးများ ရှိသည်။ ထိုကျောက်ချပ်ကြီးများအောက်၌ အဖြူရောင် ခွဲပျစ်ပျစ် နှင့် အရည်စက်အချို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက ထိုအရည်များကို တုတ်ဖြင့်တို့ယူကာ အသေအချာကြည့်သည်။

ပြီးလျှင်...

ကျောက်ကလပ်သဖွယ် ဖြစ်နေသော ကျောက်ထပ်များ ကြားသို့ မော့ကြည့်သည်။ ကျောက်ချပ်များဆီမှ ‘ကျလီ ကျလီ’ ဟူသော မသံမကွဲ အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီနေရာမှာ နားလို့မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ ဒီကျောက်ချပ်တွေနဲ့ လွတ်တဲ့နေရာကို ရွှေ့ကြ”

ဟု အလောတကြီး လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် နီမောင်တို့ နေရာမှပြန်ထကာ ကျောက်ထပ်များနှင့် လွတ်ကင်း ရာ နေရာသို့ ရွှေ့ကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

“မင်းတို့တစ်တွေ မြားဆိပ်ဖော်ကြတာ တစ်ဆွေ့ခုန့် အဆိပ်၊ နှစ်ဆွေ့ခုန့်အဆိပ်၊ တောင်ကျော်အဆိပ်၊ ထိသေ အဆိပ်ဆိုပြီး ရှုပ်နေတာပဲ။ အဲဒီအဆိပ်တွေထက် ပြင်းတဲ့အဆိပ် ဟာ အခု ငါ တုတ်နဲ့ကော်ယူလာတဲ့ အဆိပ်ပဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက တုတ်ကို မြှောက်ပြသည်။

“အဲဒါ ဘာအဆိပ်လည်း အဘ”

“ဒါ ပင့်ကူနက် အဆိပ်လို့ ခေါ်တယ်။ လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် ထိလိုက်တာနဲ့ တုံးခနဲလဲကျပြီး သေမှာပဲ။ ငါ လက်တွေ့ပြမယ်”

ဟု ပြောကာ အဝတ်စတစ်စပေါ်သို့ ထိုအဆိပ်ရည်ကို အစက်ချပေးလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ထိုအဝတ်စမှာ မီးစနှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ အမည်းကွက်ပေါ်လာပြီး ပေါက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား အဘ၊ ဒီအဆိပ် သာ မြားဦးမှာ တပ်ပစ်လိုက်ရလို့ကတော့ ဘယ်လိုသတ္တဝါမှ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“စားသောက်ဖို့ပစ်တဲ့သားကောင်တွေကိုတော့ ဒီအဆိပ်
မျိုး သုံးလို့မရဘူး။ ဒီအဆိပ်မျိုးသုံးပြီးရင် အဲဒီအသားက
စားလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီအဆိပ်မျိုးက အန္တရာယ်ပေးမယ့်
သတ္တဝါတွေကို ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ နောက်တစ်ချက်က
လူတွေက လူသတ်တဲ့နေရာမှာ သုံးကြတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကိုအောင်ခိုင်ရော နီမောင်ပါ
အံ့သြသွားကြလေသည်။

“ဒါဖြင့် တလောက အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကုန်သည်
ငါးယောက်မှာ နှစ်ယောက်ရဲ့ကျောမှာ မြားနှစ်ချောင်း စိုက်နေ
တာ တွေ့ရတယ်။ ဒီလိုအဆိပ်မျိုးသုံးတာဖြစ်မယ်”

နီမောင်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။

“ငါတော့ မမြင်လိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့်... မင်းတို့ပြောပုံ
ထောက်ကြည့်တာကတော့ မြားတံထိပ်မှာ ပင့်ကူနက် အဆိပ်
မျိုး သုတ်ထားတာ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“အတော်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား”

“မင်းတို့ သတိထားရမှာက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
ဝံပုလွေတွေချည်း မဟုတ်ဘူး။ အကြံပက်စက်တဲ့ လူသတ်
သမားကိုပါ သတိထားပြီး ရှာရမှာ”

ဟု ပြောသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် တောင်စောင်းလမ်းတစ်နေရာမှ ခေတ္တ
နားပြီး တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။ ဝံပုလွေ

ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ပါးစပ်
ပေါက်နှင့်တူသည့် ဂူပေါက်ဝထဲမှ အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။

ထိုဂူထဲသို့ နီမောင်တို့က တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးသော
ကြောင့် အခက်အခဲမရှိ ဝင်နိုင်ကြသည်။

အထဲမှာ အနည်းငယ် မှောင်နေသောကြောင့် အသင့်
ယူဆောင်လာသော ဖီးတိုင်များကို ထွန်းပြီး ဝင်ကြသည်။

အပေါ်တည့်တည့်မှ ဟင်းလင်းပေါက်ကြီး နေရာသို့
ရောက်သောအခါ ခဏရပ်ပြီး အခြေအနေကြည့်တော့ ဂူကြီး
တစ်ခုလုံးမှာ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်မှ
လွဲ၍ အခြားဘာမှ မတွေ့ကြရပေ။

သို့ကြောင့်...

အောက်ဘက်မှ ချောင်းကလေးရှိရာသို့ ဆင်းလာကြ
သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဝင်တုန်းက ဝံပုလွေ ဝိုင်းတိုက်တာ
ဟိုရှေ့နားမှာပဲ။ အဲဒီနေရာမှာ မချစ်ဥပင်တွေ အများကြီးရှိတယ်”

ဟု ပြောကာ မချစ်ဥပင်များ ပေါက်နေသော နေရာသို့
လာခဲ့ကြရာ ထိုနေရာ ရောက်တော့ မချစ်ဥပင်များ တစ်ပင်
တလေမှပင် မရှိတော့ပေ။

“နီမောင် တို့လာတုန်းက ဒီနေရာမှာ မချစ်ဥပင်တွေ
အများကြီးကျန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

စောထီးက မေးသည်။

“အေး... ကျန်ခဲ့တယ်လေ”

“အခု တစ်ပင်မှ မရှိတော့ပါလား။ ဘယ်သူက နုတ်ယူ သွားပြီလဲ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ တို့သုံးယောက် တွေ့တုန်းက အများကြီးပဲ၊ တို့နုတ်ယူသွားတဲ့အပြင် ဒီနေရာမှာ အတော် ကျန်ခဲ့တာပဲ၊ အခု တစ်ပင်မှ မရှိတော့ဘူး”

နီမောင်တို့တစ်တွေမှာ စိတ်မကျေနပ်သောကြောင့် ရေခဲများ ဖုံးနေသောနေရာ၊ ကျောက်ကျို ကျောက်ကြားပါ မကျန် လိုက်လံရှာဖွေကြည့်တော့လည်း မချစ်ဥပင်များမှာ အစို့အညွှက်မျှပင် မကျန်တော့ပေ။

“မင်းတို့ အရင်တစ်ခေါက် လာတုန်းက ဝံပုလွေတွေ ထွက်တိုက်ခံရတာ ဒီနေရာလား”

“ဟုတ်တယ် အဘ”

“ဘယ်နေရာက ထွက်လာတာလဲ”

နီမောင်က ချောင်းအထက်နားမှာရှိသော ဂူပေါက်ဝ များကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“အဲဒီအပေါက်ဝတွေက ထွက်လာတာ”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ အခုတော့လည်း ငြိမ်နေပါလား”

“အထဲဝင်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား အဘ”

“ဝင်တော့ဝင်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ထောင်ချောက်ထဲကို ဝင်သွားမိသလို ဖြစ်မှာစိုးရတယ်၊ သတိတော့ ထားကြရမယ်”

ကိုအောင်ခိုင်တို့ အဖွဲ့သားတွေကလည်း ထိုဂူပေါက် များထဲသို့ ဝင်ကြည့်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ အဘ...၊ ဂူထဲမှာ ဒီကောင်တွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် တွေ့လို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ခိုင်းနမိုက်တွေပါလာတယ်၊ ဂူပေါက်ဝကနေ ခိုင်းနမိုင်းတွေနဲ့ ခွဲပြီး သတ်ပစ်မယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုနေသည်။

ထို့နောက်...

သူတို့တစ်တွေသည် စမ်းချောင်းလေးဆီမှ အထက်သို့ တက်နိုင်သော ကျောက်ထစ်များအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြ သည်။ ကျောက်ဂူပေါက်ဝများမှာ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ မစေးလှပေ။

ဂူပေါက်ဝများ၌ရပ်ကာ ပါလာသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး များဖြင့် အတွင်းသို့ ထိုးကြည့်သောအခါ မီးရောင်တဆုံးအထိ တော့ ဘာမှမတွေ့ကြရပေ။

သို့စေကာမူ ဂူပေါက်ဝများထဲမှ ထွက်လာသောလေမှာ ညှိစိုစို ပုပ်အက်အက် အနံ့များ ပါလာလေသည်။

“တို့တစ်တွေ လူစုခွဲ ပြီး အထဲဝင်ကြည့်ကြမယ်၊ အကြောင်းရှိလို့ အချက်ပေးလိုက်ရင် အဲဒီနေရာကို ကျန်တဲ့ လူတွေက အရောက်သွားပြီး ဝိုင်းကူကြမယ်၊ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ သေနတ်သမား တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ ပါပေစေ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသဖြင့် ကိုအောင်ခိုင်က တစ်ဖွဲ့၊ နိမောင့်တို့ကတစ်ဖွဲ့၊ ဦးမွန်ထော်တို့က တစ်ဖွဲ့ခွဲကာ ဂူပေါက်ဝထဲသို့ ဝင်ကြလေသည်။

ဂူပေါက်ဝများမှာ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ မဝေးလှ သည့်အပြင် အရွယ်အစားချင်းကလည်း မကွာလှပေ။

အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် သေနတ်သမားနှင့် အားကောင်းလှသည့် လက်နိပ်မီးများ ပါလာသောကြောင့် အားရှိစရာပင်။

ဂူထဲရောက်လေလေ အညှီနဲ့ အပုပ်နံ့များ လှိုင်နေ သည့်မှလွဲပြီး အခြား ဘာမှတော့ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပေ။

ဒါပေမယ့် ဂူကြမ်းပြင်တစ်လျှောက်မှာတော့ သတ္တဝါ များ အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်သွားတားဟန်ဖြင့် မြေကြီးများမှာ ဖုန်ထနေလေသည်။

အတွင်းပိုင်းရောက်တော့ သတ္တဝါတို့၏ အရိုးစုအပိုင်းအစ များကို နေရာအနှံ့အပြားမှာ တွေ့လာရသည်။

အရိုးများမှာ အချို့က ကြာမြင့်နေဟန်ရှိပြီး အချို့က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားသောက်ပြီး ပစ်ထားဟန် ရှိလေ သည်။

ဂူလမ်းများမှာ သိပ်တော့ မရှည်လှပေ။

နာရီဝက်ခန့် လျှောက်မိသောအခါ တစ်ဖက်အပေါက် သို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ဟင်”

သူတို့ရောက်သွားသောနေရာမှာ ဒယ်အိုးဖင်သဏ္ဍာန် ချိုင့်နေသော ကျင်းကြီး၏ နှုတ်ခမ်းစပ်နေရာ ဖြစ်လေသည်။

အဖွဲ့သုံးဖွဲ့စလုံး တစ်နေရာစီမှာ ရောက်သွားသော်လည်း ဘစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

ထိုနေရာသည် ဂူအတွင်းပိုင်း ဖြစ်သော်လည်း အလင်း ရောင်အချို့ ရှိနေသောကြောင့် ဂူထဲမှ အခြေအနေကို ကောင်းစွာမြင်ကြရသည်။

ထိုကျင်းကြီးထဲမှာတော့ အရိုးစုများက တောင်ပုံရာပုံ ရှိနေလေသည်။

တိရစ္ဆာန်များ၏ အရိုးများအပြင် လူအရိုးအမြောက်အမြား ကိုပါ တွေ့ကြရသည်။

“ဒါဟာ ကြောက်စရာကောင်းဗျာတဲ့ ဝံပုလွေ သားရဲ ဘွင်းပဲ”

ဦးဗန်ကောင်းက အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဝံပုလွေ သားရဲတွင်းဆိုပြီး ဝံပုလွေတွေလည်း တစ် ကောင်မှ မတွေ့ရပါလား အဘ”

“အဲဒါ ဆန်းတာပေါ့၊ ဒီလို နေ့လယ်ဘက် အချိန်တွေ မှာ ဝံပုလွေတွေ အုပ်စုလိုက် အစာရှာထွက်တဲ့ အချိန်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီဂူကြီးရဲ့တစ်နေရာမှာ ဝင်ပုန်းနေတာဖြစ်မယ် ဆင်တယ်”

“ဒီသားရဲတွင်းက လမ်းဆုံးနေပြီ၊ ဒီဂူပေါက်တွေက ပြန်သွားရင်လည်း စမ်းချောင်းလေးရှိတဲ့ အပြင်ဘက်ကို ပြန်ရောက်သွားမှာပဲ”

ထိုသို့ ပြောနေစဉ် ကိုအောင်ခိုင်က သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

“အဘ... ဟိုဘက်က ဂူပေါက် တစ်ပေါက်ထဲမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် တွေ့ရတယ်”

ဟု လာပြောသဖြင့် ထိုနေရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ကိုအောင်ခိုင်တို့ တွေ့သော ဂူပေါက်မှာ သိပ်မကျယ် လှပေ။ ထိုဂူထဲရှိ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်မှာ အဘိုးအို တစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ဟန်ရှိပြီး မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးများက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည်။

အဖြူရောင်အဝတ်များကို ဝတ်ထားပြီး ကျောက်တုံးကြီး ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

သူထိုင်နေသော ကျောက်တုံးကြီး၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် မှာလည်း အရိုးစုများက ပြန့်ကြဲလျက် ရှိသည်။

သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က အဘိုးအို၏မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

အားကောင်းသည့် လက်နှိပ်မီးရောင်ကြောင့် တရား ထိုင်နေသည့် အဘိုးအိုက မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

သူတို့ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးနှစ်ဖက်စလုံးမှာ အနက်ရောင် လုံးဝမပါဘဲ အဖြူသက်သက်ချည်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“ဘယ်က လာကြတာလဲ”

အဘိုးအိုက လှမ်းမေးသည်။

“ဆန်ဂေါင်ရွာဘက်ကပါ အဘ”

“ဒီဂူထဲကို ဘာလာရှာတာလဲ”

“ရန်သူ လာရှာတာပါ”

ဦးဗန်ကောင်းက အဖြေပေးလိုက်သည်။

“လောကမှာ မိတ်ဆွေရှာရင် မိတ်ဆွေ တွေ့ရတယ်၊ ရန်သူရှာရင် ရန်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ရန်သူကို မရှာချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရန်သူက ကျွန်တော်တို့ကို အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေလို့ မရှာချင်ဘဲ ရှာရတာပါ”

“အချိန်တန်တော့လည်း အားလုံးက သူ့သဘော သူ့ ဆောင်ပြီး ပြီးသွားမှာပါ”

ဟု ပြောပြီး မျက်လုံး ပြန်မှိတ်သွားလေသည်။

နီမောင်တို့တစ်တွေလည်း တရား အားထုတ်နေသူကို အနှောင့်အယှက် မပေးလိုတော့သဖြင့် ဝံပုလွေသားရဲတွင်းကြီး

ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ဝင်လာသော ဂူပေါက်လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ကြရာ လမ်းခုလတ်နေရာ ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်များက ဝင်လမ်းတစ်လျှောက်မှ ဆီးကြိုနေလေတော့သည်။

“ဟင်...”

“ကျလိ...ကျလိ...ကျလိ”

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆေးစက်များ စွန်းထင်းနေသကဲ့သို့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် လက်နှိပ်မီးရောင်များဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ ပင့်ကူနက်များကို တွေ့ကြရလေသည်။

ပင့်ကူနက်များမှာ အကောင် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ပါလေရာ လက်ညှိုး လက်မလောက်မှ လင်ပန်းအရွယ်လောက် အထိ အရွယ်အစား ကြီးမားသော အကောင်ကြီးများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်များဖြစ်ပြီး မျက်လုံးများက ဟင်္သာပြဒါးကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေလေသည်။

အမှောင်ထဲမှာပင် အနီရောင် အလင်းစက်များကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ပင့်ကူနက်တွေပါလား။ ဂူကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေတာပဲ။ ဒီလောက်များတဲ့ ပင့်ကူနက်တွေ ဘယ်နေရာက ရောက်လာတာလဲ”

“အဲဒါတော့မသိဘူး။ ဒီကောင်မျိုးတွေက သွေးစုပ်ပြီး အသားစားတဲ့ သတ္တဝါတွေဆိုတော့ သွေးနံ့ရလို့ ထွက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ ဒီလောက်များတဲ့ သတ္တဝါတွေကို သေနတ်၊ စားလုံလက်နက်တွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီသတ္တဝါမျိုးတွေက မီးကိုကြောက်တော့ မီးတုတ်၊ မီးကွင်းတွေ များများရအောင်သာ လုပ်ကြပေတော့”

ဟု ပြောကာ ပါလာသော မီးကွင်းများကို တုတ်တပ်ပြီး မီးရှို့ကြသည်။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ကာဆက်ကာ မီးရှို့လိုက်သဖြင့် ဂူလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်လုံး လင်းသွားလေတော့သည်။

မီးခိုးများကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ ရှေ့သို့တိုးလာရန် ဟန်ပြင်နေသော ပင့်ကူနက်များမှာ အနည်းငယ် တန့်သွားသည်။

“ကျလိ...ကျလိ...ကျလိ”

သွားကြိတ်သံကဲ့သို့ တကျွံကျွံနှင့် မြည်သံများကိုတော့ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသေးသည်။

နီမောင်တို့လည်း အနည်းငယ် အားရှိလာကာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း တိုးကြည့်တော့ ပင့်ကူနက်များက အနည်းငယ် နောက်ဆုတ်ပေးလေသည်။

“ပင့်ကူနက်တွေ အကိုက်မခံရအောင် သတိထားကြ၊ သူတို့ရဲ့အဆိပ် လုံးဝမထိစေနဲ့၊ ဂူပေါက်ဝနီးလို့ သူတို့ လမ်းရှဲပေးရင် တရကြမ်း ဖောက်ထွက်ကြမယ်၊ တာကြောင့် လဲ ဆိုတော့ ဒီမီးတုတ်တွေ ကုန်သွားလို့ မီးငြိမ်းသွားရင် တို့အတွက် ထွက်ပေါက် ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

မီးတုတ်များ မီးအရှိန် ကောင်းနေစဉ် ပင့်ကူနက်များ ရှိရာသို့ ရဲရဲတင်းတင်းဝင်သွားပြီး မီးတုတ်ဖြင့် ရမ်းကြည့်ရာ တကွီကွီ ပြည့်သံများဖြင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ရှဲသွားရာ အလယ်ခေါင်မှာ လူသွားလမ်းကဲ့သို့ ပေါ်လာသည်။

“ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ ဒီလမ်းက အပြင်ရောက်အောင် ထွက်ကြပေတော့၊ ကျွန်တော် မီးတုတ်နဲ့ရမ်းပြီး ဟန့်ထား ပေးမယ်”

ဟု ပြောကာ မီးတုတ်နှင့် ရမ်းခိုက် ပင့်ကူနက်များ ရှဲသွားစဉ် တစ်ယောက်ချင်း အပြင်သို့ ပြေးထွက်ကြသည်။

ထိုသို့ ပြေးထွက်နေစဉ်မှာပင် တစ်စတစ်စနှင့် မီးတုတ် များက အရှိန်လျော့ကျလာသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဂူထဲမှာ နီမောင်၊ ကိုအောင်ခိုင်နှင့် စောထီးတို့ သုံးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

“မီးတုတ်တွေ ငြိမ်းတော့မယ်၊ အချိန်မရဘူး... ဆရာ အရင် ထွက်ပေတော့”

“နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရပါမလား”

“ရတယ်... သွားတာ သွားပါ”

ဆိုတော့မှ ကိုအောင်ခိုင်က အရင်ပြေးထွက်သည်။

နီမောင်နှင့် စောထီးတို့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော

မီးတုတ်များကလည်း တစ်စတစ်စ အရှိန်လျော့စ ပြုလာပြီ။

သို့ကြောင့်...

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်ရိပ်

ပြပြီး မီးတုတ်များကို ဝှေ့ရမ်းကာ ဂူပေါက်ဝဘက်သို့ ပြေး

ကြလေသည်။

အပေါက်ဝ ရောက်သည်နှင့် လက်ထဲမှ မီးတုတ်များ

ကလည်း ငြိမ်းသွားလေတော့သည်။

အပြင်ဘက်ရောက်မှ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်

သောအခါ သူတို့ထွက်လာသော ဂူပေါက်ဝတစ်ခုလုံး ပင့်ကူ

နက်များဖြင့် ပြည့်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ ထိုဂူပေါက်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်

လာပြီး အပေါက်ဝမှာရပ်၍ သူတို့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေလေ

သည်။

ထိုသူမှာ ဂူထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရသည့် တရားအားထုတ်နေ

သော အဘိုးအိုပင် ဖြစ်လေသည်။

၀၆

အခန်း [၉]

သွေးရွှမ်းသောည

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် လအနည်းငယ် ကြာသည်အထိ နောက်ထပ် မည်သည့်အန္တရာယ်မှ ထပ်မံ ကြုံတွေ့ခြင်း မရှိကြတော့သဖြင့် ဆန်ဂေါင်ရွာသူ၊ ရွာသားများ မှာလည်း စိတ်အေးလက်အေး ပြန်ဖြစ်သွားပြီး တောင်တက်သူ ကလည်းတက်၊ တောဝင်သူကလည်း ဝင်၊ လယ်ယာလုပ်သူက လုပ်၊ တောင်ယာစိုက်သူက စိုက်နှင့် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ် သွားကြလေသည်။

ထိုရက်အတွင်းမှာပင် ကိုအောင်ခိုင်နှင့် ခင်မြမှုတို့ နှစ်ယောက်၏ အချစ်ရေးမှာလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် အဆင်ပြေ သွားကြသောကြောင့် မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ကြ လေသည်။

ကိုအောင်ခိုင်၏ မိဘများမှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှ ဖြစ်သဖြင့် တောင်တန်းဒေသများသို့ မလိုက်နိုင်သောကြောင့် ကိုအောင်ခိုင်ဘက်မှ ဦးမွန်ထော်တို့ကပင် မိဘအရာ နေရာမှ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မိဘ မရှိတော့သော နီမောင်တို့ဘက်မှ ဦးဗန်ကောင်းက ကမကထ ပြုကာ ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

ကိုအောင်ခိုင်ရော ခင်မြမှုပါ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ် အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း တခမ်းတနား မလုပ်လိုကြဘဲ အချဉ်းချိုး ကာ စီစဉ်ကြလေသည်။ သို့သော်လည်း...

တောအရပ်ဒေသတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သာရေး၊ နာရေး ကိစ္စရှိလျှင် မိမိရွာသာမက အခြားရွာများက အသိမိတ်တွေ များက လာရောက် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးကြသဖြင့် မင်္ဂလာပွဲရက် မတိုင်ခင်ကလည်း ထမင်းဟင်းများကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ရုံသာမက ခေါင်ရည်အိုးများကိုပါ လိုလေသေး မရှိအောင် ထားပေးရသည်။

အချို့က မင်္ဂလာပွဲ မတိုင်ခင်ကတည်းက လက်ဆောင် ပစ္စည်းများကို ကြိုတင် ယူဆောင်လာကြသည်။

ဦးကြီးပြကြီးများမှ မင်္ဂလာဆောင်များလို အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ပါကင်ထုပ်ပိုးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဒေသထွက် စားကုန်သောက်ကုန် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ပေးပို့ ကြသည်။

ဆန်၊ စပါး၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ပြောင်း၊ ကြက်
ဝက်၊ သိုး၊ ဆိတ်၊ ကိုယ်တိုင်ရက်လုပ်ကြသော အဝတ်အထည်
များကို လက်ဆောင်ပေးကြသည်။

အချို့မိဘများက မြေကွက်၊ လယ်ကွက်၊ တောင်ယာ
စိုက်ခင်း၊ ကျွဲ၊ နွား၊ အိမ် စသည်တို့ကို လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ်
ပေးကမ်းကြသည်။

မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် တစ်ရက်သာလိုသောအခါ ပူတာအို
ဂတ်တဲစခန်းမှ ဌာနာအုပ် ဦးထင်ကျော်တို့အဖွဲ့အပြင် ပူတာအို
သစ်တောရုံးမှ သစ်တောဝန်ထောက်နှင့် အဖွဲ့သားများပါ
ရောက်လာကြသောကြောင့် ပိုမိုစည်ကားသွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့ လူပျိုကြီးတော့ တစ်သက်လုံး မစွဲခဲ့တာ
ဆန်ဂေါင် ရောက်မှပဲ စွဲပေတော့တယ်၊ ဧကန္တ ဆေးမိသွားမဲ့
ရတယ်ဗျို့။”

သစ်တောဝန်ထောက် ကိုဘဇံက လူလတ်ပိုင်းသာ
ရှိသေးပြီး ကိုအောင်ခိုင်နှင့် ရင်းနှီးနေသူမို့ ရောက်တာနှင့်
ပြောလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်က ဒီရွာရောက်မှ ခင်မြမူခဲ့
ဆေး မိသွားတာဗျ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား... ဘယ်လိုဆေးလဲဗျ”

“အချစ်ဆေးလေဗျာ”

“ဟာ... အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ ခင်ဗျား
အတော်နောက်တဲ လှပ”

ထိုည၌ မြို့မှ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များရော၊
ရွာခံများပါ နိမောင့်တို့ ခြံဝင်းထဲမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝိုင်းဖွဲ့
စားသောက်နေကြလေသည်။

ထိုညက လဆန်းရက် ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်
ပြင်၌ လရောင်က ရှိနေသည်။

ဖွဲ့ဖွဲ့လေးသာ ကျဆင်းနေသော နှင်းသားများကို ဖောက်
ထွင်းဆင်းလာသော လရောင်သည် ဆန်ဂေါင် ရွာကလေး
ပေါ်သို့ ငွေရောင်ဆမ်းထားသည့်နယ် ခပ်ပါးပါးလေး ဖြာကျ
နေသည်။

အိမ်ခြံဝင်းထဲရှိ တောင်လေပ်ပင်ကြီး အောက်မှာတော့
ရွာခံ ယောက်ျားကလေးများ၊ မိန်းကလေးများ တစ်သိုက်
တို့သည် ဂစ်တာဝိုင်းဖြင့် မင်္ဂလာသီချင်းများ သီဆိုနေကြ
လေသည်။

ဘုရားကျောင်းတက်လျှင် သီဆိုနေကျ တီးခတ်နေကျမို့
၎င်းတို့၏တေးသံများက သာယာနာပျော်ဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။

ငါတို့ကို ကယ်တင်ရှင်ရှိပေ...၊ ရှေ့ဆောင်လုပ်နေ...၊
လောကမိတ်ဆွေနည်းပါး၊ ချစ်ဖွယ်ရှင်တကား...၊

ယခု ကိုယ်တော်သိမ်မွေ့စွာ...
သင့်ဖို့လည်း ဖြစ်ပါစေ...၊

သင်တို့အတွက်... ငါဆုတောင်းပေးနေ...၊
 သင်တို့အတွက်... ငါဆုတောင်းပေးနေ...၊
 သင်တို့အတွက်... ငါဆုတောင်းပေးနေ...၊
 ထာဝရမျှော်လင့်ရန် မင်္ဂလာမှန်ကန်
 ပေးသော ငါ၏ အဘခမည်းတော်ရှိပေ...၊
 မကြာမီခေါ်ယူမည်၊ ကိုယ်တော်မြတ်ကိုဖူးရန်
 ငါနဲ့အတူသွားရန် သင့်ကိုလမ်းပြပါစေ...၊
 မြစ်လိုငြိမ်သာယာ ငြိမ်သက်ခြင်းငါ့မှာရှိ၊
 ထိုငြိမ်သက်ခြင်း၊ လောကီစွဲသူလျှင်းသိ၊
 ငါ့ကိုကယ်ချွတ် သင်သာပိုင်သောကြောင့် ပေးနိုင်၏၊
 သင့်ကိုလည်းပေးကြောင်း ငါအလွန်ကြားသိလိုသည်။
 .....ရှင်သည် သင့်ကို ရှာတွေ့သောအခါ...
 ချစ်ဖွယ်ရှင်... သင့်ကိုကယ်တင်ကြောင်း ပြောရမည်၊
 ကိုယ်တော်... ဘုန်းလူတို့တွင်ထင်ရှားရန် ဆုတောင်းပါ၊
 သင်တို့အတွက် ဆုတောင်းသော် သင်တို့လည်းရမည်၊
 သင့်အတွက် ငါ ဆုတောင်းနေ...၊
 သင့်အတွက် ငါ ဆုတောင်းနေ...၊
 သင့်အတွက် ငါ ဆုတောင်းနေ...၊
 သင့်အတွက် ငါ ဆုတောင်းနေ...၊
 သင့်အတွက် ငါ ဆုတောင်းနေ...၊

ဓမ္မတေးသီချင်းများကို ကချင်ဘာသာဖြင့် သံဖြိုင်သီဆို
 နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။
 တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းလှသော ညချမ်းအချိန်တွင်
 ဂီတသံနှင့် သီချင်းသံများက ငြိမ်ငြောင်းသာယာစွာ ပေါ်ထွက်
 နေသည်။
 လူကြီးများက ခါးရည်သောက်ရင်း စကားပိုင်းဖွဲ့နေ
 ကြသလို လူငယ်လူရွယ်အများစုကတော့ ခေါင်ရည်တစ်ကွိုက်၊
 တေးသီချင်းအလိုက်ကို ညည်းညူရင်း မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲတွင်
 ကျွေးမွေးညှော်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေကြလေသည်။
 နီမောင်တို့တစ်တွေပင်လျှင် တစ်ချက်ကလေးမှ မအားရ
 အောင် ရှိနေကြသည်။
 ခွင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖခါးရည်အိုးကြီးကို မီးမပြတ်
 စေရန် ထိုးပေးနေသော ခင်မြသူ ရှိရာသို့ စောထီးတစ်ယောက်
 မယောင်မလည်နှင့် ရောက်လာလေသည်။
 “ခင်မြသူ... နင် ထင်းလိုသေးလား။ ငါသယ်ခဲ့ပေး
 မယ်လေ”
 “ရှိပါတယ်ဟ”
 ရှိတယ်ဆိုသော်လည်း စောထီးက ခင်မြသူနှင့် မလှမ်း
 မကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။
 “နင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိတာ အခုလို တစ်ယောက်
 မင်္ဂလာဆောင်သွားတော့ နင် ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ဘယ်လို ခံစားရမှာလဲဟ၊ အချိန်တန် အရွယ်
ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုတာပဲ၊ ဘာဆန်းသလဲ”

“နင့်အလှည့်ကရော ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ”

“ငါ့အလှည့်က ဘယ်တော့မှ မရောက်ဘူး၊ အစ်ကို
နီမောင် အိမ်ထောင် မပြုသေးမချင်း ငါက အဲဒါတွေကို စိတ်
မကူးသေးပါဘူး”

ခင်မြသူက စောထီး၏ စကားလမ်း ဦးတည်ချက်ကို
ရိပ်မိသဖြင့် ပိတ်ပြောလိုက်သည်။

“နီမောင်က ဒီတစ်သက် မိန်းမယူမယ့်ကောင် မဟုတ်
တော့ နင်ကတော့ ဒီတစ်သက် အပျိုကြီးလုပ်ဖို့သာ စိတ်ကူး
ပေတော့”

“အဲဒါ နင့်အပူ မဟုတ်ပါဘူး”

စောထီးက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် စိတ်ပျက်
လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်နေစဉ် နီမောင် လှမ်းခေါ်သံ ကြားရသည်။

“စောထီးရေ... အဲဒီမှာ အလုပ်မရှိရင်လည်း ဒီကို
လာဟော၊ ဒီဘက်မှာ အလုပ်ရှိတယ်”

ဟု ခေါ်သံကြားတော့မှ မအိမသာ အပူအရာဖြင့်
ထသွားလေရာ ခင်မြသူမှာ ပြုံးစိစိ အပူအရာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့
လေသည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာတော့ လရောင်က
မြင့်တက်လာသည်။ ထို့အတူ နှင်းမှုန် နှင်းစက်များက
တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလာသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ

မှုန်မှုန်ပိုင်းပိုင်း ရှိနေလေသည်။ အအေးတတ်က များလာသော
ကြောင့် မီးပုံများ အနီးသို့ တိုးကပ်ကာ အနွေးတတ်ယူကြ
ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

သူတို့အတွက် မပျော်လင့်သော အန္တရာယ်ဆိုးကြီးက
ဝင်ရောက် လာလေတော့သည်။

နှင်းတောထဲမှ ဝေါခနဲ ထိုးဝင်လာသည့် ဝံပုလွေအုပ်ကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ နီမောင်တို့တစ်တွေမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း
မသိအောင် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

သူတို့က သွားတိုက်ကြတာ မဟုတ်သောကြောင့်
လက်နက်များကလည်း အဆင်သင့် မရှိကြပေ။

ရှုတ်တရက် ဝင်လာသော ဝံပုလွေများက တွေ့သမျှ
လူများကို လိုက်လံ ကိုက်ဆွဲလေရာ ပြေးလွှားသံ၊ အော်ဟစ်သံ
များဖြင့် ဆူညံသွားလေတော့သည်။

စောစောက အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်နေသော ဇနရာ
လေးမှာ တစ်မှဟုတ်ချင်း ငရဲပွက်သံအလား ပြောင်းလဲသွား
တော့သည်။

ဝံပုလွေအုပ်များက ထွက်ပြေးသောလူများကို နောက်မှ
အုပ်စုလိုက် ပြေးလိုက်သွားပြီး ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲ့ကြရာ ခဏချင်းမှာ
ပင် အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ပူတာအိုဂတ်တဲမှ ရောက်နေကြသော
ဋ္ဌာနာအုပ် ဦးထင်ကျော်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့တွင် သေနတ်များ

ပါလာသဖြင့် ၎င်းတို့က သေနတ်များဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်ကြ သဖြင့် ဝံပုလွေအုပ်စုများ အနည်းငယ် အရှိန်တန်သွားစဉ် နီမောင်တို့တစ်တွေက ၎င်းတို့၏ လက်နက်များကို အပြေး အလွှား သွားရောက်ယူပြီး ပြန်တိုက်ကြမှ တိုက်ပွဲအခြေအနေက မျှတသွားလေတော့သည်။

ကိုအောင်ခိုင်တို့ သစ်တော ဝန်ထမ်းများကလည်း သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

နှင်းတောထဲမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ဟိန်းဟောက် မာန်ဖိသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် သာမန် ဝံပုလွေများထက် သုံးလေးဆခန့်ကြီးသော ဝံပုလွေကြီး တစ်ကောင် လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာပြီး သေနတ်သမားများကို လိုက်လံ တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ဝံပုလွေကြီး၏ အရပ်အမောင်း၊ အလုံးအထည်မှာ ကိုးတောင်ကျားတစ်ကောင် နီးပါးရှိပြီး နီရဲနေသောမျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်၊ ထိုပါးစပ်ထဲမှ ထွက်နေသော အစွယ်နှင့် သွားများအပြင် ၎င်း၏ ခြေသည်း လက်သည်းများမှာ နက်မှောင်နေသည့် အဆိပ်လက်သည်းများ ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေကြီး ပါးစပ်နှင့် တစ်ချက် ကိုက်မိလိုက်လျှင် အကွင်းလိုက် ပြက်ပါသွားပြီး ၎င်း၏ လက်သည်းများနှင့် ကုတ်ချလိုက်လျှင် ဘေးထက်ထက်နှင့် ခွဲထားသကဲ့သို့ အစင်း

ကြောင်းကြီးများ ဖြစ်ကာ အဆိပ်တက်ပြီး ချက်ချင်းသေဆုံး သွားကြလေသည်။

သေနတ်ရှိသူများက ထိုဝံပုလွေကြီးကို မဲပစ်ကြလေ သည်။ သို့သော်...

ဝံပုလွေကြီးကပဲ လျင်လို့လာ၊ သေနတ်ပစ်တဲ့ လူတွေ ကပဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၍လား မပြောတတ်ပေ။

တစ်ချက်မှမထိဘဲ ဝံပုလွေကြီး လက်ချက်ကြောင့်သာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေဆုံးသွားကြလေတော့သည်။

“ဒါဟာ ရိုးရိုးဝံပုလွေတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မိစ္ဆာ တွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ ပူးကပ်နေတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကြီးပဲ”

နီမောင်က တအံ့တဩဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင်...

ဒေါသကြီးနေသော ဝံပုလွေကြီးက ကြောက်လန့် တကြားဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရ ပြေးလွှားနေသော ခင်မြမှု ရှိရာသို့ ပြေးလာရာ ကိုအောင်ခိုင်က ကြားထဲမှဝင်ပြီး သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။

သို့သော် မထိပေ။

ဝံပုလွေကြီးက ကိုအောင်ခိုင် အပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာရာ ကိုအောင်ခိုင်က ဘေးသို့ လှိမ့်ရှောင်ပေးလိုက်ရာ မလွတ်မလပ် ဖြစ်သွားသောကြောင့် ပခုံးစွန်းမှာ လက်သည်း ကုတ်ရာ ထိသွားသည်။

ကိုအောင်နိုင် ပြန်မထနိုင်ခင်မှာ ဝံပုလွေကြီးမှာ ပန်းရောင် အဝတ်အစားများဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေသော ခင်မြမူအား ခုန်အုပ်၍ ကိုက်ချီကာ နှင်းတောထဲသို့ ပြန်ထွက် သွားလေတော့သည်။

ထိုဝံပုလွေကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် အခြားဝံပုလွေ များလည်း တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ပြန်ထွက်သွားလေ တော့သည်။

နိမောင်တို့ ခြံဝင်းအပါအဝင် ဆန်ဂေါင် တစ်ရွာလုံး မှာတော့ ဝံပုလွေ အသေကောင်များ။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံး နှသော လူသေအလောင်း များ။

သွေးကွက်များ။ သွေးညှိနံ့များဖြင့် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

နှင်းဖျန်း၍ လရောင် ဆမ်းထားသောညသည် အနိဋ္ဌာရုံ များဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။

၁၁၁၆ [၁၁]

တောင်ညိုတောင်တန်းမှ ပဟေဠိ ကွင်းဆက်များ

နောက်တစ်နေ့ အလင်းရောင် ရလာသောအချိန်တွင် ရွာအတွင်းအပြင်သို့ လိုက်ကြည့်ကြသောအခါ ဝံပုလွေများ လက်ချက်ကြောင့် လူအတော်များများ သေဆုံးနေကြသလို သေသေးဘဲ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရသူများကိုလည်း တွေ့မြင် ကြရသဖြင့် ဦးပန်ကောင်းတို့ တစ်တွေမှာ မိမိတို့မှာရှိသော သဘာဝဆေးမြစ်၊ ဆေးဝါးများဖြင့် ပြုစု ကုသပေးရသည်။

ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်သူများကိုတော့ ဌာနာအုပ် ဦးထင်ကျော် နှင့် သစ်တောဝန်ထောက် ဦးဘဝံတို့ စီးလာသော ကားများ ဖြင့် ပူတာအိုဆေးရုံသို့ ပို့ပေးရန် စီစဉ်ကြရလေသည်။

အနီးအနားတစ်ဝိုက်သို့ နေရာအနံ့ လိုက်လံရှာဖွေကြ ဆက်လည်း ညက ဝံပုလွေကြီး ကိုက်ချီသွားသော ခင်မြမူ၏ အလောင်းကို ရှာမတွေ့ကြပေ။

ကိုအောင်နိုင်မှာ လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲ ပျောက်ဆုံးသွား
သော ချစ်သူအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ပူဆွေးသောက
ရောက်နေရသလို နီမောင်မှာလည်း အိမ်မဖြစ်သူအတွက်
ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိလေသည်။

“နီမောင်ရာ... မင်းတို့မောင်နှမအတွက် တို့တစ်တွေ
စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်... ဒီအန္တရာယ်တွေကို လက်စားမချေနိုင်
မချင်း တို့တစ်တွေ တာဝန်ကျမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်း
ကောင်းသလိုသာ စိစဉ်ပါ။ တို့တစ်တွေ နောက်ကလိုက်ဖို့
အဆင်သင့်ပဲ”

ဟု စောထီးနှင့် ငမဲအောင်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြော
ကြလေသည်။

“ကံတရားပေါ့ကွာ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါ မင်းတို့
စေတနာကို နားလည်ပါတယ်”

နီမောင်ရင်ထဲမှာ ဆို့နေသောကြောင့် ထိုစကားမျှသာ
ပြန်ပြောနိုင်လေသည်။

ကိုအောင်နိုင်၏ မင်္ဂလာပွဲကို အားပေးရန် ရောက်နေပြီး
ကံကောင်း ထောက်မစွာ အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရသော
သစ်တောဝန်ထောက် ကိုဘခံကလည်း...

“ကိုအောင်နိုင်... ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်တို့
စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သစ်ကွက်တွေနဲ့နီးတဲ့

နယ်ထဲမှာ ဒီလိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်တွေရှိနေ
တာတော့မကောင်းဘူးဗျ၊ သစ်တော အလုပ်သမားတွေအတွက်
အချိန်မရွေး နောက်ထပ် အန္တရာယ်တွေ တွေ့လာနိုင်တယ်။

ဒီတော့ အထက်ရုံးကို အမိန့်ခံပြီး လူအင်အားများများ။
လက်နက်အင်အားများများနဲ့ အမြစ်ပြတ်အောင် ရှင်းပစ်နိုင်မှ
ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဦးဘခံ ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ အုပ်ချုပ်ရတဲ့
နယ်ထဲမှာ မကြာခဏ ဒီလိုသာ လူတွေသေနေရင် မဖြစ်ဘူး။
ကြာရင် အထက်လူကြီးတွေက ကျုပ်ကို ကြိမ်းမောင်းကြတော့
မယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်
ပြောပါ။ ကျုပ်တို့ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားနဲ့ အကူ
အညီ ပေးပါမယ်”

ဟု ဌာနာအုပ် ဦးထင်ကျော်ကလည်း ဝင်ပြောလေသည်။
ထိုသို့ ပြောနေကြစဉ်မှာပင် ရွာသားတစ်ယောက်က
လာပြောသည်။

“ညတုန်းက ရွာထဲကို ဝံပုလွေတွေ ဝင်လာလို့ ကျုပ်
ရွာအပြင်ဘက်ကို ထွက်ပြေးရင်း တောင်ကုန်းတစ်ခုဘေးကို
ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ပုန်းနေတုန်း ရွာထဲက
ဝံပုလွေတွေ ပြန်ထွက်သွားတော့ အဲဒီဝံပုလွေတွေနဲ့အတူ
မိန်းမတစ်ယောက် ပါသွားတာ တွေ့ရတယ်”

ဟု ပြောသောအခါ နီမောင်က...

“ဟုတ်တယ်... ညတုန်းက ကျုပ်အစ်မကို ဝံပုလွေ ချီ သွားတယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ထိုရွာသားက...

“ကျုပ်တွေ့လိုက်တာက ဝံပုလွေတွေက ချီသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝံပုလွေတွေနဲ့အတူ ဒီအတိုင်း ပြေးလိုက်သွားတာ”
ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အားလုံးက အံ့သြသွားကြ လေသည်။

“ညက လရောင်ကလည်း ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်ပုန်းနေတဲ့ နေရာကလည်း သူ့ရှိနေတဲ့နေရာနဲ့ မဝေးလှတော့ သူ့မျက်နှာ ကို ကောင်းကောင်းမြင်လိုက်ရတယ်၊ သူက ကျုပ်တို့ရွာက မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာကို ကျုပ် တစ်ခါ တွေ့ လိုက်ဖူးတယ်”

“ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးတာလဲ”

“တလောက ကျုပ်တို့ရွာကို ဆတ်သား လာရောင်း သွားတဲ့ ပိန်းကလေးမျက်နှာနဲ့ အတော်တူတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကိုနီမောင်တောင် ပါလာသေးတာပဲ”

“ဟင်...”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ် သွားမိလေသည်။

မိမိတို့ တစ်ရွာလုံးကို ဒုက္ခပေးသွားသူမှာ လှပ ချောမောလှသည့် နင်းဖြူ ဆိုသော ပိန်းကလေးဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပိန်းကလေးကတော့ မသင်္ကာစရာ ကောင်းတာအမှန်ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တို့ရွာထဲကို အပြင် က တိရစ္ဆာန်တွေ ဝင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ ဝင်ပေါက် တံခါးကို တစ်ယောက်ယောက်က ဖွင့်ပေးမှပဲ ဝင်နိုင်တယ်”

ဟု ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ပြောသည်။

“ကျုပ် ထင်တာတော့ ဒီပိန်းကလေး ကျုပ်တို့ရွာကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်လာပြီးမှ အခုလို ဝံပုလွေတွေ ရောက်လာတယ် ဆိုတာတော့ အတော်ထူးဆန်းတယ်”

“သူ ဘယ်ရွာကလာတာလို့ ပြောသွားသလဲ နီမောင်”
စောထီးက မေးလိုက်သည်။

“တောင်ညိုတောင်တန်းဘက်က လာတာလို့ ပြောသွား တာပဲ”

“တို့ အဲဒီရွာကို လိုက်သွားပြီး အခြေအနေ စုံစမ်း ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် နီမောင်၊ တို့လိုက်သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်ရင် သူ့ပြောတာ မှန်မမှန် သိနိုင်မယ်”

ဟု မဲအောင်ကပါ တိုက်တွန်းသောကြောင့် သုံးယောက် သား တောင်ညိုတောင်တန်းဘက်သို့ လိုက်သွားကြရန် မြင် ဆင်ကြလေသည်။

တောင်ညိုတောင်တန်းမှာ ဆန်ဂေါင်ရွာ၏ အနောက်ဘက် ယွန်းယွန်းဘက်၌ရှိပြီး ကြားထဲမှာ တောင်တစ်လုံး နှစ်လုံးလောက် ကျော်သွားရသည်။

နီမောင်၊ စောထီး။ ငမဲအောင်တို့ ဓားလှံ လေးဖြား လက်နက်တို့ကိုယူပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဆန်ဂေါင်ရွာမှ ထွက်ကြလေသည်။

ရွာမှ ထွက်ကာနီးတွင် ဦးမွန်ထော်က...

“တောင်ညိုတောင်တန်း ရောက်ရင် ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေ ဘိုးပန်းမြ ဆိုတာရှိတယ်။ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ပေါ့”

ဟု မှာလိုက်လေသည်။

နီမောင်တို့ သုံးယောက်သည် ရွာမှ နံနက်စောစော ထွက်ခဲ့ကြပြီး လမ်းတွင် ပေတစ်ထောင်ကျော် နှစ်ထောင်လောက် ခန့်သာမြင့်သော တောင်ပုကလေး နှစ်လုံးခန့် ကျော်ဖြတ်ရသည်။

အများအားဖြင့်တော့ တောင်တန်းများပေါ်မှ လျှောက်ကြရသော်လည်း အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာတော့ မတွေ့ကြရပေ။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး တောင်ညိုတောင်တန်းဘက်သို့ မရောက်ဘူးသောကြောင့် လမ်းမှာတွေ့သမျှကို မေးသွားကြရသည်။

သို့ဖြင့်...

ညနေပိုင်း အချိန်လောက်မှ ရွာစုကို လှမ်းပြင်ရလေသည်။ သုံးယောက်သား သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ဝင်နားကြရင်း ပါလာသော ရေနှင့် အစားအသောက်ကို စားရင်း အမောဖြေကြလေသည်။

“တို့ ယောက်ျားခြေထောက်နဲ့တောင် တစ်နေကုန်ခရီးလောက် လာရတယ်။ ဟိုမိန်းကလေး တောင်ညိုတောင်တန်းကနေ ဆန်ဂေါင်ရွာကို ဆတ်သား လာရောင်းတာကတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဒီမိန်းကလေး တို့ရွာကို ရိုးရိုးသားသား လာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး။ သူ့မှာ အကြံအစည်ရှိလို့များ တမင်လာတာလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်ညိုတောင်တန်း ရောက်ရင်တော့ အဖြေတစ်ခု သိရမှာပါ”

သုံးယောက်သား ခေတ္တ နားကြပြီးနောက် နေမဝင်မီ တောင်ညိုတောင်တန်းသို့ ရောက်ရန် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။

စပ်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်တန်းပေါ်သို့ နေရောင်ခြည် မေးတင်စ ပြသောအချိန်တွင် ရွာခြေသို့ ရောက်သွားကြသည်။

တောင်ညိုတောင်တန်းမှာ ရွာဟုသာ ခေါ်ရသော်လည်း အိမ်ခြေ အနည်းငယ်စုနေသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ရွာတံခါးဝတွင် နွားကျောင်းပြီး ပြန်လာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် ‘ဘိုးပန်းမြတို့အိမ် ဘယ်နားမှာလဲ’ ဟု ပုမ်းမေးတော့ ရွာလယ်ပိုင်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ရွာထဲ ရောက်ပြီး တပြည်းပြည်းနှင့် မေးသွားရာ နောက်ဆုံးတော့ လူတစ်ယောက်က လိုက်ပို့ပေးသောကြောင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားလေသည်။

“ဘကြီးမြ... ဧည့်သည်ဗျို့”

“အေး...အေး”

အိမ်ထဲမှ အသက်အရွယ် ကြီးလှပြီဖြစ်သော လူကြီး တစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲဟ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆန်ဂေါင်ရွာက လာကြတာပါ အဘ”

“ဆန်ဂေါင်က ဆိုတော့ ကိုမွန်ထော်တို့ နေတဲ့ရွာက ပေါ့၊ ကဲ... အိမ်ထဲလာကြ”

ဟု ခေါ်သဖြင့် သုံးယောက်သား အိမ်ထဲသို့ လိုက် သွားကြသည်။

“ခရီးဝေးက လာကြတာပဲ၊ အဘက တစ်ယောက် တည်း နေတာဆိုတော့ စားစရာကတော့ အဆင်သင့်မရှိဘူး ညစာစားဖို့ ကိုယ့်အာသာ ချက်စားကြပါကွယ်”

ဟု တောစလေ့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ရှင်ဝတ္တရားနဲ့အညီ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ စားစရာပါလို့ စားပြီးခဲ့ကြပါပြီ အဘ”

“ကိုင်း... ဒီကိုလာတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ပြောကြပါဦး”

“အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသိပိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဒီရွာမှာ ရှိတယ်ဆိုလို့ လာရှာ တာပါ”

“ဘယ်သူများလဲကွယ်”

“သူတို့က မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် နေကြတယ်၊ အဘိုး က ဦးရယ်တန်လို့ ခေါ်တယ်၊ မြေးမလေးက အသက်နှစ်ဆယ် လောက် ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က နှင်းဖြူလို့ ပြောတယ်”

နီမောင်စကား ကြားသောအခါ တိုးပန်းမြက သူ ပြောပြသော နာမည်များကို တဖဖ ချစ်ခင်ရင်း စဉ်းစားနေ လေသည်။

“အင်း... တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ငါလည်း ဒီရွာမှာ တစ်သက်လုံးနေလာတာပါပဲ၊ မင်းတို့ပြောတဲ့ နာမည် မျိုးတွေလည်း တစ်ခါမှ မကြားမိပါလား”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်... နေရာလွဲရင်လွဲ၊ ဒါမှမဟုတ် နာမည် လွဲတာများ ဖြစ်လေမလား၊ သူတို့နဲ့က ဘယ်မှာ တွေ့ကြ တာလဲ”

ထိုအခါ နီမောင်က နှင်းဖြူ ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ရပုံကို ဘိုးပန်းမြကို ပြောပြလိုက်သည်။

“သူတို့က ဟိမဝန္တာဘက်က ဒီမှာလာနေကြတယ်လို့ ပြောသွားသလား”

“ဟုတ်တယ် အဘ”

“အဲသည်လိုဆိုရင်တော့ ဟိုး... တောင်ကုန်းနားမှာ ဟော်နန်းပျက်ကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ အဲဒီမှာတော့ နယ်ခြား ဘက်က ပြေးလာတဲ့လူတွေ နေကြတာရှိတယ်”

“သူတို့က ဘယ်လိုပြေးလာတာလဲ အဘ”

“ဟိုဘက်နယ်က နှင်ထုတ်လိုက်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဒီဘက်ပြေးလာကြတာလဲ မသိဘူး။ တို့က ရွာထဲကို အဝင်မခံတာနဲ့ အဲဒီတောင်ကုန်းပေါ်က ဟော်နန်းပျက်ကြီးထဲမှာ ဝင်ခိုနေကြတာပဲ။ ဒီလူတွေ ဒီနယ် ဘက် ရောက်လာတာ သိပ်တော့မကောင်းလှဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ အဘ”

“သူတို့ရောက်လာပြီးမှ တို့ရွာက ကျွဲနွားတွေ၊ သိုးဝက် ဆိတ်တွေ မကြာခဏ ပျောက် ပျောက်သွားတယ်။ စုံစမ်း ကြည့်တော့ သူတို့က ဝံပုလွေတွေနဲ့ အမျိုးတော်တယ်ဆိုလား ဘာဆိုလားပဲ။ သူတို့ရှိတဲ့ နေရာကို ဝံပုလွေတွေက မကြာ ခဏ လာတယ်။ သူတို့ကလည်း ဝံပုလွေတွေရှိတဲ့ သားရဲထွင်း တွေကို သွားကြတယ် ထင်တယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ သုံးယောက်သား အံ့ဩ သွားကြလေသည်။

“သူတို့ ဒီလိုလုပ်နေတာကို အဘတို့ ရွာသူ ရွာသား တွေက ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြသလား။ ဒီနေရာက နှင်ထုတ်မပစ်ကြဘူးလား”

“ပထမတော့ အဲသည်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ထက် သူတို့ဆီလာတဲ့ ဝံပုလွေတွေကို ပိုကြောက်ရတာနဲ့ မကြိုက်ပေမယ့် ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြ ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ဆီက အမဲသား ငါး တွေ လာရောင်းရင်လည်း တစ်ရွာလုံးက ဘယ်သူကမှ ဝယ် မစားကြဘူး။ သူတို့လူမျိုးတွေက ဆေးဝါး အစီအရင်တွေလည်း အတော်ကလေး တတ်ကျွမ်းကြတယ်လို့တော့ ပြောသံကြား ရတယ်”

ဟု ဘိုးပန်းမြက သူသိသမျှကို နိမောင့်တို့အား ပြောပြလေသည်။

ထိုစကား ကြားရသောအခါ မိမိတို့ရွာသို့ ဆတ်သား လာရောင်းသွားသော မိန်းကလေးမှာ ထိုအုပ်စုထဲမှ ဖြစ်တန် ရာသည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်ကြသည်။

“အဲဒီဟော်နန်းပျက်ကြီးက ဘယ်သူပိုင်တာလဲ အဘ”

“အရင်ကတော့ ဇော်ဘွားတွေ နေခဲ့ကြတာပေါ့။ စစ်ကာလရောက်တော့ ခေတ်ပျက်သွားတာနဲ့ ဘယ်သူမှ မနေဘဲ ပစ်ထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းကို ကြာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ် အဘ”

“မှောင်နေပြီ... အချိန် မရှိတော့ဘူးကွယ်။ ဒီအချိန် မျိုးမှာ ရွာအပြင်ဘက်ကို မထွက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုလို မှောင်နေတဲ့အချိန်မှာ ဝံပုလွေ

တွေ လာလေ့ရှိတယ်။ ငါ့ပြေးတို့ သွားချင်လည်း မနက်ခင်း မြင်မြင်ထင်ထင်ရှိမှပဲ သွားချင်သွားကြပေါ့”

ဟု လူကြီးပီပီ စိတ်ပူစွာ တားသောကြောင့် ထိုညက ဘိုးပန်းမြအိမ်မှာပင် တစ်ညအိပ်ကြရသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်သောအခါ ဘိုးပန်းမြ ပြောသကဲ့သို့ တောင်ကုန်းများဘက်ဆီမှ ဝံပုလွေများအော်သံကို ကြားကြရလေသည်။ သုံးယောက်သား အိပ်မရသောကြောင့် စကား ထိုင်ပြောရင်း မီးလှုံနေကြသည်။

“နီမောင်”

“ဟင်...”

“အဘပြောသလို ဝံပုလွေတွေက လူတွေနဲ့ ရောပြီး နေလို့ရနိုင်ပါ့မလား။ အဲဒါ ဘယ်လိုဟာလဲ”

“ငါလည်း သိပ်တော့မသိဘူး။ အဘ ဦးပန်ကောင်း တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်။ ခြင်္သေ့နဲ့ အတူနေတဲ့လူတွေ၊ ကျားနဲ့ အတူနေတဲ့လူတွေ၊ ပိကျောင်းနဲ့ အတူနေနိုင်တဲ့ လူတွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ်တဲ့။ သူတို့က အဲဒီ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ အမျိုးတော်တယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး အတူနေနိုင် ကြတာတဲ့။ အချို့နေရာတွေမှာဆိုရင် ဝက်ဝံတွေနဲ့ အတူ နေပြီး ပွဲတော်ရက်ရောက်ရင် အဲဒီဝက်ဝံကို သတ်ပြီး ဝေမျှ စားသောက်ကြရတယ်လို့ ရှိတယ်။ သူတို့လည်း ဝံပုလွေ တွေနဲ့ နေနိုင်တာ အဲသည်လိုမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့”

နီမောင်က သူမှတ်မိသမျှ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တို့က ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော တိုတစ်ဝါဒကို ကမ္ဘာအနှံ့အပြားတွင် ရှိနေ သည်ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

အချို့သော သုတေသီတို့က တိုတစ်ဝါဒကို ရှေးအကျ ဆုံးသော ဘာသာရေးတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ အချို့ကတော့ မသတ်မှတ်ကြပေ။ ထိုအထဲမှာ မနုဿ ဗေဒ ပညာရှင် ဝီလျံဟောင်းဝဲလ်က...

“တိုတစ်ဝါဒမှာ ဘာသာရေး မဟုတ်ချေ။

သစ်ပင် သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက် ၍ စွဲလမ်းယုံကြည်မှု၊ အလေးထား လေးစားလွန်းမှု၊ သစ်ပင် တိရစ္ဆာန်တို့နှင့် ဆွေမျိုးနွယ်စပ်နေသည်ဟု ထင်သည်၊ စိတ် ကူးယဉ် တွေးခေါ်မှုသာ ဖြစ်သည်”

ဟု ပြောသည်။

ဥပမာ- ခြင်္သေ့ တိုတစ်ဝါဒကို ယုံကြည်နေသူများသည် မိမိ တို့သည် ခြင်္သေ့မျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားလာသည်ဟု စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည်နေကြသည်။

ခြင်္သေ့များသည် မိမိတို့နှင့် ဆွေမျိုးတော်သည်ဟု လုံးဝ ယုံကြည်ထားကြသည်။ သို့ကြောင့် ခြင်္သေ့များသည် သူတို့အတွက် လုံးဝအန္တရာယ်မရှိ။

သူတို့ကလည်း လုံးဝမကြောက်ရွံ့ကြပေ။

ထိုသူတို့သည် ခြင်္သေ့တောထဲမှာ ရဲဝံ့စွာ သွားလာဝံ့ကြသည်။ ထို့အတူ...

မိကျောင်း တိုတပ်ဝါဒီများသည် မိကျောင်းများ ပေါများသည် မြစ်ချောင်းများထဲသို့ ရဲဝံ့စွာ ကူးသန်း သွားလာဝံ့ကြသည်။ မိကျောင်းများသည် သူတို့ကို လုံးဝ အန္တရာယ်မပြုနိုင်ဟု ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

ထို့ပြင်...

ဝက်ဝံ တိုတပ်ဝါဒီ ရှိသူများသည်လည်း ဝက်ဝံများကို မကြောက်ကြပေ။ နှစ်စဉ် ပွဲတော်ရက်များရောက်လျှင် သီးသန့်မွေးမြူထားသော ဝက်ဝံကို သတ်၍ အသားကို အနည်းငယ်စီ ဝေမျှ စားသောက်ကြလေသည်။

သမန်းကျား အယူအဆနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ လူစင်စစ်မှ ကျားအသွင် ပြောင်းသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျားစိတ်သွင်း၍ မိမိကိုယ်ကို ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဟန်မျိုးဖြင့် သားကောင်လိုက်ခြင်း၊ ကလဲ့စားချေသတ်ဖြတ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဝံပုလွေများနှင့် အတူနေထိုင်သူများမှ ဝံပုလွေ တိုတပ်ဝါဒီရှိသူများ ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။ ထိုညက သုံးယောက်သား စကားပြောနေကြစဉ် ဘိုးပန်းပြုပြောသော ဟော်နန်းပျက်ကြီး ရှိသည်ဆိုသည် တောင်ကုန်းဘက်မှ ဝံပုလွေအော်သံ၊ အူသံများကို ကြားကြရသည်။

ထိုညက ကောင်းစွာ မအိပ်ကြရုံဘဲ နံနက်ပိုင်း အလင်းရောင် ရလာသည်နှင့် ဘိုးပန်းပြုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟော်နန်းပျက်ကြီးရှိရာ တောင်ကုန်းရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဟော်နန်းပျက်ကြီးရှိသော နေရာမှာ ရွာနှင့် အတန်ငယ်ဝေးပြီး သစ်တောများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်။

ထိုနေရာသည် တောင်ကုန်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်မို့ နှစ်ပရိစ္ဆေတ ကြာမြင့်စွာ ရာသီဥတုဒဏ်၊ လေမိုးဒဏ်များ ခံခဲ့ရသောကြောင့် ပြိုပျက်လျက်ရှိနေပြီ။ တစ်အိမ်လုံး အမည်းရောင်များ ဖုံးလွှမ်းနေပြီး အဝေးမှကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် ငုတ်တုပ် ထိုင်နေပုံနှင့် တူလေသည်။

“အထဲမှာ ဘာရှိမယ် မသိရသေးခင်မှာဘဲ အိမ်ကြီးကို ကြည့်ရတာ အသည်းယားစရာပဲ”

ဇမဲအောင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... မင်းက ကြောက်နေပြီလား”

စောထီးက မခံချင်အောင် မေးလိုက်သည်။

“ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲကွာ... တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ထစ်ချောင်းပဲ ရှိကြတာပဲ၊ သူသေရင် သေ၊ မသေရင် ကိုယ်သေပဲပေါ့။ ဘာမှ မကြောက်ဘူး”

ငမဲအောင်က သူ့ဝသီအတိုင်း ခပ်မာမာ ပြန်ပြောသည်။
ထို့နောက်...

သုံးယောက်သား တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာကြ
သည်။

ဟော်နန်းပျက်ကြီး မလှမ်းမကမ်း ရောက်လာသည်
အထိ မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရသေးပေ။

အိမ်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာတော့ သစ်တော
အုပ်များဖြင့် ညှို့မှိုင်းနေလေသည်။

သုံးယောက်သား ယူဆောင်လာသော လက်နက်များ
ကို အဆင်သင့် ကိုင်ဆောင်ပြီး အိမ်ကြီး၏ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့
လျှောက်လာကြသည်။ တံခါးရွက်များမှာ ကျွန်းသားကို
ကနုတ်ဝန်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော်လည်း ပျက်စီးနေပေပြီ။

သူတို့လည်း ပျက်စီးနေသော တံခါးရွက်များကြားမှ
အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူရိပ်လူခြည် မတွေ့
ရသလို လှုပ်ရှားမှု အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မမြင်ရပေ။

သို့ကြောင့်...

ထိုတံခါးပေါက်မှ အထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

အတွင်းရောက်တော့လည်း လူနေသည့် အရိပ်အယောင်
လက္ခဏာမျိုး မတွေ့ရသဖြင့် ဧဝေဝေါ ဖြစ်သွားကြသည်။

စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့က ပိတ်ထားသော တံခါး
ပေါက်များကို လိုက်လံ တွန်းဖွင့်ကြည့်နေကြသည်။

နီမောင် အနည်းငယ် မှောင်နေသော နောက်ဘက်
အခန်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

နောက်ဘက်အဆောင်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ အခန်း
တစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရလေသည်။

နှင်းဖြူ ဆိုသော မိန်းကလေးပင်ဖြစ်၏။

“ဟင်... အစ်ကိုပါလား”

နီမောင်ကတော့ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း
နှင်းဖြူကို တွေ့လိုက်ရတော့ သိပ်အံ့ဩမှု မဖြစ်တော့ပေ။

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလား နှင်းဖြူ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကို ကျွန်မဆီ လာလည်
တာလား”

“ငါ မင်းဆီကို တမင် အလည်လာတာ မဟုတ်ဘူး။
သိချင်တာတွေရှိလို့ လာတာ”

“ဘာသိချင်လို့လဲ အစ်ကို”

“အခု မင်းအဘရော ဘယ်မှာလဲ”

“အဘ... တရားအားထုတ်ဖို့ တောင်ပေါ်တက်သွား
ပါတယ်”

“ဝံပုလွေတွေရဲ့ သားရဲတွင်းထဲမှာ တရားအားထုတ်
ပြီး ဝံပုလွေတွေနဲ့ အတူနေတဲ့ မင်းတို့ကိုတော့ အံ့ဩမိ
ပါတယ်၊ ဒါထက်... ငါ မသိလို့ မေးပါရစေ၊ တို့မောင်နှမ

တွေက မင်းတို့ကို ဘာများဒုက္ခပေးမိလို့ မင်းတို့က တို့တစ်တွေကို လာပြီး ဒုက္ခပေးရတာလဲ”

“အစ်ကို ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မသိရပါလား”

နှင်းဖြူက ထိတ်လန့်တကြား ငြင်းနေလေသည်။

နှင်းဖြူ၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး နီမောင်က မဲ့ပြီး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း အတော် ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်၊ ငါတို့အိမ်မှာ လာပြီး တစ်ညအိပ်တုန်းက ဝံပုလွေတွေရဲ့ အသံကြားတော့ မင်း ဝံပုလွေစိတ် ဝင်လာကတည်းက ရိပ်မိဖို့ ကောင်းတယ်၊ ခုတော့ မင်းပြောသမျှ ယုံမိလို့ ငါ့အစ်မနဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ ရွာသူ ရွာသားတွေ သေခဲ့ရတယ်”

“အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ အစ်ကို ပြောနေတာတွေကို ကျွန်မ ဘာမှမသိရပါလား”

ဟု မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ဝေ ဝင်းပန်နေလေသည်။

“တော်တော့... နှင်းဖြူ၊ ငါတို့ မင်းကို ယုံမိလို့ တစ်ခါခံရပြီးပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံပါရစေနဲ့တော့၊ ငါ မင်းကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ အေး... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့မယ်၊ ဝဋ်ကြွေး... ကျေးဇူးကြွေးဆိုတာ မကျေမချင်း ဘဝအဆက်ဆက် ပေးဆပ်ရမယ် ဆိုတာကို မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

ဟု ပြောကာ နီမောင် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ ထွက်လာတာမြင်တော့ နောက်မှ စောထီးနဲ့ ငမဲအောင်တို့ကပါ ထွက်လိုက်လာသည်။

အိမ်ပျက်ကြီး တစ်နေရာမှာတော့ နှင်းဖြူ ဆိုသော နန်းကလေးက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် သူတို့ရဲ့ရာသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အခန်း [၁၁]

ဝံပုလွေများနှင့် နေသူ

ဝံပုလွေတောင်၏ တစ်နေရာ၌ ကျောက်တုံးကြီးများ ဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားသော အပေါက်များ ရှိသေးသည်။

ထို့အပြင် ဂူအတွင်း၌လည်း မြေအောက်ခန်းများ ရောက်အောင် ဆင်းနိုင်၊ တက်နိုင်သော အပေါက်များ၊ လမ်းများ ရှိလေသည်။

ဂူကြီးအတွင်းဘက်တွင် မျက်စိမမြင်သော အဘိုးအို ဓာရားထိုင်နေသော ဂူအတွင်းမှ ကျောက်တုံးကြီးအောက်နှင့် အဆိပ်ပြင်းလှသည့် ပင့်ကူနက်များရှိသော ဂူအတွင်း၌ အောက်သို့ ဆင်းနိုင်၊ တက်နိုင်သည့် လျှို့ဝှက်လမ်းများ ရှိပေသည်။

ဒါကိုတော့ အပြင်မှလူများ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပေ။

အခြားသူများ မဆိုထားနှင့် ထိုဂူ အတွင်းပိုင်းသို့ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးခဲ့သော နီမောင်တို့ပင် မသိသေးပေ။

ထိုဂူပေါက်ဝများကို အလွယ်တကူ မတွေ့နိုင်စေရန် အပေါက်ဝကို ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ပိတ်ထားလေသည်။

ထိုဂူကြီးများမှ အောက်သို့ ဆင်းသွားလျှင် ဂူအောက် ဘက်မှာရှိသည့် အခန်းကျယ်ကြီး ရှိရာသို့ ရောက်သွားနိုင် သည်။ အပေါ်နှင့် အောက်သို့ အဆင်းအတက် ပြုလုပ်နိုင်ရန် ကျောက်လှေကားထစ်များကို ပြုလုပ်ထားသည်။

အောက်ဘက်ရှိ အခန်းမှာ အတော်ကျယ်ပြီး ဂူခံရံ များတွင် အပေါက်များရှိသည်။

အချို့အခန်းများတွင် လူများရှိပြီး အချို့အခန်းထဲမှာ တော့ ဝံပုလွေများ ရှိကြလေသည်။

ဝံပုလွေတို့၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝမှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ် ပြီး လူနှင့် တိရစ္ဆာန်များကို ရန်မူလေ့ရှိကြသော်လည်း ထိုလူ များနှင့် ဂူတစ်ဂူထဲမှာ အတူနေကြသော်လည်း ဘယ်လိုမှ နှိပ်မမှုဘဲ အိမ်မှာမွေးထားသည့် ယဉ်ပါးနေသော ခွေးများ ပမာ နေထိုင်ကြလေသည်။

လူများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာလည်း ဆာမန်လူများနှင့် တူကြပေ။ ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွား၊ အသားနီစပ်စပ်နှင့် မျက်တွင်း နှင့် ပါးရိုးနားရိုးများမှာ ချိုင့်ဝင်လျက်ရှိသည်။

တြိစက္ခ

ကိုယ်ပေါ်တွင် အရှက်လုံရုံ အဝတ်အစား အနည်းငယ် သာရှိပြီး လက်ပြင်ကုံးကုံး ခြေတံလက်တံ ရှည်ရှည်နှင့် စုတ်တရက် ကြည့်လျှင် လူလိုလို မျောက်လိုလို ပုံစံမျိုးဖြစ်စေ နံနိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် အရိုးပေါ် အရေတင် ဝိနိလိုလှသေးလည်း နီရဲသော မျက်လုံးများကတော့ ပြူးလှသည်။

ဂူထဲမှာ လူကတော့ များများစားစား မရှိပေ။ စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက် ကျော်ကျော်ခန့်သာ ရှိသည် သူတို့သည် အမှောင်ထဲမှာ အနေများသောကြောင့် ညအမှောင်ထဲမှာ သာမန်လူ တစ်ယောက်ထက် ပိုမြင်နိုင်ခြေ တံလက်တံများ ကောင်းသောကြောင့် ကျောက်တော့ ကျောက်တုံးများပေါ်သို့ ပြေးလွှားတက်ရာမှာလည်း မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်လှသည်။

ဂူထဲမှာတော့...

ညက ဝံပုလွေများ ကိုက်ချီလာသော အမဲတစ်ကောင်ကို လူတစ်စုက ဝိုင်းဈာန်နေကြသည်။

အခြားတစ်စုကတော့ ဖျက်ယူလာသော အသားများကို အဝေမတည့်သောကြောင့် လုနေကြရင်းမှ ဗလုံးဝေပြောဆိုနေကြရာ ဆူနေတော့သည်။

အမဲသားကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှယူနေကြပုံမှာ ဝံပုလွေများ အစာ ဝိုင်းလုနေသည့် ပုံစံဖြစ်သည်။

တစ်နေရာမှာတော့ အဘိုးအိုတစ်ဦးက ဖားဖိုတစ်ခုဖြင့် မြားတံများ ပြုလုပ်နေသည်။

မြားထိပ်မှူး၌ တပ်သော သံချွန်များမှာ ဝံပုလွေသားရဲတွင်းမှ ရသော ခြသံဖြင့် ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ခြသံသည် ရခိုင်အခေါ် ခဲဝါ ဟုခေါ်သော မြေခွေးသားရဲတွင်းနှင့် ဝံပုလွေသားရဲတွင်းများ၌ ရရှိတတ်ပေသည်။

အဘိုးအိုမှာ အသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ် ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများက ပြူနေသလို မျက်လုံး နှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း အနက်ရောင် မရှိဘဲ အဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်...

သူ့မျက်လုံးက နေ့အလင်းရောင်ရှိသည့် အချိန်၌သာ သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း ညအမှောင်ထဲမှာတော့ ကောင်းစွာ မြင်ရလေသည်။

သူ့အမည်မှာ ဦးရယ်တန် ဖြစ်သည်။

ဦးရယ်တန်တို့၏ မူလနေသော နေရာမှာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ တစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နေထိုင်သော နေရာမှာ လူသူ မနီးလှသော တောထဲ၌ဖြစ်ပြီး ထိုမှာနေစဉ်ကပင် ဝံပုလွေများနှင့် အရောတဝင် ရှိခဲ့ကြသည်။

အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ရရှိသောအမဲများကို ဝံပုလွေများနှင့် ခွဲဝေစားသောက်ကြသည်။

ဝံပုလွေများကလည်း တောထဲမှ ရရှိလာသည့် သားကောင်များအား ၎င်းတို့ရှိရာသို့ ယူဆောင်လာလေ့ ရှိသည်။

အခြားရွာသူ ရွာသားများက သူတို့ကို ဝံပုလွေလူသားများဟု သတ်မှတ်ကာ အဆက်အဆံ မလုပ်ကြပေ။

ကြာလာတော့ ဝံပုလွေများက ရွာများတွင် မွေးထားသော ဝက်၊ ဆိတ်၊ သိုး၊ ကြက် အစရှိသည့် တိရစ္ဆာန်များကိုသာမက တောစပ်၌ စားကျက်လွတ်ထားသည့် နွားများကိုပင် သတ်၍ ယူလာသောကြောင့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများမှ မခံနိုင်တော့ဘဲ လူစုကာ သူတို့လူစုကို လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ပြီး နှင်ထုတ်လိုက်သောကြောင့် စပ်ဖန္ဒယ်လုံ အနီးရှိ ပွန်ဂန်တောင်ကြား ဝင်ပေါက်မှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်လာကြပြီး ဝံပုလွေတောင် တစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင်ကြလေသည်။

ထိုသို့ နေထိုင်ရာတွင် ယခင်က ဆေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဦးရယ်တန်နှင့် သူ့ဇြေးမလေး နှင်းဖြူတို့က လူအများနှင့် အဆက်အသွယ်ရစေရန် တောင်ညိုတောင်တန်းရွာနှင့် မဝေးလှသည့် ဟော်နန်းပျက်ကြီးထဲမှာ နေကြပြီး ဝံပုလွေများနှင့် သူ့လူများကိုတော့ ဝံပုလွေတောင်ရှိ သာရဲတွင်းကြီးအတွင်းမှာ လျှို့ဝှက်စွာ ထားလေသည်။

ဦးရယ်တန်သည် ဆေးဝါး ကျွမ်းကျင်သည်။ အဆိပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး နိုင်နင်းသူဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့အသုံးပြုသည့် မြားတံထိပ်ဖူးနဲ့ ပင့်ကူနက်မှရသော အဆိပ်များကို အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

ပြင်းထန်လှသော ထိုအဆိပ်များကြောင့် သူ့မျက်လုံးမှ အနက်ရောင်များ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးရယ်တန်သည် ဝံပုလွေများကို ရင်းနှီးစွာနေသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဝံပုလွေများကို ရန်ပြုသူဆိုလျှင် မုန်းတီးလေ့ရှိသည်။

ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကို သတ်လျှင် မိမိ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်ကို သတ်သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

ဝံပုလွေကို သတ်သူကိုလည်း မရမနေ လိုက်လံ ကလဲ့စားချေလေ့ရှိသည်။

သူသည် ဂူထဲမှာနေထိုင်ကြသော လူများကို လေးနှင့် မြား ပစ်တတ်အောင် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးထားသည်။

ပင့်ကူနက် သုတ်ထားသော အဆိပ်လူးမြားများကို ပေးထားသည်။

ထို့ပြင်...

ဝံပုလွေများကိုလည်း ရန်သူကိုတွေ့လျှင် အသေအကြေ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် လေ့ကျင့်ပေးထားလေသည်။

သူ လေ့ကျင့်ထားပုံမှာ...

ကောက်ရိုး၊ မြက်ခြောက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်၊ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လူပုံစံပြုလုပ်ထားသော အရုပ်ကို အဝတ်စ၊ အနီ ပတ်ပေးပြီး ရန်သူအနေဖြင့် တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

ဝံပုလွေများက အနီရောင် အဝတ်စ ပတ်ထားသော လူရုပ်အား ရန်သူသဖွယ် သတ်မှတ်ကာ တစ်စပီ တစ်ပွဲစီ ဖြစ်အောင် ကိုက်ခဲ ဖျက်ဆီးခိုင်းလေသည်။

သို့ကြောင့်...

ဝံပုလွေများသည် လူအများစုကို တိုက်ခိုက်ရလျှင် အနီရောင်ပါသည့် အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားသောလူကို တွေ့ပါက သဲကြီးမဲကြီး ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍...

ဝံပုလွေများက တိုက်ခိုက်၍ အရေးမသာလျှင် ဦးရယ် တန်၏ ဝံပုလွေလူသားများက အဆိပ်လူးမြားများဖြင့် ချောင်း မြောင်း ပစ်ခတ်ကြလေသည်။

သို့ကြောင့်...

သေဆုံးသူအချို့၌ အဆိပ်လူးမြားများ စိုက်ဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးရယ်တန်သည် အဆိပ်လူးမြားတံများကို စိတ်တိုင်းက ပြုလုပ်ပြီးနောက် နေရာမှထပြီး အမဲဖျက်နေသူများဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“ငါ့အတွက် အမဲသား ရပြီလား။ ငါ့သားကြီး ဆာလှ ရော့မယ်”

ဟု ပြောသောအခါ အမဲဖျက်နေသူများက အမဲ၏ အူ အသည်းများနှင့် အသားများကို ပေးလေသည်။

ဦးရယ်တန်သည် အမဲဖျက်နေသူများ ပေးသော အမဲ သားများကို ယူပြီး ဂူပေါက် တစ်ပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ သည်။

ဂူအတွင်းမှာ အလင်းရောင် အနည်းငယ်သာရှိပြီး မှောင်နေလေသည်။ ထိုအမှောင်ထဲရောက်မှ ဦးရယ်တန်၏ မျက်လုံးက ကောင်းစွာမြင်လာရသည်။

အတွင်းဘက်မှာ သံတိုင်ကြီးများစိုက်ပြီး တံခါးပေါက် နှင့် ပြုလုပ်ထားသော လှောင်အိမ်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

လှောင်အိမ်၏ သံတိုင်များကို ဂူပေါက်ဝ နှင့် အပြည့် ပြုလုပ်ထားလေသည်။

သူဝင်သွားတော့ လှောင်အိမ်ထဲမှာ သတ္တဝါကြီးက မာန်ဖီသည်။ ဦးရယ်တန်က အသံပေးလိုက်တော့မှ မာန်ဖီသံ ငြိမ်သွားသည်။

ထိုလှောင်အိမ်ထဲ၌ ကြီးမားသော ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင် ရှိသည်။

ခင်မြမှုတို့ မင်္ဂလာပွဲသို့ လာရောက် တိုက်ခိုက်သော ဝံပုလွေအုပ်စုထဲမှာ ပါလာသော ဝံပုလွေကြီးဖြစ်ပြီး သေနတ်

များဖြင့် ဝိုင်းပစ်သော်လည်း မထိမှန်ဘဲ နောက်ဆုံး ခင်မြမှုကို ကိုက်ချီ ထွက်ပြေးသွားသော ဝံပုလွေကြီးပင် ဖြစ်၏။

ဝံပုလွေကြီးမှာ သာမန်ဝံပုလွေများထက် အလုံးအထည်များစွာကြီးပြီး ကိုးတောင်ကျားသဖွယ် ရှိသည်။

နီရဲနေသော မျက်လုံးအစုံမှာ အမှောင်ထဲမှာပင် ဝင်းဝင်းတောက်နေလေသည်။

တဂီးဂီး တဂဲဂဲနှင့် မာန်ဖီလိုက်စဉ် ပါးစပ်ထဲမှာ ချွန်ထက်နေသော အစွယ်များကို အတိုင်းသား မြင်ရသည်။

၎င်း၏ခြေသည်း လက်သည်းများမှာ ပင့်ကူနက်အဆိပ်များ သုတ်လိမ်းထားသားဖြင့် နက်မှောင်နေသည်။

ဝံပုလွေကြီး၏ လည်ပင်း၌ သားရေပြားဖြင့် ပတ်ချည်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုရှိသည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

ဦးရယ်တန်ကိုယ်တိုင် ဟိမဝန္တာတောထဲမှ အမှတ်မထင် ရလာသော 'ဝက်တောင်းမာန်စွယ်' ပင်ဖြစ်သည်။

ဆင်မာန်စွယ်၊ ဝက်တောင်းမာန်စွယ် စသော ပစ္စည်းများမှာ ရနိုင်ခဲပြီး သိဒ္ဓိရှိသော ပစ္စည်းမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

ဝက်စွယ်ဖြစ်စေ၊ ဆင်စွယ်ဖြစ်စေ သာမန်ဆိုလျှင် သိဒ္ဓိမဝင်ပေ။

ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်စဉ် အားနှင့်မာန်နှင့် ထိုးပက်လိုက်စဉ် ကျောက်တုံး သစ်တုံးများနှင့် ထိခိုက်မိပြီး ကျိုးကျန်နေခဲ့သော အစွယ်မှ သိဒ္ဓိရှိလေသည်။

ဦးရယ်တန်သည် ဟိမဝန္တာ၌ နေစဉ်က ဂမုန်းဥရာရန် တောထဲသို့သွားစဉ်မှာ ကျားနှင့် ဝက်တောင်း တစ်ကောင်တို့ တိုက်ခိုက်ရန် မာန်စောင်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် သစ်ပင်ကွယ် တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ကျားမှာ ထိပ်ကွက်နေပြီး ကိုးတောင်ကျား ဖြစ်သည်။ ဝက်တောင်းကလည်း အကောင်အတော်ကြီးပြီး အစွယ်နှစ်ချောင်းက အပြင်သို့ ကောက်ထွက်နေသည်။

ကျားကလည်း ဝက်ကိုတွေ့တော့ စားနေကြဆိုတော့ အလွယ်ပေးလိုဟန် မရှိပေ။

ဝက်ကလည်း ကျားကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ မြေကျင်းကို အလျင်အမြန် ခတ်နေလေသည်။

နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးကော်လိုက်တိုင်း မြေစိုင်းမြေခဲများက ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ထွက်လာသည်။

ကျားက ဝက်ကို နောက်မှ ပတ်ချောင်းသည်။ ဝက်ကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ အလစ်မပေးဘဲ

ကျားသွားရာကို ဦးခေါင်းလှည့်ကာ မြေကျင်းကို ဆက်တူးသည်။

အတန်ကြာတော့ သူ့တစ်ကိုယ်စာ ဝပ်နိုင်သော မြေကျင်းတစ်ခု ရသွားလေသည်။

တောဝက်သည် သူ့ကိုယ်သူ မြေကျင်းထဲမှာ ဆင်းဝပ်ပြီး ဦးခေါင်းကို ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် မေးတင်ထားသည်။

ကျားက စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ပတ်ချောင်းသည့်အတိုင်း သူဦးခေါင်းကလည်း ပတ်ချာလိုက် လှည့်နေသည်။

ကြာတော့ ကျားက စိတ်မရှည်ချင်တော့။

ခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဝက်တောင်းကလည်း ထိုးပက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် တောထဲမှ မျောက်မောင်းမများ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အော်လိုက်သော အသံကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် ရှိနေကြသော ကျေးတစ်အုပ် ဆူဆူညံညံဖြင့် ထ၊ပျံသွားကြရာ တောလှန့်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေတော့သည်။

ထိုအခွင့်ကောင်းကို ယူကာ ကျားက ဝေါခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။ ဝက်တောင်းကလည်း အမြောက်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆန်လို ဝေါခနဲ ခုန်ထွက်လာရာ လေထဲမှာပင် ကျားနှင့်ဝက်တို့ ဆုံတွေ့သွားသည်။

ထို့နောက်...

ကျားက ဝက်စွယ်နှင့် အပက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံးပွင့်ပြီး အူများ အခွေလိုက်ထွက်ကာ တစ်ဖက်သို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသလို တောဝက်ကလည်း မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော ကနစိုးပင်နှင့် ဦးခေါင်း ဆောင့်မိသောကြောင့် ဦးခေါင်းကြေကာ တစ်ဖက်သို့ ဘုန်းခနဲပြုတ်ကျပြီး နှစ်ကောင်စလုံး သေလေသည်။

ထိုအခါမှ ဦးရယ်တန်သည် နေရာမှ ထွက်သွားပြီး တောဝက်ရှိရာသို့ အရင်သွားကြည့်သောအခါ ယာဘက်အစွယ်တစ်ချောင်း အရင်းမှ ကျိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

"ဟင်..."

စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကနစိုးပင်သို့ သွားကြည့်သောအခါ သစ်ပင်၏ ပင်စည်၌ စိုက်ဝင်နေသည့် ဝက်တောင်း မာန်စွယ်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့ကြောင့်...

ဝမ်းသာအားရ နုတ်ယူလိုက်သည်။

မိမိအတွက် အားကိုးရသည့် ဝံပုလွေကြီး၏ လည်ပင်း၌ သားရေပြားဖြင့် ထုပ်ကာ ပတ်ဆွဲပေးထားလိုက်သည်။

ဦးရယ်တန်သည် ယူလာသော အမဲသားများကို တံခါးပေါက်ဝမှ အတွင်းသို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

ဝံပုလွေကြီးက တစ်ကောင်တည်း ရှိပါလျက် အစားအသောက်များကို မာန်ဖီလျက် စားသောက်နေစဉ် ဦးရယ်တန်က အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

အခန်း [၁၂]

အဖြူတောနှင့် ကဦးသင်္ချိုင်း သံစား

ဝံပုလွေဂူ၏ အခန်း တစ်ခန်းထဲမှာတော့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရှိနေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...

ဝံပုလွေကိုက်သော ဒဏ်ရာများကြောင့် အပြင်းပျား နေသော ခင်မြမှုပင် ဖြစ်သည်။

ခင်မြမှုကို ဝံပုလွေကြီး ချီယူလာပြီး ကိုက်သတ်ရန် ပြင်နေစဉ်မှာပင် နှင်းဖြူက ကယ်တင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်မြမှုမှာ ဝံပုလွေ ကိုက်ချီသွားကတည်းက သတိမေ့ နေရာ ဝံပုလွေဂူထဲသို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ခဲ့ရသည်ကိုပင် မသိရှာပေ။

နှင်းဖြူက ခင်မြမှုကို ဂူထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး ဆေးဝါးများ ဖြင့် ပြုစုပေးခဲ့ရာ အပျားဝင်နေသောကြောင့် သတိကောင်းစွာ

မရသေးသည်မှလွဲပြီး သက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေ မရှိတော့ပေ။

ဦးရယ်တန်ကတော့ ခင်မြမှုကို ယခုကဲ့သို့ ကယ်စာင် ထားခြင်းကို မနှစ်သက်ပေ။

ခင်မြမှုကို ပြန်လွှတ်လိုက်လျှင် မိမိတို့အကြောင်းနှင့် မိမိတို့နေသော နေရာကို လူတွေသိသွားပြီး အန္တရာယ်ပေး မည်ကို စိုးရိမ်နေလေသည်။

သူ့သဘောအရ ဆိုလျှင်ပင် ခင်မြမှုကို အရှင်မထား လိုပေ။

ဝံပုလွေအစာ ကျွေး၍ သတ်ပစ်ချင်နေသည်။ ထိုအကြံအစည်ကို နှင်းဖြူက လုံးဝ လက်မခံပေ။

“အတ...သူ့ကို သတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။ သူ့က ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ သူတို့ရွာကို ရောက်တော့ ထမင်းတစ်လုပ်ကျွေးခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူး ကျွန်မ အပေါ်မှာရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကျေးဇူးကြောင့် သူ့အသက် ကိုတော့ ကယ်ရမှာပဲ”

ဟု ဇွတ်ပြောလေသည်။

နှင်းဖြူ၏ အမူအရာနှင့် စကားကို ကြားသောအခါ ဦးရယ်တန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“နှင်းဖြူ... နင်အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ လူတွေက တို့အပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းက ကောင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ သူတို့တစ်တွေ

ကြောင့် တို့တစ်တွေ အခုလို တောထဲ တောင်ထဲမှာ နေကြရတာ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် အဘ ထင်သလို လူတိုင်းက ကျွန်မတို့ အပေါ်မှာ မကောင်းကြတာမဟုတ်ဘူး။ လူအချို့က မကောင်းခဲ့တာကြောင့် လူတိုင်းကို လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာတော့ အဘ မတရားပါဘူး”

“တော်စမ်းပါ နှင်းဖြူရယ်...၊ လူဆိုတာ အတ္တကြီးတဲ့ အမျိုးပါ။ ကိုယ့်အတွက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေအပေါ်မှာ မကောင်းကြဘူး။ ငါ့အပေါ်မှာ ငါမွေးထားတဲ့ ဝံပုတွေလောက်မှ မကောင်းခဲ့ကြဘူး”

“အဘရယ်... အဘ ထင်ထားသလို လူတိုင်းဟာ အဲဒီလို သဘောမျိုး မရှိကြပါဘူး။ တစ်ဦး တစ်ယောက် မကောင်းတာနဲ့ လူတွေအားလုံးကို ဒုက္ခပေးသင့်ပါဘူး။ ဒီအတ္တစိတ်တွေကြောင့် တစ်နေ့ကျရင် အဘ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ဒီအလုပ်နဲ့ ဒီသတ္တဝါတွေကိုစွန့်ပြီး ကျွန်မတို့ တစ်နေရာကို သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေကြရအောင်နော် အဘ”

“တော်စမ်းပါ မိနှင်းဖြူ... နင့်စကားတွေကို ရပ်လိုက်စမ်း။ လူမမယ် အရွယ်ကတည်းက ပြုစု ကျွေးမွေးလာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့် ငါ့ကို ဒီစကားမျိုး ပြောတာလား”

ဦးရယ်တန်၏ အသံမှာ ဒေါသသံကြောင့် ဝံပုလွေ တစ်ကောင်၏ မာန်ဖီသံကဲ့သို့ ဂူထဲမှာ ဟိန်းထွက်နေသည်။

“ဒီသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်၊ ကျွန်မက အဘကို ကောင်းစေချင်လို့ပါ”

“မလိုဘူး... ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ လူတွေကို လှလှပပ ဒုက္ခပြန်ပေးနိုင်မှ ကျေနပ်မယ်။ နင့်ကို တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်။ အခု ဂူထဲမှာ ခေါ်ထားတဲ့ပိန်းမကို နင်ပြောတဲ့ အတိုင်း ငါမသတ်ဘဲ ထားမယ်။ ဒါပေမယ့် သူက တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိသွားပြီဆိုတော့ ပြန်လွှတ်ပေးဖို့တော့ လုံးဝ စိတ်မကူးလေနဲ့”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက်...

နှင်းဖြူသည် ဝံပုလွေဂူထဲမှ အများအပြား ပေါက်နေသော မချစ်ဥ အချို့ကိုယူ၍ ရေခွေးပူပူနှင့်ကျိုကာ ခင်မြပူ ရှိရာသို့ ယူသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ သတိပြန်ရနေပြီ ဖြစ်သည်။

အများအရှိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ ဝံပုလွေကိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများမှလည်း အဆိပ်အရှိန်ကြောင့် တဆစ်ဆစ်နှင့် ရှိနေကြသည်။

သူမသည် သားရေပြားချပ် ခင်းထားသည့် အိပ်ရာပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

“ငါ ဘယ်ရောက်နေတာပါလိမ့်”

ဂူတံမှာ မှောင်နေသည် ဆိုသော်လည်း အလင်းရောင်နှင့် လေကတော့ ရနေသည်။

သူမကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို အချို့ဆေးစည်းထားပြီး အချို့ကို ဆေးလိမ်းပေးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေလေသည်။

“ဟင်... ဒါတွေ ငါ့ကို ဘယ်သူ လာလုပ်ပေးထားတာလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ မသေသေးဘူးပေါ့”

တစ်ယောက်တည်း ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဂူထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်သွားလေသည်။ အနားသို့ရောက်လာမှ နှင်းဖြူမှန်း သိရသောအခါ များစွာ အံ့ဩမိလေသည်။

“ဟင်... နင်... နင်”

“အစ်မ သတိပြုလား... ကျွန်မ ဆေးယူလာတယ် သောက်လိုက်ပါဦး”

နှင်းဖြူက ဆေးရည် ထည့်ထားသောခွက်ကို ခင်မြေ့ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။

“နင်တို့ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ” ဒေါသသံဖြင့် မေးသည်။

“ကျွန်မကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မမရယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်မ ရှင်းပြပါမယ်၊ အခုတော့ မမ နေကောင်းသွားအောင် ဆေးသောက်လိုက်ဦးနော်”

ခင်မြေ့က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှင်းဖြူကို ဒေါသမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မမကို ကျွန်မ နောက်တော့ အကြောင်းစုံ ပြောပြပေးပါမယ်၊ အခုတော့ ကျွန်မကို မုန်းချင်လည်း မုန်းပါ၊ ဒီဆေးတစ်ခွက်တော့ သောက်ပါ”

“သေချင် သေပေစေ...၊ နင် တိုက်တဲ့ဆေးကို ငါ မသောက်ဘူး”

နှင်းဖြူက မျက်ရည် အပိုင်းသားဖြင့် ခင်မြေ့ အနားမှ ခြန်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုသို့ထွက်သွားတော့မှ ခင်မြေ့က နှင်းဖြူအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။

ဘာကြောင့် ဒီနေရာမျိုးမှာ နေကြတာလဲ။

ဝံပုလွေတွေကလည်း သူတို့နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ။

ငါ့ကိုရော ဘာကြောင့် ဖမ်းထားတာလဲ။

ဟူသော အတွေးများက ချာလည်လည်နေလေသည်။ နေ့လယ်ဘက် ရောက်သောအခါ နှင်းဖြူ ရောက်

လာပြီး မချစ်ခွနှင့် ပြုတ်ထားသော အသားပြုတ်များ လာပေးပြန်သည်။

“မမ ကျွန်မတိုက်တဲ့ဆေးနဲ့ ဒီအစားအစာတွေကို စားပါ၊ ဒါမှ အားရှိလာမယ်၊ မမ ဒီစခန်းက လွတ်အောင်

ကျွန်မ ကူညီပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အားမရှိရင် ဘယ်လိုမှ ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောတော့ ခင်မြမူ ဝမ်းသာသွားသည်။

“နင် ငါ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

“တကယ်ပြောတာပါ မမရယ်...၊ ကျွန်မတို့က ကံ အကြောင်း မကောင်းခဲ့လို့ အခုလိုဘဝမျိုး ရောက်နေပေမယ့် ကျေးဇူးတရားကိုတော့ မမေ့တတ်ပါဘူး၊ မမတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်မ ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

ခင်မြမူသည် ထိုအခါမှ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် ကျေနပ်သွားကာ နှင်းဖြူယူလာသော ဆေးနှင့် အစားအစာ များကို စားသောက်လေတော့သည်။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာသောအခါ အဖျားရောဂါ ပျောက်သွားပြီး ကျန်းမာလာလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဂူထဲမှာနေရတာ ငြီးငွေ့လာသောကြောင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ချင်စိတ် ပေါက်သော်လည်း မသွားဝံ့ပေ။ မိမိမျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော်လည်း ဝံပုလွေများ၏ ဟိန်းဟောက် ဟန်ဖိသံများကို ကြားရသောအခါ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်မိလေသည်။

ဝံပုလွေဂူထဲမှာ ခင်မြမူတစ်ယောက် ထိုကဲ့သို့ အပမ်း ခံနေရပြီး တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ နီမောင်ဆီသို့ စာ တစ်စောင် ရောက်လာသည်။

စာကို ဖောက်ကြည့်တော့ မိန်းကလေးလက်ရေးဖြင့် မညီမညာ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အစ်ကို...

ခင်မြမူ အသက်မသေဘဲ ရှိနေသေးတယ်၊ မကြာခင် ရွာကို ပြန်ရောက်လာမယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့...

ဝံပုလွေရှင်မ...

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နီမောင်မှာ အံ့သြဝမ်းသာမှု ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ဟင်... မမ မသေဘူးတဲ့၊ ဒီစာကို ဘယ်သူ ရေး လိုက်တာပါလိမ့်”

ထိုအကြောင်းကို မိမိ မိတ်ဆွေများကို ပြောပြသော အခါ အားလုံးက ဝမ်းသာကြလေသည်။

ကိုအောင်ခိုင် ဆိုလျှင် ပျောက်သွားသော ပစ္စည်းကို ပြန်ရသဖြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ် ဝမ်းသာနေသော ကလေး ငယ် တစ်ယောက် ပုံစံမျိုးလို ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူ့ကို ဝံပုလွေချိုသွားတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဝံပုလွေ အကိုက်ခံရပြီးမှ မသေဘူးဆိုတော့ သူ့ကို ဘယ်သူ ကယ်ထားတာလဲ”

“အဲဒါတော့ အဖြေမသိရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် မှာတော့ သိရမှာပါ။ သူ မသေဘူးဆိုတာတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

“သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဆိုတဲ့စကား အတော် မှန်တာပဲ။ ဝံပုလွေတွေရဲ့ သားရဲတွင်းရောက်သွားပြီးမှ မသေဘဲ ကျန်တာ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

ထိုသို့ ဝိုင်းပြောကြသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက...

“နီမောင် ဒါဟာ တို့အတွက် နောက်ထပ် တိုက်ပွဲတစ်ခု ကြုံကြရဦးမယ့် လက္ခဏာပဲ။ မင်းအစ်မ မသေသေးဘူး ဆိုပေမယ့် ဒီအတိုင်းတော့ ပြန်လာလို့ရမယ် မထင်ဘူး။ သူ့ရှိတဲ့နေရာကို သိရရင် တို့တစ်တွေ သွားကယ်ရမယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဝံပုလွေတွေနဲ့ နောက်ထပ် တိုက်ခိုက်ကြရ ဦးမှာပေါ့... ဟုတ်လား... အဘ”

စောထီးက မေးလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဝံပုလွေဆိုတာ တိရစ္ဆာန်တွေ ထဲမှာ တခြားတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ မတူအောင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ် တဲ့ သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သလို အစာကိုလည်း ခုံမင်လေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရထားတဲ့ အစာကို ဒီအတိုင်းတော့ ချမ်းသာ ပေးမယ် မထင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့ အဘရယ်။ ကျွန်တော့်အစ်မကို ဒုက္ခပေးတဲ့ ဝံပုလွေတွေ၊ ကျွန်တော်တို့

ရွာသားတွေကို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ အဲဒီသတ္တဝါတွေကို ဒီတစ်ခါ တွေ့ရင်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး ကလဲ့စား ချေပစ်ရမယ်”
နီမောင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ အဲဒီဝံပုလွေတွေနဲ့ ပါလာတဲ့ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်က သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုတောင် မမှန်ဘူး ဆိုတော့ တို့မှာရှိတဲ့ ဓားတွေ လုံတွေနဲ့ တိုက်လို့ နိုင်ပါ့မလား”
ဖဲအောင်က မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ စောထီးကပါ...

“ဟုတ်တယ် နီမောင်။ ဒီသတ္တဝါကြီးက ဝိညာဉ်တွေ ပူးကပ်နေတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကြီး ဖြစ်လေမလားမသိဘူး။ အဲဒီညက သေနတ်တွေနဲ့ အနီးကပ်ပစ်တာ တစ်ချက်မှ မထိဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ သေနတ်မီးမကူးတဲ့၊ ဓားလုံလက်နက်တွေ ပြီးတဲ့ ဆေးတွေများ ရှိလေရောသလား”

ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက...

“မင်းတို့ပြောတာ နားထောင်ကြည့်ရတာ ဒီသတ္တဝါမှာ သိဒ္ဓိဝင်နေတဲ့ အမြဲတေတစ်ခုခု ရှိလို့ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဝံပုလွေမှာ အမြဲတေ ရှိနိုင်ပါ့မလား အဘ”

“ဝံပုလွေမှာတော့ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ အမြဲတေမျိုး မရှိနိုင်ဘူး ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခြားက သိဒ္ဓိရှိတဲ့ အမြဲတေလို ပစ္စည်း တစ်ခုခု သူ့ဆီမှာရှိတာတော့ သေချာတယ်”

“အမြူတေဆိုတာ ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးတွေမှာ ရှိတတ်သလဲ အဘ”

“အမြူတေဆိုတာ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ရတနာတစ်ပါးပဲ။ တိရစ္ဆာန်တိုင်းမှာတော့ မရှိနိုင်ဘူးပေါ့။ ငါကြားဖူးတာကတော့ တိရစ္ဆာန်က ရတဲ့ သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ အမြူတေ ဆိုတာကတော့ ကြောင်နက် အမြူတေ၊ ချိုးအမြူတေ၊ မိကျောင်းအမြူတေ၊ ဆင်မာန်စွယ်၊ ဝက်တောင်း မာန်စွယ်တွေဟာ သိဒ္ဓိရှိကြတယ်”

“တခြား သိဒ္ဓိရှိတာတွေရော ရှိသေးလား အဘ”

“အများကြီး ရှိတာပေါ့။ ကျောက်မှာလည်း ရှိတယ်။ သစ်ပင်မှာလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ခုံညင်းပင်ကဖြစ်တဲ့ အဆီကိုရရင် တစ်သက် ချမ်းသာလောက်တာပေါ့”

ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားကို ပြောလေသည်။

“ခုံညင်းဆီ တစ်ခါမှ မကြားဘူးပါလား။ ခုံညင်းပင်ဆိုတာ အသီးဆံက ယိုထိုးစားလို့ရတယ်။ ခုံညင်းထိုးတမ်းကစားကြတယ်။ အဲဒီအပင်မျိုးလား အဘ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ... အဲဒီအပင်တွေက တောထဲမှာ လိုက်ရှာရင် အများကြီးရှိတာပဲ။ ခုံညင်းပင်က အဆီထွက်တယ်လို့ မကြားမိပါဘူး။ ဘယ်လို ရှာရတာလဲ အဘ”

“ခုံညင်းပင်တိုင်းမှာတော့ အဆီမရှိနိုင်ဘူးပေါ့။ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် သက်တမ်းရှိတဲ့အပင်မှ အဆီရနိုင်တယ်”

“ဘယ်လို ရှာယူရတာလဲ အဘ”

“ခုံညင်းဆီဆိုတာ အပင်ရဲ့အမြစ်အောက်မှာ ရေခဲချေးလို့၊ ကျောက်ကျောလို အနည်ထိုင်နေတတ်တယ်။ အလင်းရောင်နဲ့ ထိလို့မရဘူး။ လေနဲ့ထိလို့မရဘူး။ အဲဒီလို ထိလိုက်ရင် ချက်ချင်းမည်းပြီး ခဲသွားတတ်တယ်”

“အဆန်းပါလား”

“ခုံညင်းဆီကိုတွေ့ရင် လေမတိုက်တဲ့အချိန်၊ အလင်းရောင် မရှိတဲ့အချိန်မှာ တူးဖော်ယူပြီး လေလုံအောင် ထုပ်ပတ်ထားရတယ်။ ခုံညင်းဆီကိုတွေ့လို့ လက်နဲ့ထိရင် ထိတဲ့လက်ပြတ်တယ်။ ခြေနဲ့ထိရင် ခြေပြတ်တယ်”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ အဘ”

“ခုံညင်းပင်က ဥဏှဓာတ်၊ အပူလွန်ကဲတဲ့ အပင်မျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အဆီကတော့ သီတဓာတ်လွန်ကဲတယ်။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဓာတ်တွေထဲမှာ အအေးလွန်ကဲတဲ့ဓာတ်လည်း ပါတယ်။ အေးလွန်းရင် လူရော၊ တိရစ္ဆာန်ရော ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ သစ်ပင်တွေအားလုံး သေစေနိုင်တယ်”

“ခုံညင်းဆီက ဘယ်လို အစွမ်းသတ္တိမျိုးရှိတာလဲ အဘ”

“အလွန်မာတဲ့ သံချောင်း တစ်ချောင်းကို ခုံညင်းဆီနဲ့ ထိလိုက်ရင် ချက်ချင်း ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းသွားပြီး ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်”

“ဟင်...”

“ဒီလောကမှာ ရုပ်ဝတ္ထုတွေမှန်သမျှ သံနဲ့ကင်းတဲ့ ပစ္စည်း မရှိသလောက်ပါပဲ။ သံတိုင်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ခုံညှင်းဆီနဲ့ထိလိုက်ရင် ဘယ်လို ဖြစ်မယ် ထင်သလဲ”

“ဖယောင်းကို မီးနဲ့ မြိုက်လိုက်သလို အရည်ပျော်ပြီး ပြိုကျသွားနိုင်တာပေါ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုပဲ သံတွေနဲ့ တည်ဆောက် ထားတဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေ၊ မော်တော်ကားတွေ၊ မီးရထားတွေ၊ သင်္ဘောတွေ စတဲ့ ယာဉ်တွေအပါအဝင် လက်နက်ပစ္စည်းတွေ မှန်သမျှ သံတွေနဲ့ လုပ်ထားတာဆိုတော့ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေ တော့၊ ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားကလူတွေက ခုံညှင်းဆီကိုရရင် ဒေါ်လာတွေ သောင်းနဲ့ သိန်းနဲ့ချီ ပေးကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကတော့ အကျိုးပြုတဲ့လုပ်ငန်းတွေမှာ အသုံးပြုကြမှာပါ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက လွန်စွာ လူသိနည်းလှသော ခုံညှင်းဆီ အကြောင်းကို ထိုမျှသာပင် ပြောပြသည်။

ဦးဗန်ကောင်းကတော့ လူကြီးပီပီ ခုံညှင်းဆီရလျှင် အကျိုးပြုသည့် လုပ်ငန်းတွေမှာ သုံးမည်ဟု ပြောသည်။

အချို့ကတော့ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း၊ ဒါမှမဟုတ် လေယာဉ်ပျံကြီးတစ်စင်းကို ခုံညှင်းဆီနှင့် ထိလိုက်လျှင် အခက်ပဲဟု ကြံကြဖန်ဖန် တွေး မိကြသည်။

“အဘ ပြောသလိုဆိုရင် တကယ်လို့ ဝံပုလွေကြီးဆီမှာ သိဒ္ဓိရှိတဲ့အမြဲတော့၊ ဒါမှမဟုတ် မာန်စွယ်တစ်မျိုးမျိုး ရှိနေရင် အခက်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်လို့ နိုင်ပါ့မလား အဘ”

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့၊ ဘယ်လို အမြဲတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မာန်စွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်တဲ့ လက်နက်တစ်မျိုး ငါ စီစဉ်တာ အောင်မြင်လုနီးပါပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား အဘ၊ ဘာလက်နက်လဲဟင်”

“ကိုးသင်္ချိုင်းကရတဲ့ သံနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဓားလုံပဲ၊ လက်နက်ကတော့ လုပ်လို့ပြီးပါပြီ၊ သိဒ္ဓိတင်တဲ့အနေနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာ မပြည့်သေးဘူး”

“ကိုးသင်္ချိုင်းကသံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဓားလုံက ဘယ်လို စွမ်းသလဲ အဘ”

“သိဒ္ဓိရှိတဲ့ အမြဲတော့တွေ၊ မာန်စွယ်တွေကို နိုင်တယ်၊ ဘယ်လောက်စားပြီးတဲ့ လူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုးသင်္ချိုင်း သံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဓားနဲ့ခုတ်ရင် တိခနဲ ပြတ်ကျသွားနိုင်တယ်”

“ဟန်ကျတာပဲ... ဒီတစ်ခါ ဝံပုလွေတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ကိုးသင်္ချိုင်းသံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်နက်နဲ့ တိုက်ရမယ်၊ ဒါမှနိုင်မယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုနေကြလေသည်။

အခန်း [၁၃]

ထူးဆန်းသော သံစားကျောက်နှင့် ကြမ္မာဆိုး

သည်နေရာတွင် ဖုန်းထန်အကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြရန် ရှိပေသေးသည်။

ဖုန်းထန်သည် တစ်ကိုယ်တော်မှဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း တောင်တက်၍ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥနှင့် ကတိုးကောင်များ ရှာဖွေဖမ်းဆီးလေ့ ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ စပ်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်ကြောပေါ်တက်၍ ကတိုးလိုက်ရှာရင်းမှ နယ်ကျွဲသွားပြီး ဝံပုလွေတောင် ရှိရာတက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူသည် ဝံပုလွေတောင်၏ သတင်းကိုသာ ကြားပြီး တစ်ခေါက်မှ မရောက်ပေးသောကြောင့် ထိုတောင်အကြောင်းကို ဂယနဏ မသိလှပေ။

ထိုသို့ ရောက်သွားသောအခါမှ တောင်၏ ထူးခြားလှသည့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့ပြီး အံ့သြနေမိလေသည်။

“ဟင်... ဝံပုလွေတောင် ဆိုတဲ့အတိုင်း တောင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကလည်း ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရဲ့ ခေါင်းပုံပဲ အတိုင်းပါပဲလား။ ဒါကြောင့် ဝံပုလွေတောင်လို့ ခေါ်ကြတာဖြစ်မယ်။ ဒီနေ့တော့ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒီတောင်ထဲမှာပဲ တစ်ညဝင်နားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု တွေးတောကာ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

သူ ထိုဂူထဲသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ နေဝင်ရီသရော အချိန် ဖြစ်သည်။

ရာသီဥတုက အေးလှသောကြောင့် မီးဖိုရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ဂူထဲမှ အဘိုးအိုတစ်ဦး ထွက်လာလေသည်။

“မင်း... ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် ဖုန်းထန်လို့ခေါ်တယ်၊ တစ်ကိုယ်တော် သွားလာနေတဲ့ မှဆိုးတစ်ယောက်ပဲ”

အဘိုးအိုက ဖုန်းထန်၏ သွင်ပြင် လက္ခဏာနှင့် ပြောဟန် ဆိုဟန်ကို သဘောကျသွားဟန် ရှိလေသည်။

“သူများတွေက တောထဲ တောင်ထဲသွားရင် အဖော်ပါမှ သွားကြတယ်၊ မင်းကျမှပဲ တစ်ယောက်တည်း ဘာကြောင့် သွားလာနေတာလဲ”

“လူတွေက သစ္စာရှိတာမှမဟုတ်တာ၊ ဒီလိုသစ္စာမရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ အတူသွားတာနဲ့စာရင် တစ်ယောက်တည်းသွားတာ က ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ။ နောက် ရွာကလူတွေကလည်း ကျုပ်နဲ့ဆိုရင် ဘယ်သူမှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ကြဘူး။”

ဟု ပြောဆိုကာ မီးမွှေးရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းကိုကြည့်ရတာ လူတွေကို အတော်မုန်းတီး နေပုံရတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ကျုပ်အဖို့ကတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ မခင်တာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ၊ တစ်ယောက်တည်း နေရတာ လွတ်လပ်ပါတယ်လေ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ငါလည်း မင်းလိုလူ တစ်ယောက်ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ဒီဂူထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါက ဒီဂူထဲမှာပဲနေတယ်၊ မင်းလိုပဲ လူတွေကို မုန်းတီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ၊ တကယ်ဆိုရင် မင်း ဒီဂူထဲကို ဝင်လာကတည်းက အန္တရာယ်မကင်းဘူး။ အန္တရာယ် တွင်းထဲကို ဆင်းလာတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငါ့စကားကို နားထောင်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းအတွက် ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး”

အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လှပြီ ဖြစ်သော အစိုးအို တစ်ယောက်ထံမှ ထိုကဲ့သို့သော စကားမျိုး ကြားရသဖြင့် ဖုန်းထန်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ”

“ငါကတော့ မင်းကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့သားတွေကတော့ မင်းကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တစ်စိ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ကြတယ်”

“ခင်ဗျားသားတွေက ဘယ်မှာလဲ”

“ဂူနံရံမှာရှိတဲ့ အပေါက်တွေထဲကို မင်းလှမ်းကြည့်လိုက် ပါလား”

ဟု ပြောသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အမှောင်ရိပ် သမ်းနေသော ဂူပေါက်ဝများထဲမှာ ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံး များကို မြင်ရလေသည်။

“ဟင်”

မုဆိုးသက် ရင့်လှပြီဖြစ်သော ဖုန်းထန်အဖို့ ထိုမျက်လုံး များကို မြင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ဝံပုလွေများ၏ မျက်လုံးဖြစ်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားသားတွေဆိုတာ ဒီဝံပုလွေလား။ ဒီသတ္တဝါ တွေက ခင်ဗျား မွေးထားတာလား”

“ဆိုပါတော့ကွာ... ဒီကောင်တွေက အပိုင်းအစိုင်းတွေ ဆိုပေမယ့် ငါ့စကားကိုတော့ နားထောင်ကြတယ်၊ နောက် သူတို့က ဒေါသကြီးကြသလို အစားကလည်း ကြမ်းတယ်၊ လူမပြောနဲ့ တော်ရုံ ဆတ်ကောင်လောက် ဆိုရင်တောင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အရိုးစုဘဝ ရောက်သွားတာကွ၊ သိပ် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်”

ထိုစကားကြောင့် စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းဖြင့် သတ္တိရှိလှ ပါသည်ဆိုသော ဖုန်းထန်ပင် နည်းနည်းတော့ လန့်သွား သည်။

“ကျုပ်က ဘာတွေ လုပ်ပေးရမှာလဲ”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အပေးအယူ လုပ်ကြရုံပါပဲ”

“ဘယ်လို အပေးအယူမျိုးလဲ”

“ဝံပုလွေဂူထဲမှာ လူတွေလိုချင်တဲ့ မချစ်ဥတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ခန်းတောက်မြစ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ဒါ့အပြင် အဖိုးတန်တဲ့ ကျောက်မျက် ရတနာတွေလည်း ရှိတယ်ကွ”

“ဟင်”

ထိုစကားများသည် လောဘကြီးနေသော ဖုန်းထန် အတွက် မက်မောလောက်သည့် စကားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဖုန်းထန်လို လူစားမျိုးက သူ့အတွက် အကျိုးရှိသည် ဆိုလျှင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မည့်သူမျိုး ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဂူထဲမှာရှိတဲ့ မချစ်ဥတွေ ခန်းတောက်မြစ်တွေ၊ ရတနာတွေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မင်းက ရွာကလူတွေ သိအောင် ပြောပေး၊ သတင်းလွှင့်ပေး ရုံပါပဲ”

“ဒီလိုသတင်းလွှင့်ပေးရင် သူတို့က ဒီဂူထဲကို လာရှာ ကြမှာပေါ့”

“အဲဒါကတော့ သူတို့လောဘနဲ့သူ၊ သူတို့အကြောင်းနဲ့ သူပေါ့ကွာ၊ သူတို့ ဒီဂူထဲရောက်လာပြီးရင် မင်းတာဝန်ကပြီးပြီ”

“သူတို့ ဒီဂူထဲ ရောက်လာရင်တော့ ခင်ဗျားတို့က ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ငါကတော့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ တခြားတော့ သူ့ ကံကြမ္မာနဲ့ သူပေါ့ကွာ”

“ကျုပ်က အဲဒီလိုလုပ်ပေးတော့ ဘာတွေ အကျိုးအမြတ် ရမှာလဲ”

“ဒီဂူထဲမှာရှိတဲ့ ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥတွေနဲ့ ရတနာ ပစ္စည်းတွေကို မင်းအတွက် ရမှာပေါ့ကွာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ် လုပ်ပေး မယ်၊ ခင်ဗျား ကတိသာ တည်ပါစေ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဖုန်းထန်က ဝံပုလွေဂူထဲမှာ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥနဲ့ ရတနာပစ္စည်းများရှိကြောင်း သတင်းလွှင့်သည်။ ခေတ္တသမျှလူကို ပြောသည်။

စိတ်ဝင်စားသူများကို လမ်းညွှန်ပေးလေသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် ကိုထွန်းခ တို့လို မအူမလည်နှင့်

လောဘစိတ် ရှိသူများက ဝံပုလွေဂူသို့ အရဲစွန့်ကာ သွားကြ သည်။

အချို့လည်း ဝံပုလွေများလက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားကြသည်။

အချို့လည်း ကံအားလျော်စွာ အန္တရာယ်ဘေးမှ လွတ်ကင်းပြီး ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥနှင့် ရတနာပစ္စည်းအချို့ ရရှိကြလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ဖုန်းထန် တစ်ယောက်ကတော့ ဝံပုလွေဂူထဲသို့ သွားပြီး မချစ်ဥရှာလိုက်၊ ရတနာပစ္စည်းရှာလိုက်ဖြင့် အဆင်ပြေနေလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ တမူးနယ်ဘက်မှ ကုန်သည်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာသည်။

သူတို့သည် ဖုန်းထန်နှင့်တွေ့ပြီး လမ်းပြ ငှားကြလေသည်။

“ဘယ်ဘက်ကို သွားကြမှာလဲ”

“စပ်ဖန္ဒယ်လုံ တောင်ကြောပေါ်မှာရှိတဲ့ ဝံပုလွေဂူဆိုတဲ့ နေရာကို သွားချင်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဖုန်းထန်စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်၍ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သို့သော် ဟန်မပျက်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သိပ်မအားဘူး...၊ တခြားလူတွေ ငှားလို့ မရဘူးလား”

“ဝံပုလွေဂူဘက်ကို ဘယ်သူမှ မလိုက်ချင်ကြဘူး။ သူတို့က အဲဒီနယ်ဘက်မှာ နယ်မြေကျွမ်းတာ ခင်ဗျားပဲရှိတယ်ဆိုလို့ ဒီကိုလာခဲ့ကြတာ၊ လိုက်နိုင်မလား”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်ရှိသော လူက လူရွယ်တစ်ယောက်မို့ သွက်သွက်လက်လက် ရှိသည်။

သူတို့အဖွဲ့မှာ ရှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အားလုံး လူငယ်လူရွယ်တွေချည်း ဖြစ်သည်။

ဖုန်းထန်က အတန်ငယ် စဉ်းစားနေဟန်ပြုနေပြီးမှ...

“ကြိုက်ဈေးရရင်တော့ လိုက်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ၊ ဈေးညှိကြတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောပြီး လမ်းပြအတွက် ဈေးညှိကြရာ သင့်မြတ်ကြလေသည်။

“မသွားခင်တော့ တစ်ခု ကြိုပြောထားမယ်၊ အဲဒီဘက်တွေက အန္တရာယ်တော့ များတယ်၊ လက်နက်တွေကောင်းမှဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာလက်နက်တွေပါသလဲ”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူနဲ့ သေနတ်တွေပါတယ်၊ သေနတ်မှတစ်ချက်ချင်းပစ်တဲ့ သေနတ်မျိုးတင်မကဘူး၊ ဘာရင်းဂန်းတွေရော၊ စတင်းဂန်းတွေရော၊ မောင်းပြန် သေနတ်တွေပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဖုန်းထန် စိတ်ထဲမှာ...

"အင်း... ဒီလူတွေကြည့်ရတာ ရိုးရိုးကုန်သည်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား"

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ထိုအဖွဲ့ကို ဖုန်းထန်က ဦးဆောင်လမ်းပြပြီး ခရီးထွက်သွား ကြလေတော့သည်။

ဝံပုလွေတောင်မှာ ဆန်ဂေါင်ရွာမှ သွားလျှင် ခရီး သိပ်မဝေးလှသော်လည်း ဖုန်းထန်က အန္တရာယ်ကင်းသော လမ်းမှ သွားမည်ဟု အကြောင်းပြကာ အခြားလမ်းများမှ သွားလေသည်။ တကယ်တော့ ခရီးသည်များ လမ်းမမှတ်မိ စေရန် ဥပါယ်တံမျှဖြင့် ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ဝံပုလွေတောင် ရောက်သောအခါ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဂူအပြင်ဘက်မှာ ပါလာသော အစား အသောက်များကို ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြပြီးနောက် ညနေပိုင်းအချိန်၌ ဂူထဲသို့ဝင်ရန် ပြင်ကြသည်။

"ဂူပေါက်ဝက ဘယ်မှာလဲ"

"ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ဝံပုလွေပါးစပ်နဲ့တူတဲ့ နေရာမှ အပေါက်ဝ ရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာက ဝင်ရမှာ"

"အဲဒီဂူထဲကို ခင်ဗျား ရောက်ဖူးလား"

"အရင်က တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်တော့ ရောက်ဖူးတယ်"

"ကျုပ်တို့ သတင်းကြားတဲ့အတိုင်း ဂူထဲမှာ ရတနာ ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား"

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက သေနတ်ကိုပြင်ရင်း မေးလိုက် သည်။

"ကျုပ် ဝင်တုန်းက အထဲကို သိပ်မရောက်ခဲ့တော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အထဲမှာ မချစ်ဥတွေတော့ အများကြီး ရှိတယ်"

ဖုန်းထန်က ထိုစကားကို အရေးမကြီးလှသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဒီစကား အမှန်ပဲလား၊ မချစ်ဥဆိုတာ ရွှေထက်ရှားပြီး ရွှေလို တန်ဖိုးရှိတာပဲ၊ တခြားရတနာ မရရင်တောင် မချစ်ဥ များများရရင် ပြီးတာပါပဲ"

"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ သွားချင်တဲ့ ဝံပုလွေတောင်ကို ရောက်ပြီဆိုတော့ ကျုပ်တာဝန်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်ကို ပေးရမယ့် လမ်းပြခငွေကို ပေးပေတော့"

"ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ... ခင်ဗျားတာဝန်က ကျွန်ုပ်တို့ကို ဂူထဲရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးရဦးမှာ၊ မချစ်ဥတွေ ရှိတဲ့ နေရာက ခင်ဗျားပဲ သိတာဆိုတော့ အထဲလိုက်ခဲ့ရဦးမှာ"

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကတိပျက်ကြတာပဲ၊ ကျုပ်ကိုပြောပြီး ငှားတုန်းက ဝံပုလွေတောင်ရောက်ရင် ပြီးပြီလို့ ပြောလို့ လိုက်ပို့ပေးတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကတိမတည်ဘူး"

“ကျုပ်တို့မှာ ကတိမရှိဘူး။ ကျည်ဆန်ပဲ ရှိတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားထင်သလို ကုန်သည်အဖွဲ့တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ လူတွေပဲ။ ကျုပ်တို့ပြောတာကို လက်မခံရင် ခင်ဗျားအတွက် လမ်းပြခ မရဘဲ ကျည်ဆန်ပဲ ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဇမုန်းထန်မှာ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

သို့ကြောင့်...

“ကိုင်း... ဒီလိုဆိုရင်လည်း အထဲ ဝင်ကြရအောင်။ အထဲမှာ အခြားအန္တရာယ်တော့မရှိဘူး။ ပင့်ကူနက်တွေတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပင့်ကူတွေက အနီရောင်မြင်ရင် ထွက်ပြေးကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့မှာ အနီရောင် များများပါတဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေပါရင် လဲဝတ်ခဲ့ကြ”

ဟု ပြောသဖြင့် ထိုအဖွဲ့မှ လူများသည် ၎င်းတို့မှာ ပါလာသော အနီရောင်ပါသည့် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကြလေသည်။

ထိုသို့ လဲလှယ် ဝတ်ဆင်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဇမုန်းထန်က...

“တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ”

ဟု ကြိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

သူက ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ပြီး ဝံပုလွေဦးခေါင်းသဏ္ဍာန်ရှိသော တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုလူစုက နောက်မှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အစဉ်အတိုင်း တက်လာကြသည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်း ဆိုသော်လည်း တောင်စွယ်မှာ နေရောင်ခြည် ကွယ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းလာချေပြီ။

ဂူပေါက်ထဲ ရောက်တော့ အတော်မှောင်နေပြီ။

ဇမုန်းထန်က ဝံပုလွေသားရဲတွင်းနှင့် နီးသောနေရာ ဘက်၌ရှိသည့် နေရာတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားသည်။

ထိုနေရာမှာ လေးဖက်လေးတန် ကျောက်တုံးကြီးများ သာရှိပြီး အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

“ဒီညတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ခဏနားကြမှ ဖြစ်မယ်။ မနက် အလင်းရောင်ရတော့မှ မချစ်ဥတွေ အများကြီးရှိတဲ့ နေရာကို ပို့ပေးမယ်”

“ခင်ဗျား... မလိပ်နဲ့နော်”

“မနက်ဖြန်ရောက်လို့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မမှန်ရင် တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆိုရင် ဒီည ဒီနေရာမှာ နားကြမယ်ဟေ့”

ဟု ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ပြောလိုက်သောကြောင့် ခရီးပင်ပန်းလာသော လူတစ်စုမှာ ကိုင်ဆောင်လာသော သေနတ်များကို ကျောက်တုံးကြီးများတွင် အသီးသီး ပို့ထောင်ထားလိုက်ကြပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်လေတော့သည်။

တကယ်တော့ ရန်သူများသည် ဖုန်းထန်၏ ထောင်ချောက်ထဲသို့ တိုးဝင်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ပါလာသော သေနတ်များကို အသီးသီး ပို့ထောင်လိုက်သည့် ကျောက်တုံးများမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

သံစားကျောက်တုံးများပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သံစားကျောက်များမှာ မား၊ လုံး၊ လက်နက်များ ထိုနေရာ၌ ပို့ထောင်ထားပါက ခဏချင်းမှာပင် တွန့်လိမ်ပျော့ခွေသွားပြီး သုံးမရတော့ပေ။

အတန်ငယ်ကြာပါက အစအန ပျောက်သွားလေတော့သည်။

သေနတ်များမှာ သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် သံစားကျောက်တုံးများမှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် ပို့ထောင်ထားလိုက်သောအခါ သေနတ်ပြောင်းတံများသာမက ကိုယ်ထည်အချို့ပင် ပျက်စီးသွားသောကြောင့် အသုံးပြု၍ မရတော့ပေ။

ဖုန်းထန်က ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသော်လည်း မသိဟန်ပြုပြီး အေးအေးဆေးဆေးပင် နေလိုက်သည်။

ထိုလူစုကတော့ သူတို့တွင် ပါလာသော အရက်များကို သောက်စားနေသောကြောင့် အမှောင်ထဲမှာ ထောင်ထားသော သေနတ်များ၏ အခြေအနေကို မသိကြသေးပေ။

အတန်ကြာသောအခါ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက...

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဒီဂူထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အဖိုးတန်ကျောက်တွေဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေလဲဗျ။ ပတ္တမြားတို့ စိန်တို့လို တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာမျိုးတွေလား။”

ဟု အရက်ကလေး တထွေထွေဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖုန်းထန်က အေးအေးဆေးဆေး လေသံဖြင့်...

“အဲဒီကျောက်မျိုးတွေထက် ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတဲ့ သတ္တုတွေ၊ ကျောက်တွေ ဒီဂူထဲမှာ ရှိတယ်။”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... ဘယ်လို ကျောက်မျိုးတွေလဲဗျ။ ပြောပါဦး။”

“အခုဆိုရင် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တွေက အဲဒီလို ကျောက်မျိုး ရမယ်ဆိုရင် ပြောသမျှဈေးနဲ့ ပေးဝယ်မယ့် အဖိုးတန်ကျောက်တစ်မျိုး ဒီဂူထဲမှာ ရှိတယ်။”

“ဟင်... ပတ္တမြားလား... စိန်လား။”

“မဟုတ်ဘူး။ သံကိုတောင် စားနိုင်တဲ့ သံစားကျောက်ဆိုတာပဲ။”

“ဟင်... တစ်ခါမှ မကြားမိဘူးပါလား။ သံစားကျောက်ဆိုတာ ဘယ်လိုကျောက်မျိုးလဲ။”

“သံစားကျောက်ဆိုတာ သံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း မှန်သမျှ၊ လက်နက်တွေမှန်သမျှ ကုန်သွားအောင်၊ အစအန ပျောက်သွားအောင် စားပစ်နိုင်တဲ့ ကျောက်တစ်မျိုးပဲ”

“ဟင်... တယ်ဟုတ်ပါလား။ အဲဒီကျောက်မျိုးက ဘယ်နေရာမှာ ရှိတာလဲ”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အငမ်းမရ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုတန်ဖိုးရှိတဲ့ သံစားကျောက်တွေက ဝံပုတွေ နေတဲ့ သားရဲတွင်းထဲမှာပဲ ရှိကြတာ များတယ်”

“ဟင်... ဝံပုလွေသားရဲတွင်းက ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“အခု မင်းတို့ရောက်နေတာ ဝံပုလွေ သားရဲတွင်းပဲ”

ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပြောကာ ဇေယျာထန်က နေရာမှထသည်။

ထိုအခါမှ ကုန်သည် အဖွဲ့ယောင် ဆောင်ထားသော သောင်းကျန်းသူ အဖွဲ့သားများက အမှောင်ထဲမှာပင် အလင်း ရောင်အချို့ ထွက်နေသည့် ကျောက်တုံးများကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါတွေက...”

“အဲဒါ သံစားကျောက်တုံးတွေပဲ၊ မယုံရင် မင်းတို့ ထောင်ထားတဲ့ သေနတ်တွေကို ယူကြည့်ပါလား။ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

ဇေယျာထန်၏ ရယ်သံကြီးက တိတ်ဆိတ်နေသော ဂူထဲမှာ ဟိန်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ လူတစ်စုမှာ ကပျာကယာဖြင့် မိမိတို့ သေနတ်များကို ယူကြည့်ကြသောအခါ ပြောင်းကောက် နေသည့် သေနတ်၊ အချို့ကလည်း ပြောင်းတံပင် မရှိတော့။ အချို့ကလည်း ကိုယ်ထည်ပင် မရှိတော့ပေ။

“ဟင်”

ထိုအချိန်မှာ ဇေယျာထန်က ဂူပေါက်ဝသို့ပင် ရောက်နေ ချေပြီ။

“ဝံပုလွေတွေက သူတို့ရဲ့ သားရဲတွင်းထဲကို ဝင်တာ လုံးဝမကြိုက်ကြဘူး။ မင်းတို့ ဒီတွင်းထဲ ရောက်နေမှန်း သိရင်တော့ မကြာခင်မှာ သူတို့ ရောက်လာကြတော့မယ်၊ ငါတော့ သွားပြီဟေ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဇေယျာထန်က ဂူပေါက်ဝမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုလူစုမှာ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မိအောင် ဖြစ်နေကြစဉ် ဂူနံရံပတ်လည်နေရာများမှ ဝံပုလွေ များ၏ မာန်ဖိသံကို ကြားရလေသည်။

ခဏကြာတော့ ရဲရဲနီနေသည့် ပျက်လုံး အစုံတို့ကို မြင်ရသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဂူပေါက်ဝ အသီးသီးမှ

တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းလာသည့် ဝံပုလွေများ ပြေးဆင်းလာကြပြီး...

သူတို့တွင် သေနတ် မရှိတော့။

ရှိသည့် သေနတ်များကလည်း တုတ်တစ်ချောင်းလောက်ပင် အားမကိုးရတော့။

ဖုန်းထန်စကားကို ယုံပြီး အနီရောင်ပါသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်စုနှင့် အနီရောင်ကို မနှစ်သက်သော ဝံပုလွေတစ်အုပ်တို့၏ တွေ့ဆုံမှုမှာ ကြောက်မက် ဖွယ်ရာအသွင် ပြောင်းသွားတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် အချိန်။

အမှောင်မှန်းနေသော အချိန်၌ ဝံပုလွေသားရဲတွင်းထဲ၌ ဟန်ဖိသံ၊ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိနေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ကိုးသင်္ချိုင်းစားနှင့် အားသစ်အလင်းရောင်များ

ညဦးပိုင်း လရောင်သည် ဆန်ခေါင်ရွာကလေးပေါ်သို့ ဖြာကျလျက် ရှိသည်။ နှင်းမှုန် နှင်းစက်များ ရှိသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာတော့ အလင်းရောင် ရှိနေသည်။

နီမောင်တို့ အိမ်အောက်မှာ မီးဖိုတစ်ဖိုရှိပြီး ထိုမီးဖို နံဘေး၌ နီမောင် ရှိနေသည်။

သူသည် မီးဖိုပေါ်မှာ ကျောက်ခဲ ဆွဲ၍ လွန်းတင်ထားသော လေးကြိုးများကို စစ်ဆေး ပြုပြင်လျက်ရှိနေစဉ်မှာ ညီမဖြစ်သူ ခင်မြသူက အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ညီမလေး... နင် မအိပ်သေးဘူးလား”

“မအိပ်ချင်သေးပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ပပအကြောင်း သတိရလိုက်တိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာနဲ့ အိပ်လို့ကို မရပါဘူး”

“ဘာစိတ်မကောင်း ဖြစ်စရာရှိသလဲ ညီမလေးရယ်၊ မမက အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ရှိနေသေးတယ်လို့ သတင်းကြားပြီး ပြီပဲ၊ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့”

ခင်မြသူက နီမောင် လေးကြီးများ ပြုပြင်နေရာ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

“ဟုတ်ပါ့မလား အစ်ကိုရယ်၊ မမကို ဝံပုလွေကြီး တစ်ကောင် ကိုက်ချီသွားတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်လိုက် ရတာပဲ၊ ဝံပုလွေအုပ်ထဲ ရောက်သွားပြီးမှ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်လာနိုင်တဲ့ လူရယ်လို့ ကျွန်မ တစ်သက်တော့ တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် မမက မကောင်းတာလုပ်တဲ့လူမှ မဟုတ် တော့ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တွေက ကယ်ချင်ကယ်မှာပေါ့၊ ညီမလေး စိတ်အေးအေးသာထား၊ မကြာခင်မှာ မမ ပြန်ရောက် လာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... အပြင်မှာ သိပ်ပြီးအေးလာပြီ၊ ညီမလေး သွားအိပ်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်မှ ခင်မြသူက နေရာမှ ထသွားလေသည်။ ခင်မြသူ မရှိတော့မှ နီမောင်တစ်ယောက်တည်း လေးကြီး များကို ပြုလုပ်နေရင်း တစ်စတစ်စ ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်လာ လေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လာ တော့သည်။

တို့အခါ ရွာဖျားဘက်ဆီမှ ခွေးဟောင်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ နီမောင် နံဘေးနားမှာ တားလှံက အဆင်သင့် ရှိနေသည်။

ယခင်တစ်ကြိမ်က လက်နက်များနှင့် အဆင်သင့် မရှိ သောကြောင့် ဝံပုလွေများ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အလူးအလဲ ခံကြရပြီးနောက် ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ လက်နက် များကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားလေတော့သည်။

တို့အချိန်မှာပင် ခွေးဟောင်သံများက တစ်စတစ်စနှင့် မိမိတို့အိမ်ရှိရာ ခြံဝင်းဘက်သို့ နီးလာသည်။

သို့ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မသက်သာဖြစ်လာပြီး ဘေးနားမှာ ချထားသော လက်စွဲတော်စားလှံကို ယူပြီး နေရာမှ ထသည်။

အပြင်ဘက်ရောက်တော့ အအေးဓာတ်က ထွေးပတ် လာသည်။

ခြံတံခါးဝနား ရောက်သောအခါ မိမိတို့ ခြံဝင်းတံခါး အပြင်ဘက်နားမှာ ရိပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန် တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်”

လရောင်က ခပ်ဝါးဝါးသာ ရှိသော်လည်း ထိုရိပ်နေသော သဏ္ဍာန်ကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ လှမ်းမြင်နေရသည်။

သူကလည်း ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ဘဲ တားလှံကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း နေရာမှာ ရပ်နေသည်။

မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကလည်း ရှေ့ဆက်တိုးမလာဘဲ
ခြံဝင်းတံခါးပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်တန့်နေပြီ။

နီမောင်က အကဲစမ်းသည့်သဘောဖြင့် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း
နှစ်လှမ်း တိုးသွားပြီး...

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

ထိုသို့ မေးလိုက်ရာ သူ့အသံကြားတော့မှ မည်းမည်း
သဏ္ဍာန်က ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း တိုးလာသည်။

“မင်း... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်မ နှင်းဖြူပါ”

“ဟင်”

နှင်းဖြူ ဆိုသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ဒေါသစိတ်က ဝုန်းခနဲ တက်လာသည်။

“မင်းတို့ ရွာကလူတွေနဲ့ ငါတို့ပိသားစုကို ဘယ်လို
ဒုက္ခမျိုး ထပ်ပေးမလို့ လာပြန်တာလဲ”

“ကျွန်မ ဒုက္ခပေးမလို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကို့ကို
အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ နီမောင်က အတန်ကြာ
အောင် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထား ကြည့်
လိုက်တော့လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရ
သဖြင့်...

“အခုလာတာ မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပါ”

ဟု ပြန်ပြောတော့မှ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

နှင်းဖြူက တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာသည်။

အနားရောက်တော့မှ သူမသည် အဝတ်မည်းကြီး
တစ်ထည်ကို ခြုံထားသောကြောင့် နှင်းစက်နှင့် ချွေးများက
ရွဲနှစ်နေသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ခရီးဝေးမှ
မရပ်မနား လာခဲ့ဟန်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မောဟိုက် ပင်ပန်း
နေလေသည်။ နီမောင် သူမကို မီးဖိုခုံဘေးသို့ ခေါ်သွားသည်။

“မင်း... အခု ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဝံပုလွေတောင်က လာတာပါ”

“ဟင်... ဝံပုလွေတောင် ဆိုတော့ အဝေးကြီးပါလား။
နောက် ညအချိန်မတော်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ဘာလာ
လုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ အရေးကြီးလို့ အရဲစွန့်ပြီး လာခဲ့တာပါ”

ထိုအခါမှ နီမောင်က အနည်းငယ် ယုံကြည်မှုရှိလာပြီး
နှင်းဖြူကို မီးပုံခုံဘေးသို့ ခေါ်လာလေသည်။

“တကယ်တော့ မင်း ဒီရွာကို အခုလို တစ်ယောက်တည်း
မလာသင့်ဘူး။ တလောက ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ မင်းပယောဂ
မကင်းဘူးလို့ အားလုံးကထင်နေကြတယ်။ တကယ်လို့ ရွာသား
တစ်ယောက်ယောက်က မင်းကိုမြင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တလောက ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ကျွန်မ ပယောဂ မပါဘူးဆိုတာတော့ အစ်ကိုယုံပါ”

နင်းဖြူ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နီမောင်က သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူမ၏ အမူအရာ ကိုကြည့်ပြီး အမှန်ပြောနေသည်ဟုလည်း ထင်နေမိသည်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်၊ အဘက ကျွန်မကို ဒီရွာကို လွှတ်လိုက်တာ အခြေအနေတွေကို သိချင်လို့ စုံစမ်းဖို့ လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဟင်... မင်းအဘက ဘယ်သူလဲဟင်”

နီမောင်က အလောတကြီး ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်တော့ ပြောပြ ပေးပါမယ်၊ အဘက အဲသည်လိုလွှတ်လိုက်ပေမယ့် ကျွန်မက ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ရွာတံခါးကို ဖွင့်ပေးတာ ဘယ်သူလဲ”

နီမောင် မေးသောအခါ နင်းဖြူက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“အဲဒီညက ရွာတံခါးကို ဖွင့်ပေးခဲ့တာ အစ်ကိုတို့ရွာက လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဟင်”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင် စိတ်ထဲမှာ အံ့သြခြင်းနှင့် အတူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု ဖြစ်သွားလေသည်။

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ နောက်တော့ အစ်ကို သိရပါလိမ့်မယ်၊ အခု ကျွန်မ တောထဲ တောင်ထဲမှာ ညအချိန်မတော်ကြီး တစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့်လာတာ အစ်ကိုကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အခုလာမယ့် လပြည့်နေ့ ညမှာ အစ်ကိုတို့ရွာကို ဝံပုလွေတွေ နောက်တစ်ခေါက် လာတိုက်ကြလိမ့်ဦးမယ်၊ အဲဒီသတင်းကို ပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“မင်းပြောတာ သေချာရဲ့လား”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မက ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ခရီးကို အပင်ပန်းခံပြီး လာပြောပါမလား”

“သူတို့က ဒီရွာကို ခဏခဏ ဘာကြောင့် လာတိုက် ရတာလဲ”

“အစ်ကိုတို့သုံးယောက် ဝံပုလွေတောင်ဂူထဲကို ရောက် ကြတုန်းက ဝံပုလွေသုံးကောင်ကို သတ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့တစ်တွေကို ရန်ရှာလို့ သတ်ခဲ့ရ တာပဲ”

“အဘက ဝံပုတွေကို သတ်တဲ့လူတွေကို သူ့ရန်သူလို့ပဲ သဘောထားပြီး အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်

အစ်ကိုတို့ရွာကို ဝံပုလွေတွေနဲ့ လာတိုက်တာပဲ။ အခုလည်း လပြည့်နေ့ညမှာ တစ်ကျော့ပြန်လာပြီး တိုက်ကြလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒါ အစ်ကိုတို့ ပြင်စရာရှိတာ ပြင်ထားဖို့ လာပြောတာပါ။”

“ငါ မင်းကို အထင်လွဲမိတာ တောင်းပန်ပါတယ် နှင်းဖြူရယ်။ အခုလို လာပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါထက် ခင်မြို့ကို ဘယ်သူ ကယ်ထားတာလဲ။ မင်း ကယ်ထားတာလား။ ငါ့ဆီကို စာရေးပြီးပို့တာလည်း မင်းပဲမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မမကို ကျွန်မ ကယ်ထားတာပါ။ အစ်ကိုဆီကို ဝံပုလွေရှင်မဆိုပြီး စာရေးပို့တာလည်း ကျွန်မပါပဲ။”

“ကိုယ် မင်းကို ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ အစက မသိလို့ အထင်လွဲမိတာတွေကိုလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါထက် မင်း အခုလိုလာပြောတာ မင်းအဘ သိသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပယ် မထင်ဘူး။”

“အဘသိရင်တော့ ကျွန်မကို သတ်ပစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အစ်ကိုတို့အပေါ်မှာ အခုလို အကူအညီပေးရတဲ့ အတွက် သေသွားရင်တောင်မှ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကဲ... ကျွန်မပြန်တော့မယ်။ ငိုမလင်းခင် ဝံပုလွေတောင်ကို ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်။”

ဟု ပြောကာ နှင်းဖြူက နေရာမှထသည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးရမလား။”

နီမောင်က စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ရပါတယ်... ကျွန်မဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကို တစ်ခုတော့ မှာခဲ့မယ်။ ရွာတံခါးပေါက်ကို ဂရုစိုက်ပါ။ ရွာတံခါးကို အထဲက ဖွင့်ပေးမယ်လို့ဟာ ဒီရွာက လူတစ်ယောက်ပဲ။”

ဟု ပြောဆိုကာ နှင်းဖြူသည် အဝတ်မည်းကြီးကို ခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်ခြုံပြီး နှင်းတောထဲသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ နီမောင်မှာ နှင်းဖြူအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုညက နှင်းဖြူ ပြန်သွားပြီး အိပ်မပျော်နိုင်လောက်အောင် အတွေးကောင်းစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ ဦးမန်ကောင်းဆီ အရင်သွားသည်။

ဘုရားရှိခိုးနေသော ဦးမန်ကောင်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

နောက် ကိုကျော်စွာတို့ဆီ သွားပြီး ပြောပြန်သည်။

အိပ်ရာမှ မထကြသေးသော စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ ကိုလည်း အိပ်ရာမှနှိုးကာ ပြောထားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးမှ ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ဆီ သွားပြီး အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ဦးစန်ကောင်း ကိုကျော်စွာ၊ စောလီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ပါ ရောက်လာကြသည်။

“သူတို့က တို့ရွာကို အငြိုးတကြီးနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် လာတိုက်ဦးမှာဆိုတော့ တို့ကလည်း အဆင်သင့် ပြင်ထားရုံ ရှိတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်အဘ...၊ အရင်တစ်ခေါက် တုန်းကတော့ မပျော်လင့်ဘဲ အလစ်ဝင်တိုက်လို့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ အထိနာခဲ့ ရတာ၊ ဒီလိုသာ ကြိုသိလို့ကတော့ လာစမ်းပါစေ”

“ဒါထက် အဲဒီမိန်းကလေး ပြောသွားတဲ့ တို့ရွာထဲက သစ္စာဖောက်ဆိုတာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲကွာ၊ ဖုန်းထန်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဖုန်းထန် အဲဒီဝံပုလွေတောင်ဘက် ခြေကြောင်းကျနေတာ ငါရိပ်မိနေ တာ ကြာပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ခုတလော သူ့ကို ရွာထဲမှာ တွေ့မိသေးလား”

“မတွေ့မိဘူး... တကယ် ဟုတ်ရိုးမှန်ရင် လပြည့်နေ့ မတိုင်ခင် သူ ရွာကို ပြန်ရောက်လာမှာ သေချာတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရွာပြန်ရောက်လာရင်တော့ သတိနဲ့ စောင့်ကြည့်နေဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ တို့တစ်တွေ ပြင်ဆင်နေတာကို လည်း သူ လုံးဝမရိပ်မိဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်၊ သူ ရိပ်မိ သွားရင် ဟိုကိုသတင်းပို့လိုက်ရင် ခက်မယ်”

“ကဲ... ဒီတော့ ဆရာ ကိုအောင်ခိုင်တို့ အဖွဲ့သား တွေကလည်း စခန်းမှာရှိတဲ့ အဖွဲ့သားတွေကို သေနတ်တွေ၊ လက်နက်တွေပေးပြီး အဆင်သင့်ပြင်ထား။ ကျုပ်တို့ကလည်း ရွာသူ၊ ရွာသားတွေကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်ပြီးတော့ သတိပေးထားလိုက်မယ်”

ဟု ပြောဆို တိုင်ပင်ကြလေသည်။ ထို့နောက်... ဦးစန်ကောင်းက နီမောင့်ကို သူ့အိမ်၌ရှိသော ဖိုခန်းထဲ သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဖိုခန်း၏ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ကန်တော့ပွဲ သုံးပွဲတင်ထားပြီး ထိုကန်တော့ပွဲများပေါ်၌ ဓားလှံတစ်လက် တင်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ကန်တော့ပွဲများရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင် ခုနစ်တိုင် မီးထွန်းထားသည်။ ထိုမီးရောင်ကြောင့် ဓားလှံ၏ အသွားမှ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေလေသည်။

ဓားလှံ၏ အရိုးမှာ သာမန်ကဲ့သို့ သစ်သားရိုးဖြင့် တင် ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သံရိုးဖြင့် တစ်ဆက်တည်း တင်ထားလေ သည်။

ဦးစန်ကောင်းက ကန်တော့ပွဲများကို လက်အုပ်ချီ ဦးတိုက်ပြီး ပွဲပေါ်မှ ဓားလှံကို မယူလိုက်သည်။

“ဒါ ကိုးသင်္ချိုင်းသံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဓားလှံပဲ၊ မင်းအတွက် ရည်စူးပြီး လုပ်ထားတာပဲ၊ မင်း သစ္စာဆိုပြီး ဒီလက်နက်ကို လက်ခံယူပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်က ကန်တော့ပွဲများ ရှေ့မှာ လက်အုပ်ချီပြီး ဦးဗန်ကောင်း တိုင်ပေးသော သစ္စာပြုချက် များကို လိုက်ဆိုရသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် ဤလက်နက်ဖြင့် မတရားသောနည်းဖြင့် အနိုင်မယူပါ။

မတရားမှု မှန်သမျှကို ဤလက်နက်ဖြင့် ချေမှုန်း တိုက်ခိုက်ပါမည်။

တရားသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ပွဲများတွင် ဤ လက်နက်ကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ပါမည်။

ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ရန်ဟူသမျှ အောင် မြင်ပါစေသတည်း...”

ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ ရွတ်ဆိုပြီး ဦးဗန်ကောင်း ကမ်းပေး သော ဓားလုံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဓားလုံမှာ သံရိုး တပ်ထားသောကြောင့် သာမန်ထက် အလေးချိန်ပိုသည်။

ခြက် ခြောက်လက်မခန့်ရှိပြီး အသွားမှာ တစ်ပေခွဲခန့် ရှည်သည်။ အသွား၏ အရောင်မှာ ငှက်ခါးရောင်ကဲ့သို့ အနက်ရောင်နှင့် အပြာရောင်၊ ခဲရမ်းရောင်များ သမ်းနေသည်။

ဓားသွားမှာ မြနေပြီး လုံဦးမှာလည်း ချွန်ထက်နေသည်။ ခုတ်ချလိုက်လျှင် တိခနဲပြတ်သွားပြီး ထိုးလိုက်လျှင်လည်း အိခနဲ ဝင်သွားလောက်သော လက်နက်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လို အစီရင်ဖျိုးတွေပဲ လုပ်ထား လုပ်ထား ဒီ လက်နက်နဲ့ တွေ့ရင်တော့ တိခနဲပြတ်သွားမှာပဲ၊ မင်း ဆိုထားတဲ့ သစ္စာကတိသာ တည်အောင် ထိန်းပေးတော့”

“စိတ်ချပါ အဘ...၊ ကျွန်တော် ပေးထားတဲ့ ကတိကို တည်အောင် ထိန်းပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် အဘရဲ့ ကျေးဇူးကို ကန်တော့ပါရစေ”

ဟု ပြောကာ နီမောင်က ဓားလုံကို ရှေ့ချပြီး ဦးဗန် ကောင်းကို ကန်တော့လိုက်လေသည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ နေရောင်ခြည်က ကောင်းစွာ ရနေပြီ။ နီမောင်ရင်ထဲမှာလည်း အားသစ် အလင်းရောင်များ ဖြင့် တက်ကြွလျက် ရှိနေသည်။

အာဆန်း [၁၅]

သားရဲတွင်းမှ အကျဉ်းသား

လရောင်သည် ညအမှောင်ကို ဖောက်ကာ ဆန်ဂေါင်
ရွာကလေးပေါ်သို့ ဖြာကျလျက်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း မြူနှင်းများက ဝေ့ဆိုးနေသောကြောင့်
မှုန်မှုန်ပိုင်းပိုင်းတော့ ရှိနေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ကျော်ရုံ ရှိသေးသည်။ ဆန်ဂေါင် တစ်ရွာ
လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

ယခင်က ထိုကဲ့သို့ လပြည့်ညဆိုလျှင် ညဦးပိုင်း
တစ်ချိန်လုံး လူသံ သူသံများဖြင့် စည်ကားနေတတ်သော
ရွာကလေးမှာ ယခုတော့ တစပြင်လို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
လျက် ရှိနေသည်။

ယုတ်စွအဆုံး ကြက်တွန်သံ၊ ခွေးဟောင်သံပင် မကြား
ရပေ။ ခွေးရှိတဲ့လူက ခွေးကို ခြံဝင်းထဲမှာ ကြီးချည်ထားပြီး
ကြက်ရှိသူက ကြက်များကို လှောင်အိမ်ထဲသို့ ထည့်လှောင်
ထားကြသည်။ တစ်ရွာလုံး မည်သည့်အိမ်မှ မီးရောင်မရှိသလို
လူရိပ် လူခြည်လည်း မတွေ့ရပေ။

အကယ်၍သာ အခြားမှ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက်
ရောက်လာပါက ဆန်ဂေါင်တစ်ရွာလုံး ရွာလုံးကျွတ် နေရာ
ရွေ့သွားပြီဟု ထင်စရာ ရှိပေသည်။

ထိုသို့ ရှိနေကြစဉ် သန်းခေါင်ယံ အချိန်လောက်
ရောက်သောအခါ တောင်တန်းများဘက်မှ ဝံပုလွေအူသံများ
ပေါ်ထွက်လာသည်။

အတေးဆီမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ဝံပုလွေအူသံ
များက ကြားရသူများ၏ အသည်းနှလုံးကို လက်အေးကြီးဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သလို စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလောက်အောင် ကြောက်
မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ထိုအချိန်၌ နှင်းများကလည်း အဆုပ်လိုက်၊ အခဲလိုက်
ကျလာသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မှုန်မှုန်
ပိုင်းပိုင်း ဖြစ်လာလေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော အချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
နှင်းကျည် တဖြောက်ဖြောက် ကျသံများကသာ နေရာအနှံ့
ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

ဝံပုလွေ အော်သံများက နေရာအနှံ့ဆီမှ ကြားရပြီး ရွာခြေဆီသို့ နီးသထက် နီးလာချေပြီ။

သေမင်းတမန် ဝံပုလွေများ လာနေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင်...

အထဲမှ မင်းတုံးချထားသည့် ရွာတံခါးဆီသို့ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခု ချဉ်းကပ်လာနေသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် အဝတ်နက်ကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး ခြိုထားသောကြောင့် အဝေးမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးရွား တစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ အဝေးမှလာနေသော ဝံပုလွေအသံများက နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

မှုန်ဝါးဝါး လရောင်အောက်မှာ နှင်းတောထဲ၌ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပြေးလာသော ဝံပုလွေ သဏ္ဍာန်များက ထင်ထင် ရှားရှား ပေါ်လာလေပြီ။ ထိုအချိန်မှာပင် ရွာအပြင်ဘက် တစ်နေရာဆီမှ ပုစဉ်းရင်ကွဲ အော်သံကဲ့သို့ အချက်ပေးသံ တစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ပြီ...ပြီ...ပြီ...”

ထိုကဲ့သို့ အသံပေါ်လာသောအခါ ရွာတံခါးနား ရောက် နေသော သဏ္ဍာန်ဆီမှ “ပြီ...ပြီ” ဟူသော အချက်ပေးသံ ပြန်ပေါ်လာပြီးနောက် တံခါးမကို ပိတ်ထားသော မင်းတုံးကို ဖြုတ်ရန် လက်လှမ်းလှိုက်စဉ်...

“ဝိုး...”

“ဒုတ်...”

ဟူသော မြားပစ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး တံခါး မင်းတုံးဖွင့်ရန် ပြင်နေသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ နေရာတွင် လဲကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ မလှမ်းမကမ်း၌ ပုန်း အောင်းနေကြသည့် ရွာသူ၊ ရွာသားများ နေရာမှထွက်ကာ ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားကြသည်။

အနားရောက်၍ မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုသူမှာ တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ပူးသော သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရလေသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ဇမုန်းထန် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ တွက်ထားရာမှ ယခု မဟုတ်မှန်း သိရသောအခါ များစွာ အံ့သြသွားလေသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ... ဘယ်ရွာကလဲ”

“ကျုပ်...ကျုပ် တောင်ညိုတောင်တန်းဘက်က ရွာသား တစ်ယောက်ပါ”

“ဘာကြောင့် ရွာတံခါးကို နီးကြောင်နီးဝှက် ဖွင့်တာလဲ”

“ကျုပ်ကို လူတစ်ယောက်က ငွေပေးပြီး ခိုင်းလို့ပါ”

“မင်းကို ခိုင်းတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဇ... ဇမုန်းထန်ဆိုတဲ့ လူပါ”

“ဟင်...”

ဒါပဲပြောနိုင်ပြီး ထိုလူမှာ ဇက်ကျီးကျသွားတော့သည်။
ထိုစကား ကြားသောအခါမှ ရွာသူ၊ ရွာသားများမှာ
ဇေယျာထန်၏ ယုတ်မာပက်စက်သော အကြံအစည်ကို သိရလေ
တော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝံပုလွေအုပ်စုများက ရွာတံခါးပေါက်
နားသို့ ရောက်လာပြီး သဲကြီးမဲကြီးဖြင့် အထဲဝင်ရန် ကြိုးစား
နေကြသည်။

ဝံပုလွေ အုပ်စုများနှင့်အတူ လူအချို့ ပါလာသည်ကို
လည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

နီမောင်၊ ဦးမန်ကောင်း ကိုအောင်ခိုင်၊ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်၊
စောထိ၊ မဲမဲအောင်တို့မှာ ရွာခြံစည်းရိုး ပတ်ပတ်လည်နေရာ
များတွင် ရွာသားများနှင့်အတူ သူ့နေရာနှင့်သူ စောင့်ဆိုင်းနေကြ
သည်။ ၎င်းတို့တွင် ဓားလှံ လေးမြား လက်နက်များ အပြည့်
အစုံဖြင့် တစ်ကြိမ်က ရွာသူ၊ ရွာသားများကို ဝင်ရောက်
ဒုက္ခပေးသွားသော ဝံပုလွေများအား လက်စားချေရန်
စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိနေကြသည်။

“ပြီး...ပြီး...ပြီး...”

ရွာတံခါးအပြင်ဘက်မှ အချက်ပေးသံ ပေါ်လာသည်။
နီမောင်က လေးနှင့်မြားကို ကောက်ယူပြီး အသင့်ထိုး
ထားသောစင်ပေါ် တက်လိုက်သည်။

ထိုနေရာမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ရွာအပြင်သို့ ကောင်းစွာ
မြင်နေရသည်။

ရွာတံခါးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အချက်
ပေးနေသူ တစ်ယောက်ကို မြင်ရသဖြင့် မြားဖြင့် ပစ်ချလိုက်
သည်။

“ပြီး...ပြီး...”

ဟုသာ ကြားလိုက်ရပြီး နောက်သို့ လဲကျသွားတော့
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် ရွာသား
များကို အချက်ပေးလိုက်သောအခါ စင်ပေါ်တက်လာကြပြီး
ခြံစည်းရိုးနားသို့ ရောက်နေကြသည့် ဝံပုလွေများ၊ လူများကို
မြားဖြင့် ပစ်ခတ်ကြလေတော့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပစ်ခတ်လိုက်သောကြောင့် မြားမိုး
ရွာချသကဲ့သို့ ရှိလေရာ မနီးမဝေးမှာ ရောက်နေကြသည့်
ဝံပုလွေများမှာ အထိနာလေတော့သည်။

ထိုအခါ အမြင်သာကံမှလည်း မြားများဖြင့် ပြန်လည်
ပစ်ခတ်ကြရာ ခြံစည်းရိုး ကာရံထားသည့် သစ်လုံးများကို
တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် လာရောက် ထိမှန်လေသည်။

အချို့ မြားတံများမှာ အပေါ်မှ တစ်စီဖြင့် ကျော်သွားကြ
သည်။

သို့စေကာမူ...

နိမောဓတို့က ခြံစည်းရိုးအတွင်းဘက် အကာအကွယ်
နောက်ဘက်တွင် ရောက်နေသောကြောင့် တစ်ပန်းသာနေ
လေသည်။ အကာအကွယ် မရှိသော ရန်သူများသာ သူတို့
မြားချက်များကြောင့် အထိနာကြလေသည်။

အချို့ဝံပုလွေများမှာ ခြံစည်းရိုးကာထားသော သစ်လုံး
တိုင်များကို ကိုက်ပဲ့ ဖျက်ဆီးကာ အထဲသို့ဝင်ရန် ကြိုးစားကြရာ
အထဲမှ အဆင်သင့် စောင့်နေသော ရွာသူ၊ ရွာသားများထံ
စားလုံ လက်ချက်များကြောင့် သေဆုံးကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ရန်သူများမှာ မခံနိုင်တော့ဘဲ ဝံပုလွေ
တောင်သို့ ပြန်ပြေးကြရလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ဂူထဲသို့ ပြန်ရောက်
လာကြသော ဦးရယ်တန်တို့ အဖွဲ့မှာ လူအနည်းငယ်နှင့်
ဝံပုလွေ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။

အချို့ဝံပုလွေများမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရထားသည့်
အချို့မှာ မြားတန်းလန်းစူးကာ ပါလာသည်။

မြားချက် ထိထားသော ဝံပုလွေအချို့မှာ မြားဆိပ်
တက်နေသောကြောင့် ချက်ချင်း မသေသေးသော်လည်း
မလှုပ်နိုင်တော့ပေ။

အချို့ဝံပုလွေများမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ပြင်းထန်ရာ
ရထားသော်လည်း သူတို့နေသောဂူ ရောက်အောင် အားထပ်
ကာ ပြန်လာကြပြီး ဝံပုလွေတောင်ဂူထဲသို့ ပြန်ရောက်တော့

စိတ်လျော့လိုက်သည့်အလား ဗုန်းဗုန်းလဲကျကာ သေဆုံး
သွားကြသည်။

“သေကုန်ပြီ... သေကုန်ပြီ... ငါ တစ်သက်လုံး
မွေးထားတဲ့ ငါ့သားတွေ သေကုန်ပြီ၊ ဆန်ဂေါင်ရွာသားတွေ
ကို ကလဲ့စား မခေချရမချင်း ငါ မကျေနပ်နိုင်ဘူးဟေ့”

ဦးရယ်တန်က သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ဟစ်
ပြောဆိုနေစဉ် ဇမုန်းထန် အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ဇမုန်းထန်... မင်းလွှတ်လိုက်တဲ့လူက ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ”

ဟု ဒေါသသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလူလည်း သေလောက်ပြီထင်တယ် ဆရာကြီး။
တာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရွာသားတွေက ကျွပ်တို့ လာမှာကို
ကြိုသိလို့ စောင့်နေကြတဲ့ ပုံပျိုးပဲ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်အထင် ပြောရရင်တော့ ဒီအစီအစဉ်တွေကို
ကြိုတင်သိတဲ့ ကျွပ်တို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်က
သစ္စာဖောက်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ”

“တို့အထဲက သစ္စာဖောက်တာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ
ဖြစ်မလဲ”

ထိုအခါ ဇမုန်းထန်က ဦးရယ်တန်အနားသို့ ကပ်ကာ
တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရာ ဦးရယ်တန်၏ အမူအရာမှာ

ဘတ်ဆီကို မီးပြင့်တို့လိုက်သလို 'ဂုန်း'ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟေ့... နှင်းဖြူကို အခုချက်ချင်း သွားခေါ်ခဲ့စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တစ်ယောက်က ခင်မြပူထားရာ အခန်းထဲ ရောက်နေသော နှင်းဖြူကို ခေါ်လာသည်။

ဦးရယ်တန်၏ ဒေါသထွက်နေသောပုံစံကို မြင်လိုက်ရသောအခါ နှင်းဖြူစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“နှင်းဖြူ... အမိုက်မ... နင်က ငါ တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာတဲ့ ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်ဘဲ ငါ့ကျေးဇူးတွေကို ချေဖျက် ပစ်လိုက်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ဦးရယ်တန်အသံမှာ ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ မာန်ဖီသံကဲ့သို့ ဂူထဲမှာ ဟိန်းထွက်နေသည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“နင့်အပြစ်ကို နင်မသိဘူးလား။ နင် ဟိုတစ်ညက ညအချိန်မတော် တစ်ယောက်တည်း ဆန်ဂေါင်ရွာကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ကိစ္စရှိလို့ သွားတာပါ”

“နင့်ကိစ္စက ဘာလဲ၊ ဒီကသတင်းတွေကို ဟိုကရွာသားတွေကို အကြောင်းကြားဖို့ သွားတာ မဟုတ်လား မှန်မှန်ပြောစမ်း အမိုက်မ”

နှင်းဖြူက ဦးရယ်တန် နံဘေးမှာ လုပ်နေသော ဖုန်းထန်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းထန်က မသိဟန်ဆောင်နေသည်။

“ဟဲ့... ပြောလေ”

“ဟုတ်တယ်”

နှင်းဖြူက စိတ်ကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်”

ထိုစကားကြောင့် ဦးရယ်တန်၏ အဖြူရောင် မျက်လုံးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ရှေ့သို့ ပြူးထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဘလုပ်နေတာတွေ မတရားလို့ ကျွန်မ အကြောင်းကြားခဲ့တာ၊ အရင်တစ်ခါတုန်းကလည်း အဘတို့ကြောင့် အပြစ်ပရှိတဲ့ ရွာသူ၊ ရွာသား အတော်များများ သေခဲ့ရတယ်၊ အခုတစ်ကြိမ်လည်း ထပ်သေရဦးမယ် ဆိုရင်တော့ အဘ လုံးဝမတရားဘူး”

“အမိုက်မ တစ်ခါတည်းသား သေပေတော့”

ဟု ပြောကာ နံဘေးမှာရှိသောစားကို ကောက်ကိုင်ပြီး နှင်းဖြူကို ပိုင်းခုတ်မည်ပြုရာ ဖုန်းထန်က ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“လွန်မယ် ဆရာကြီး... လွန်မယ်၊ သူ့ကို နောက်မှ အပြစ်ပေးရင် ရပါတယ်၊ အခု ရွာသားတွေ လိုက်မလာခင် စီစဉ်ရောဂိုတာတွေ အရင်စီစဉ်ထားရင် ကောင်းမယ်”

ဟု တားလိုက်မှ မားကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“နေနင်းဦးပေါ့... ကိစ္စတွေပြီးတော့မှ နင့်ကို ငါ့သားတွေ အတွက် ဝံပုလွေသားရဲတွင်းထဲချပြီး အစာ ကျွေးပစ်မယ်၊ ဟေ့... သူ့ကို ဂူထဲမှာ ဖမ်းထားလိုက်ကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဝံပုလွေမျက်နှာနှင့် တူသော လူသားများက နှင်းဖြူကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း [၁၆]

မစ္စရိယနိဗ္ဗာန်

နှင်းဖြူကို ခင်မြမှုထားသော ကျောက်ဂူအခန်းထဲမှာပင် အတူထည့်ထားပြီး အခန်းပေါက်ဝမှ ကျောက်တုံးဖြင့် ပိတ်ထားသည်။ ထိုပြင်...

ဝံပုလွေ လူသားနှစ်ယောက်ကလည်း စောင့်နေကြသည်။ နှင်းဖြူ အခန်းထဲသို့ ရောက်လာတော့ ခင်မြမှုက အံ့သြနေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ညီမရယ်”

ဟု မေးသဖြင့် နှင်းဖြူက အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမကို အစ်မ စောစောပိုင်းက အထင်လွဲမိတာ နှင့်လွတ်ပါကွယ်၊ အခုလို တွေ့မြင်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ အစ်မ၊ ကျွန်မက မမ အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေတာ”

“ကံတရားပေါ့ ညီမလေးရယ်...၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကံကြမ္မာကို ဘယ်သူမှ ကြိုတင်ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒီဘဝမှာ ဒီကံအကြောင်းတရားနဲ့ သေရမယ့်လူဟာ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ကံအကြောင်း မပါသေးရင်လည်း ကယ်မယ့်သူ တွေ့လာရမှာပါ”

ဟု နှစ်သိမ့်စကား ပြောလေသည်။

“ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့၊ အစ်ကိုတို့ကလည်း အစ်မ ဒီဂူထဲမှာ ရှိနေပြီဆိုတာ ကျွန်မ ပြောပြထားလို့ သိနေကြပြီ ဆိုတော့ မကြာခင် ရောက်လာကြမယ် ထင်တယ်”

ဟု တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြောဆို အားပေးနေ ကြသည်။ ခင်မြဖုနှင့် နှင်းဖြူတို့နှစ်ယောက် ဝံပုလွေဂူထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေကြစဉ် နီမောင်တို့ တစ်တွေမှာလည်း ဝံပုလွေ ဂူသို့ လိုက်ကြရန် ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။

ကိုအောင်ခိုင်က သစ်တောဝန်ထောက် ကိုဘခဲနှင့် ပူတာအို ဂတ်တဲမှ ဦးထင်ကျော်တို့ထံ အကြောင်းကြားသော အခါ ဦးထင်ကျော်က ၎င်း၏ ပုလိပ်အဖွဲ့သားများနှင့် လိုက် လာပြီး သစ်တောရုံးမှလည်း လက်နက်ကိုင် အစောင့်လိုက် တစ်ဖွဲ့များအား စေလွှတ်ပေးလိုက်သဖြင့် လက်နက်အင်အား ရော လူအင်အားပါ တောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

နီမောင် ကိုယ်တိုင်ကပင် ဦးမန်ကောင်း ပြုလုပ်ပေးသော တားလုံလက်နက်အပြင် လေးနှင့် မြားဘူးကို ယူလာခဲ့သည်။

သူတို့တစ်တွေသည် လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား ပြည့်စုံသောအခါ သန်းခေါင်ယံ ကျော်ကျော်လောက်တွင် ဆန်ဂေါင်ရွာမှ စထွက်ကြလေသည်။

ထိုအဖွဲ့ထဲမှ အတက်ကြွဆုံးမှာ ကိုအောင်ခိုင် ဖြစ်နေ လေသည်။ သူသည် ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို ထမ်းကာ ရှေ့ဆုံးမှ တက်တက်ကြွကြွ သွားနေသည်ကို မြင်သောအခါ ဦးထင်ကျော်က...

“ကိုအောင်ခိုင် ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဒီကနေ့ အရမ်း တက်ကြွနေပါလား။ ပုံပုံကလည်း မုဆိုးကြီး အလန်ကွာတာမိန်း အမဲပစ် ထွက်လာတဲ့ အတိုင်းပါလား”

ဟု ပြောသည်။

“ဒီဝံပုလွေတွေဟာ လူတွေရော တိရစ္ဆာန်တွေကိုပါ အတော် ဒုက္ခပေးနေတာမျိုး သစ်တောဝန်ထမ်းတွေ ဆိုရင် လည်း အဲဒီဘက်ကို မသွားဝံ့အောင် ဖြစ်နေတာမျိုး ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ သတ္တဝါတို့ မရှိမှအေးမှာ...”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုအခါ တောအုပ်ကြီး ဦးမွန်ထော်က...

“မင်း... ဝံပုလွေတွေကို သတ်ချင်တာ တခြား အကြောင်းတွေလည်း ပါလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်”

ဟု ကွမ်းတမြို့မြို့ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကိုအောင်နိုင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြီးရုံသာ ပြီးနေလေသည်။

နီမောင်ကတော့ ထိုစကားများကို မကြားဟန်ပြုကာ ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေလေရာ သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာသော စောထီးက...

“နီမောင်”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“မင်းပြောတော့ ဝံပုလွေတွေက အနီရောင် မကြိုက်ဘူးဆို၊ အနီရောင် တွေ့ရင် သဲကြီးမဲကြီး ဝိုင်းကိုက်ကြတယ်ဆို”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာကြောင့် အနီရောင်ပါတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်လာရတာလဲ”

“တမင် ဝတ်လာတာ”

“ဘာကြောင့်လဲဟ...”

“ငါက အရင်တစ်ပတ်က သေနတ်နဲ့ပစ်လို့ မထိတဲ့ အကြီးဆုံး ဝံပုလွေကြီးကို တိုက်ချင်တာ၊ ဒါကြောင့် မြင်တာနဲ့ ငါ့ဆီလာအောင် အနီရောင်ပါတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်လာရုံ မကဘူး ဟောဒီမှာ နဖူးမှာစည်းဖို့ အနီရောင် ပဝါတောင် ပါလာသေးတယ်”

ဟု ပြောကာ အိတ်ထဲမှာ ထည့်ယူလာသော ပဝါကို ထုတ်ယူပြီး နဖူးမှာ ပတ်စည်းလိုက်သည်။

“အဲဒီ ဝံပုလွေကြီးက သေနတ်နဲ့ ပစ်တာတောင် ကျည်ဆန် မထိဘူးဆိုတော့ မင်းမှာပါတဲ့ လက်နက်လောက်နဲ့ နိုင်ပါ့မလား”

“စိတ်မပူနဲ့... တိုက်ပွဲတစ်ခုဆိုတာ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်မှုနဲ့ အခွင့်အရေးကို အသုံးချတတ်တဲ့လူက အနိုင်ရတာပဲ၊ ငါ အဘ ဦးမန်ကောင်းရဲ့ ပညာကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်တယ်၊ ငါယူလာတဲ့ လက်နက်နဲ့ ဒီပွဲမှာ တိုတစ်တွေ အောင်ပွဲခံနိုင်မှာပါ”

ဟု တက်ကြွစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

သန်းခေါင်ယံ အချိန်လောက်ကတည်းက ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည့် သူတို့တစ်တွေမှာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသော အချိန်တွင် ဝံပုလွေတောင်သို့ လှမ်းမြင်ရသည့် နေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသော တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ခေတ္တနားကြရင်း ပါလာသော အစားအသောက်များကို စားသောက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးမန်ကောင်းက လိုအပ်သော အစီအစဉ်များကို ပြောပြလေသည်။

“ရန်သူတွေဟာ ကျုပ်တို့ နောက်က လိုက်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီး တွက်ထားကြမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မြင်စရာရှိတာတွေ မြင်ဆင်ထားကြမှာ သေချာတယ်၊ အရေးကြီးဆုံးက ကျုပ်တို့ တစ်တွေ ထောင်ချောက်ထဲကို မဝင်မိကြဖို့ပဲ၊

နောက်တစ်ချက်က ဝံပုလွေဆိုတာ တောခွေး အမျိုးအနွယ်တွေဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ ကျင်ငယ်ရည် မျက်စိထဲ အဝင်မခံရအောင် သတိထားကြပါ။

“ဝံပုလွေဆိုတာ အကောင်သေးသေးပဲ၊ သူတို့ရဲ့ ကျင်ငယ်ရည်က မျက်လုံးထဲကို ဘယ်လို ရောက်နိုင်မှာလဲ”

တောအတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိသော ဦးထင်ကျော်က မေးလိုက်သည်။

“လူမပြောနဲ့ တောရဲ့ဘုရင် ဆိုင်တို့၊ ကျားတို့တောင် ပြောခွေး၊ တောခွေး၊ ခွေးအ၊ ဝံပုလွေတွေရဲ့ ကျင်ငယ်ရည် မျက်လုံးထဲဝင်ရင် မခံနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုရောက်အောင် ပန်းတာလဲ”

“သူတို့က ဆင်လိုပြင်တဲ့ သတ္တဝါဆိုရင် တောင်ကုန်း၊ ဒါမှမဟုတ် သစ်ပင်ပေါ်က တက်စောင့်နေလေ့ ရှိတယ်။ အနားရောက်လာတော့မှ အမြီးကို ကျင်ငယ်ရေ ဆွတ်ပြီး ခါလိုက်တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အောက်ရောက်နေတဲ့ ဟိရစ္ဆာန်က မော့အကြည့်နဲ့ ဆိုတော့ မျက်လုံးထဲ ကျင်ငယ်ရည် ဝင်သွားပြီး ကန်းတာပဲ။ သူတို့ ကျင်ငယ်ရည်က အနံ့ကလည်းပြင်း၊ ပူကလည်းပူတော့ မျက်လုံးထဲဝင်ရင် ပြန်ဖွင့်မရအောင်ဖြစ်ပြီး ချာလည်လည်နေတော့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်ရောက်မှ အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းကိုက်ပြီး သတ်စားတာပဲ”

“အတော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပါလား”

“ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ တိုက်တဲ့အခါမှာ အနားကပ်မခံဘဲ သတိနဲ့သာ တိုက်ကြပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ”

“ဝံပုလွေကဲ့သို့မှာ နောက်ထပ် အန္တရာယ်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ဝံပုလွေကဲ့သို့ အပေါက်တွေထဲမှာ ကြောက်စရာ တောင်းတဲ့ ပင့်ကူနက်တွေရှိတယ်။ အဲဒီပင့်ကူနက်ရဲ့ အဆိပ်ရည် တွေက ထိလိုက်တာနဲ့ အသားထဲစိမ့်ဝင်ပြီး သေစေနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ရွာမှာတုန်းက ကြိုတင်ပေးထားတဲ့ မရှေ့ရွက်တွေကို အဆင်သင့် ဆောင်ထားပါ။ အဆိပ်ရည် ထိတဲ့နေရာကို မရှေ့ရွက်အရည် ချက်ချင်းသုတ်လိမ်းဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

“စိတ်ချပါ”

“ပင့်ကူဆိုတာ မီးကြောက်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတော့ သူတို့နဲ့ တွေ့တာနဲ့ မီးကွင်းတွေ၊ မီးတုတ်တွေနဲ့ ကာကွယ်ကြပါ”

ဟု မှာကြားပြီးနောက် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဝံပုလွေ တောင်သို့ ခရီးဆက်ကြလေသည်။

ဝံပုလွေတောင် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးပန်ကောင်းက...

“နီမောင် တက်ရိုးတက်စဉ် လမ်းကမတက်ဘဲ ဘယ်လမ်းက တက်လို့ရသေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဝံပုလွေ ဦးခေါင်းနဲ့တူတဲ့ အပေါ်ဘက်မှာ အောက်ကို ဆင်းလို့ရတဲ့ အပေါက်ကြီး တစ်ပေါက် ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ အပေါက်ကနေ ဂူထဲကို ဝင်လို့ရတယ်”

“ဒီလိုလုပ်ကြမယ်၊ သေနတ်ရှိတဲ့လူတွေက ဂူအတားက က ဝင်ကြမယ်၊ တို့တစ်တွေက အပေါ်ပေါက်ကနေ ကြိုးတွေနဲ့ ဆင်းကြမယ်၊ ပကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်... အဘ”

ဟု ပြောဆိုကာ သေနတ်ရှိသော ကိုအောင်ခိုင်တို့အဖွဲ့ နှင့် ဦးထင်ကျော်တို့အဖွဲ့က အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်တက်သွားပြီး နီမောင်တို့က ဘေးဘက်မှ အပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။

အပေါ်ဘက် ရောက်တော့ အပေါက်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရ သည်။

ထိုအပေါက်ကြီးမှ အောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ စမ်းချောင်းလေးကို အတိုင်းသား လှမ်းမြင်ရသည်။

အပေါ်မှ လှမ်းကြည့်တော့ အောက်ဘက်မှာ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသောကြောင့် ကြိုးဖြင့် နီမောင် အရင် ဆင်းသွားသည်။

စမ်းချောင်းဘေးသို့ ရောက်သည့်တိုင် သက်ရှိသတ္တဝါ ဟူ၍ တစ်ကောင်တလေမှ မတွေ့ရဘဲ ဂူကြီးတစ်ဂူလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

သို့ကြောင့်...

အပေါ်မှ မိမိအဖွဲ့သားများကို အချက်ပြလိုက်တော့ အပေါ်မှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အောက်ဆင်းလာကြ သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်...”

သူတို့ အောက်ရောက်သည်နှင့် ဘယ်နေရာက ထွက်လာမှန်း မသိရသော မြားတံများ ထွက်လာသောကြောင့် ကျောက်တုံးများကြားသို့ အလျင်အမြန် ပြေးဝင်ကြရသည်။

ဒါတောင် တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် မြားထိပြီး လဲကျသွားကြလေသည်။

နီမောင်တို့လည်း ဒဏ်ရာရသူများအား ကျောက်တုံး အကွယ်သို့ ဆွဲယူကာ ဒဏ်ရာများကို မရှေ့ရှုက်များဖြင့် အလျင်အမြန် ကုသပေးရသည်။

ဒါတောင်မှ ဒဏ်ရာများမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ညှိမည်း တက်လာလေသည်။

သို့သော်...

အချိန်မီ ဆေးကုပေးနိုင်သဖြင့် အသက် မသေသော် လည်း မလှုပ်နိုင်ကြတော့ပေ။

နီမောင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပေါ်ဘက်ရှိ ဂူပေါက်ဝ များ၌ လူရိပ်လူခြည် အချို့ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် မိမိအဖွဲ့သား များကို လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။

သည်အတိုင်းတော့ဖြင့် သူတို့ အပေါ်သို့ ဆက်တက်လို့ မရသေးပေ။ သို့ကြောင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြစဉ် ဂူပေါက်ဝ အချို့တွင် ပိတ်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးများ လိမ့်ကျလာပြီး ထိုဂူပေါက်ဝများထဲမှ ဆေးအမည်းရည်များ သွန်ချလိုက်သလို မည်းမည်းသတ္တဝါများ ထွက်လာလေတော့ သည်။

“ပင့်ကူနက်တွေ ထွက်လာပြီ၊ မီးတုတ်တွေကို အဆင် သင့် လုပ်ထားကြပေတော့”

ဟု နိမောင်က သတိပေးလိုက်တော့မှ ကျန်လူများက မီးတုတ်၊ မီးကွင်းများကို မီးရှို့လိုက်ကြရာ ဂူတစ်ဂူလုံး မီးခိုးငွေ့များဖြင့် မည်းမှောင် သွားလေတော့သည်။

မီးခိုးငွေ့များက တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာကို လှမ်းမမြင် ရလောက်အောင် ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

ထိုအခွင့်ကောင်းကိုယူကာ နိမောင်တို့ အပေါ်ဆင့် ရောက်အောင် အလျင်အမြန် ပြေးတက်ကြသည်။

အပေါ်ဆင့်သို့ ရောက်သွားတော့ ရန်သူများ၏ မြားချက် များ လွတ်သွားသော်လည်း ဂူကြမ်းပြင်၏ နေရာအနှံ့အပြားမှာ တော့ ပင့်ကူနက်များက ပြည့်နေလေပြီ။

သို့ကြောင့်... မီးတုတ်များကို ဝှေ့ယမ်းကြရသည်။

ပင့်ကူများသည် မီးတောက်များကို မြင်သောအခါ လွတ်အောင် ရှောင်ပြေးကြသော်လည်း အကောင်အရေ

အတွက် များသောကြောင့် အကောင် အတော်များများမှာ မီးလောင်ခံထားရသောကြောင့် ဂူထဲမှာ ညှော်နံ့များ လှိုင်နေ တော့သည်။

အချို့ မလွတ်နိုင်သော ပင့်ကူနက်များမှာ လူများရှိရာ သို့ အတင်းဝင်လာပြီး ကိုက်ခဲကာ အဆိပ်ရည်များ ညှစ်ချ ကြလေသည်။ အဖြူရောင် အဆိပ်ရည်များမှာ လူအသားနှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် မီးလောင်ခံရသော ဒဏ်ရာကဲ့သို့ ညိုမည်း သွားလေတော့သည်။ နိမောင်တို့တစ်တွေမှာ ပင့်ကူနက်များ ရန်မှ လွတ်ကင်းအောင် သုတ်သင်ဖယ်ရှားရင်း ဆက်သွား ကြရာ အတော်များများမှာ သားရဲတွင်းရှိရာသို့ ရောက်သွား ကြသည်။

အချို့ကတော့ ပင့်ကူနက်များ၏ အဆိပ်ဒဏ်ကြောင့် နေရာမှာတင် လဲကျန်နေခဲ့သည်။

သားရဲတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ဂူပေါက်များထဲမှ ဝံပုလွေများ ပြေးထွက်လာပြီး တရကြမ်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် ကြသဖြင့် အဖွဲ့သားများကလည်း ယူဆောင်လာသော လက်နက်များဖြင့် တက်ညီလက်ညီ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြ လေရာ ဂူတစ်ခုလုံး ဝေပွက်သံအလား ဆူညံနေတော့သည်။ ဝံပုလွေများ၏ ဟန်ဖီသံ...

ကိုက်ခဲသံ...

တီးလုံ လက်နက်တို့၏ ထိုဒုတ်သံ...

နာကျည်းစွာ အော်ဟစ်သံ၊ ညည်းညူသံ...
 တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတိပေးသံ၊ အားပေး
 သံများတို့မှာ ဂူတစ်ခုလုံး ဆူညံလျက် ရှိနေတော့သည်။
 ထိုအခိုက်မှာပင် ဝံပုလွေ ဂူပေါက်ဝဘက်မှ ဆူညံသော
 သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။
 အပြင်ဘက်မှ ပန်းတက်လာသော အဖွဲ့များ ဂူထဲသို့
 ဝင်လာကြဟန် ရှိသည်။
 ထိုအသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဂူထဲမှ အဖွဲ့သား
 များမှာ အားတက်လာပြီး တရကြမ်းတိုက်ခိုက်ကြရာ ဝံပုလွေ
 များမှာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သေဆုံးသွားလေသည်။
 နီမောင် ကိုင်ထားသော ဓားလုံကြီးမှာ တစ်ချက်
 ထိုးလိုက်သည်နှင့် လှံဖျားမှာ ကားခနဲပါလာပြီး တစ်ချက်
 ခုတ်လိုက်သည်နှင့် တိခနဲ ပြတ်ကျသွားလေသည်။
 နီမောင်သည် ဝံပုလွေ အတော်များများကို သုတ်သင်
 ရှင်းလင်းပြီး ခင်မြမှု ရှိနိုင်မည်ထင်သော နေရာများကို
 လိုက်လံ ရှာဖွေနေစဉ် တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ သူ့ရှေ့
 ဘက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ပိတ်ရပ်နေသည်။
 မီးခိုးငွေ့များကြောင့် လူလုံး သိပ်မကွဲလှသော်လည်း
 အရပ်အမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ကြည့်ရှုနှင့် မုန်းထန်
 မုန်း သိလိုက်သည်။
 သို့ကြောင့်...

စိတ်ထဲမှာ ဒေါသစိတ်များ ချက်ချင်းတက်လာသည်။
 “အသားထဲက လောက်ထွက်တဲ့ သစ္စာဖောက်”
 ဟု ရေရွတ်ကာ ရှေ့သို့ ပြေးတက်သွားသည်။
 မုန်းထန် လက်ထဲမှာလည်း အရွယ်အစား ကြီးမား
 လှသည့် ဓားလုံကြီးတစ်ချောင်း ပါလာသည်။
 သူကလည်း နီမောင်ဆီသို့ ပြေးဝင်လာသည်။
 လူချင်း မတွေ့ရခင်မှာ ဓားလုံချင်း ထိခတ်သံများက
 ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပေါ်ထွက်လာသည်။
 သံ သံချင်း ထိခတ်သံ၊ ပွတ်ကြိတ်သံတို့မှာ ဆူညံ
 နေတော့သည်။
 ဒေါသစိတ်၊ အာယာတစိတ်တို့ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်
 တစ်ဦး အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။
 မုန်းထန်က အရပ်အမောင်းနှင့် ခွန်အားပလ သာသလို
 နီမောင်က တိုက်ရည် ခိုက်ရည်နှင့် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်မှု
 သာလေသည်။
 မုန်းထန် ကိုင်သော ဓားလုံကြီးက သံကောင်းများဖြင့်
 ပြုလုပ်ထားသောကြောင့် ကြံ့ခိုင်မှု ကောင်းလှသလို နီမောင်
 ကိုင်သော ဓားလုံကလည်း အစွမ်းထက်လှသည်။
 ဓားသွားချင်း၊ သံ သံချင်း ထိခတ်မိသည်နှင့် မုန်းထန်
 ဘေးလုံ၏ ဓားသွားများမှာ အဖျားကျိုးထွက်သွားသလို ဟန်ချက်
 ပျက်သွားသော နီမောင်မှာလည်း ကျောက်တုံး တစ်တုံးဖြင့်

တိုက်မိပြီး ဘေးသို့ လဲကျသွားရာမှ ကျောက်ခုံနှင့် ဦးခေါင်း
ဆောင့်မိကာ မူးဝေသွားလေတော့သည်။

ထိုအခွင့်ကောင်းကိုယူပြီး ဖေဖန်းထန်က တားကိုထုတ်ပြီး
ခုတ်ပိုင်းရန် ပြေးဝင်လာသည်။

နီမောင်က နေရာမှ မထနိုင်သေး။

မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ...

"ဒိုင်း...ဒိုင်း..."

ဟူသော သေနတ်သံ နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး
ဖေဖန်းထန်မှာ မြေပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားလေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ ထိုနေရာကို ကိုအောင်ခိုင် ရောက်လာ
သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားသည်။

"ကိုနီမောင်... ကိုနီမောင်"

အနားမှာထိုင်ပြီး လှုပ်ခေါ်လိုက်တော့မှ နီမောင် သတိ
ပြန်ရလာသည်။

"ကိုအောင်ခိုင်... အခြေအနေဘယ်လိုလဲ"

"အဝ,ဘက်မှာ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ ဝံပုလွေ
တွေနဲ့ ရန်သူတွေ အတော်များများကို သုတ်သင်ပြီးလို့
တချို့ဆိုရင် ဂူထဲကိုတောင် ဝင်လာနေကြပြီ"

"ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်မြမှု ရှိတဲ့နေရာကို
လိုက်ရှာကြရအောင်၊ သူ ဒီဂူထဲက တစ်နေရာမှာ ရှိမှာပဲ"

"ကျွန်တော် ဝံပုလွေမျက်နှာနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
စစ်ကြည့်တော့ သားရဲတွင်း အထက်နားက ဂူပေါက်တစ်ခုထဲ
မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်"

"ဒီလိုဆိုရင် သွားကြစို့"

နှစ်ယောက်သား အပေါ်ဘက်သို့ ပြေးတက်လာကြ
သည်။ ဂူထဲမှာတော့...

သေနတ်သံ၊ ဓားခုတ် လှံထိုးသံ၊ ပြားပစ်သံ၊ မာန်ဖီသံ၊
အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းသံ၊ နာကျင် ညည်းညူ အော်ဟစ်သံ၊
ပီးပီးငွေ့များ၊ ယမ်းနဲ့၊ သွေးညှို့နဲ့တို့ဖြင့် လွှမ်းနေလေ
တော့သည်။

နှစ်ယောက်သား အပေါ်ဘက်ရောက်တော့ သူတို့သွား
မည့် လမ်းဘက်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေလေသည်။

ဝံပုလွေများနှင့် ယဉ်ပါးနေသော ဦးရယ်တန်ပင်
ဖြစ်သည်။

"ငါ့ရဲ့ အကြံအစည်တွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူတွေ၊ ငါ့သား
တွေကို သတ်တဲ့ လူမိုက်တွေ၊ သင်းတို့ကို အခုချက်ချင်း
ငရဲပြည်ကို ရောက်အောင် ပို့ပစ်မယ်"

ဟု ပြောပြီး ၎င်းနံ့ဘေးနားမှာ ရှိသည့် သံတံခါးကို
ခြေဖြင့် ဝုန်းခနဲ ကန်ဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့်
မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဂူထဲမှ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ပြေးထွက်
လာသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့် ဝံပုလွေကြီး ဖြစ်၏။
ဝံပုလွေကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ
ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ပြပြီး ပြေးချလာသည်။

ကိုအောင်ခိုင်က သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ နှစ်ချက် သုံးချက်
ပစ်လေသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

ပစ်ကွင်းက မဝေးလှသော်လည်း ကိုအောင်ခိုင် ပစ်လိုက်
သော ကျည်ဆန်များက ဝံပုလွေကြီးအား တစ်ချက်မျှ
မထိချေ။

“သူ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်လို့မရဘူး ကိုအောင်ခိုင်၊ ဘေးကို
လွှတ်အောင်ရှောင်နေ”

ဟု ပြောကာ ကိုအောင်ခိုင်အား ဘေးသို့ တွန်းထုတ်
လိုက်သည်။ နီမောင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ အနီရောင်ပါသော အကျိုး
ဘောင်းဘီများ ဝတ်ထားသည့်အပြင် နဖူးမှာလည်း အနီရောင်
ပဝါစကို ဓမ္မည်းထားသော နီမောင့်ကို မြင်သည်နှင့် အနီရောင်
မကြိုက်သော ဝံပုလွေကြီးက သူ့ဆီသို့ ဒေါသတကြီး ပြေးချ
လာလေသည်။

နီမောင့်က ဓားလှံကို ရှေ့မှာခင်းထားပြီး အဆင်သင့်
စောင့်နေသည်။

“မိတ္တူကောင်ကြီး... ဒီနေ့ဟာ မင်းအတွက် နောက်ဆုံး
နေ့လို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့”

မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဝံပုလွေကြီးက
နီမောင့်ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ နီမောင့်က ဆတ်ခနဲ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး
ကိုယ်ပေါ်မှ ကျော်ဝင်လာသည့် ဝံပုလွေကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို
ကိုးသမျှ ငါးစားလုံဖြင့် အားကုန် ဆောင့်ထိုးကာ ခွဲချလိုက်သည်။

“ဗျို...”

“ဂါး...ဂါး...ဂါး...”

လုံထိသံ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံဖြင့် နောက်
ဘက်သို့ ကျော်ကာ ပစ်ကျသွားသည်။

နီမောင့် ကိုယ်ပေါ်မှာ သွေးစက်များ စွန်းပေကုန်သည်။

ဝမ်းဗိုက်ပွင့်သွားပြီး အူများ ထွက်ကျလာနေသော်လည်း
ဝံပုလွေကြီးက နေရာမှ ပြန်ထလာပြီး နီမောင့်ကို ရန်ပြုရန်
ပြေးလာရာ နီမောင့်က ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး လုံဖြင့်
ဆီးထောက်ကာ ဝံပုလွေကြီး လည်ပင်း၌ ပတ်ထားသော
သားရေပြားကို ဖြတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုအောင်
ခိုင်က ဒဏ်ရာများဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသည့်
ဝံပုလွေကြီးအား သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်ကာ ပွဲသိမ်း
လိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

ဦးခေါင်း တစ်ချက်၊ ရှေ့လက်ပြင်နေရာ တစ်ချက်
သေနတ် ကျည်ဆန်ထိမှန်လိုက်သော ဝံပုလွေကြီးမှာ တီး...
တဂဲဂဲ ဟန်ဖိရင်း ဘေးသို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ နီမောင်က ဝံပုလွေကြီးဆီမှ ပြတ်ကျနေသော လည်ပတ်ကြီးကို ကောက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ သားရေပြားကြားမှာ ထည့်ထားသော ဝက်တောင်းမာန်စွယ်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

“ဒါ... ဘာလဲ”

“ဒါ... ဝက်တောင်းမာန်စွယ်ပဲ၊ ဒါရှိနေသရွေ့ တားလှဲ လက်နက်တွေနဲ့ ထိုးခုတ်လို့မရဘူး။ သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့ မမှန်နိုင်ဘူး”

“ဟင်... အဆန်းပါလား။ ကိုနီမောင် တားလှဲခဲ့တော့ ထိုးခုတ်လို့ ရပါလား”

ကိုအောင်ခိုင်က တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် ဟိုအဘိုးကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“သူ ထွက်ပြေးသွားရောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီဂူထဲက မထွက်နိုင်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ခဲ့တော့ တွေ့မှာပဲ၊ လာ... ခင်မြမှ တို့ကို သွားရှာရအောင်”

နှစ်ယောက်သား အပေါ်နားသို့ ဆက်တက်လာသော အခါ ပိတ်ထားသော ဂူပေါက် နှစ်ပေါက်ကို တွေ့ရသည်။

ဂူပေါက် နှစ်ပေါက်စလုံးကို ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဦးရယ်တန်က ဂူပေါက်ဝ တစ်ခုကို ပိတ်ထားသော ကျောက်တုံး ကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားဖွင့်နေလေသည်။ နီမောင် တို့က မိမိတို့နှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသည့် ဂူပေါက်ဝနားကပ်ကာ...

“အစ်မရေ... အစ်မရေ”

“ခင်မြမှရေ... ခင်မြမှရေ”

အော်ခေါ်သောအခါ ဂူအထဲမှ ပြန်အော်သော အသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရသဖြင့် နှစ်ယောက်အားဖြင့် ပိတ်ထားသော ကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းဖယ်ကြရာ အတန်ကြာအောင် အားစိုက်ပြီး ဖွင့်တော့မှ ကျောက်တုံးကြီးပွင့်သွားပြီး အထဲမှာ ခင်မြမှရေ နှင်းဖြူကိုပါ တွေ့ရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးရယ်တန် တွန်းဖွင့်နေသော ကျောက်တုံးကြီးမှာလည်း တစ်ဝက်တစ်ပြက် ပွင့်နေပြီဖြစ်ရာ အထဲမှ ပင့်ကူနက်များ ထွက်လာနေလေပြီ။

ဂူထဲမှ ခင်မြမှနှင့် နှင်းဖြူတို့ အပြင်သို့ ထွက်လာကြ သည်။

နီမောင်နှင့် ကိုအောင်ခိုင် တို့ကို မြင်သောအခါ အံ့ဩ ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြသည်။

နှင်းဖြူက ဦးရယ်တန်လက်ချက်ကြောင့် ကျောက်တုံး ကြီးပွင့်လာပြီး အထဲမှ ပင့်ကူနက်များ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

ကျောက်တုံးကြီးက ဘေးဘက်သို့ ဝုန်းခနဲ လိမ့်ဆင်း သွားလေရာ ဂူပေါက်ထဲမှ အမည်းရောင် မင်ရည်အလုံးကြီး သွန်ချလိုက်သကဲ့သို့ ပင့်ကူနက်များ ထွက်လာလေတော့သည်။

ပင့်ကူနက်များက အပေါက်ဝ၊ ဌိရှိနေသော ဦးရယ်တန်
အပေါ်သို့ ရောက်သွားရာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးအုပ်သွားပြီးနောက်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

“အစ်ကို ဒီဂူထဲက အမြန်ထွက်ကြစို့၊ ဒီလောက်များတဲ့
ပင့်ကူတွေဆိုရင် နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု နှင်းဖြူက သတိပေးလိုက်သဖြင့် လေးယောက်သား
အောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆင်းကြရလေတော့သည်။

အနည်းငယ် ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါမှ
နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူနေရာအန့်
အပြား၌ ပင့်ကူနက်များဖြင့် မည်းနက်လျက် ရှိနေချေပြီ။

သားရဲတွင်းရှိရာသို့ ပြန်ရောက်တော့ အပြင်ဘက်မှ
ဝင်လာကြသော အဖွဲ့များနှင့် ဆုံတွေ့ကြလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သားများထဲမှ ဝံပုလွေများ လက်ချက်၊
အဆိပ်လူးမြားချက်၊ ပင့်ကူနက်များ၏ အဆိပ်များကြောင့်
လှူအချို့ သေဆုံးသွားပြီး အချို့မှာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ
ရကြလေသည်။

ဒဏ်ရာ ရသူများကို ဦးမန်ကောင်းတို့က ပြုစုကုသ
ပေးကြလေသည်။

ဋ္ဌာနာအုပ် ဦးထင်ကျော်က...

“ကုန်သည်ငါးယောက် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စအတွက်
အမှုမှန်ပေါ်လို့ ကျုပ်ကို အထက်လူကြီးတွေက ကြိမ်းမောင်း

ချင်နေကြတယ်၊ အခုလို အဖြေမှန်သိရပြီး လူသတ်တရားခံကို
တွေ့တော့လည်း ကျုပ်အတွက် သက်သာတာပေါ့၊ ကံကောင်း
ရင် ရာထူးတွေ၊ ဘာတွေတောင် တက်ချင် တက်နေဦးမှာ”

ဟု လွန်စွာ စိတ်ပေါ့ပါးသော လေသံဖြင့် ပြောနေလေ
သည်။ ထိုသို့ ဂူထဲမှာ အဖွဲ့သားများဆုံနေခိုက်မှာ ကိုအောင်
ခိုင်က ခင်မြမှ လက်ကိုင်ဆွဲ၍ တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ကိုယ်ဖြင့် မြကို သေပြီမှတ်လို့ ပူဆွေးသောက
ရောက်လိုက်ရတာ အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

ဟု တုန်သင် လှိုက်လှဲသော လေသံဖြင့် ဗလုံးဗထွေး
ပြောလိုက်လေသည်။

“မြလည်း ဒီလိုပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ဝေးရတော့
မယ်ထင်ပြီး စိုးရိမ်သောက ရောက်လိုက်ရတာ အခုမှပဲ စိတ်
သက်သာရာ ရတော့တယ်၊ မြနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ခုလို ပြန်ဆုံခွင့်
ရတာ ဘယ်သူ့ကျေးဇူးကြောင့်လို့ အစ်ကိုထင်သလဲ”

“ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ”

“နှင်းဖြူ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကြောင့်ပေါ့”

“ဟင်... သူက မြတို့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ မဟုတ်
ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မြ ပြောပြမယ်”

ဟု ခင်မြမှက အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်တော့မှ
ကိုအောင်ခိုင်မှာ သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ အားလုံး အခြေအနေတွေ ပြီးသွားလို့ ရွာပြန်ရောက်ရင် ကိုယ်နဲ့ မြန့် မင်လာထပ်ဆောင် ရဦးမှာနော်”

“ဟင်... တစ်ခါဆောင်ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အို... အဲဒီ တစ်ခါတုန်းက အနှောင့်အယှက်တွေ ဝင်သွားလို့ အ.ထ မပြောကံခဲ့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါမှ အ.ထ. ပြောကံအောင်ကို မင်လာပြန်ဆောင်ရမှာ”

“အို... အစ်ကိုကလည်း နားရှက်စရာ”

ထိုသို့ ကိုအောင်ခိုင်နှင့် ခင်မြမူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ရှိနေကြစဉ် နှင်းဖြူ ခမျာမှာတော့ ကျောက်တုံးအကွယ် နံဘေးနားမှာ ထိုင်၍ ငိုနေသည်။

ခဏကြာတော့ ထိုနေရာသို့ နီမောင် ရောက်လာလေ သည်။

“ဟင်... နှင်းဖြူက ဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း လာခိုနေတယ်”

“ကျွန်မဘဝမှာ အဘကိုပဲ အားကိုးပြီးနေရတာ၊ အခု အဘလည်း မရှိတော့ ဘယ်သွားပြီး ဘယ်သူနဲ့ နေရတော့ မှာလဲ အစ်ကိုရယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ နီမောင်က အသာပြုံးလိုက် သည်။

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ နှင်းဖြူရယ်၊ အစ်ကိုတို့မှာလည်း ဟောင်နမ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့မှာဆိုတော့ နှင်းဖြူ အစ်ကိုတို့နဲ့ လိုက်နေဖို့ ခေါ်သွားပါမယ်”

“တကယ်ပြောတာလား အစ်ကို”

“တကယ်ပါကွယ်... တကယ်တော့ နှင်းဖြူက ဘဝ ကြမ်းပေမယ့်၊ မလှပတဲ့ ဘဝခြားမှာ နေရပေမယ့် စိတ်ထား လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ၊ အစ်ကို မင်းကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

ထိုသို့ ပြောနေကြစဉ် သူတို့ရှိရာသို့ စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဪ... တို့က ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတယ်၊ ကိုယ်တော်ချောက ဒီမှာ နှစ်ယောက်တည်း အကြည်ဆိုက်နေ တာကိုး”

“ကဲ...ကဲ... ဇာတ်က ဆက်ကမယ် ဆိုရင်လည်း ရွာကျမှ ဝိုးအလင်း ဆက်ကပေတော့၊ အခုတော့ ဂူထဲက ထွက်ကြရအောင် အပေါ်က ပင့်ကူနက်တွေ ဆင်းလာကုန်ပြီ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ”

နီမောင်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာဖြင့် ပြောရင်း နှင်းဖြူ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ လေသည်။

သူတို့တစ်တွေအားလုံး အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ကြပြီး အတန်ကြာသောအခါ ဝံပုလွေတောင်တစ်ခုလုံး ပင့်ကူနက်များက နေရာအနှံ့ ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ထိုပင့်ကူနက်များကို မြင်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက...

“ဒီလောက်များတဲ့ ပင့်ကူတွေ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ ဒီလို ပင့်ကူမျိုးတွေနဲ့ တွေ့လိုကတော့ ဘယ်လိုလက်နက်နဲ့ တိုက်လို့မှ ရမယ် မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်စဉ် နီမောင်နှင့် နှင်းဖြူက အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ဦးဗန်ကောင်းက အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“မင်းက သူ့ကို ခေါ်ခဲ့မှာလား”

ဟု မေးလိုက်တော့ နီမောင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“နှင်းဖြူ”

“အင်း... နှင်းဖြူ ဆိုတော့ စနေနဲ့ ကြာသပတေး၊ မင်းကလည်း နီမောင်ဆိုတော့ စနေနဲ့ ကြာသပတေး၊ ရန်သကမာတ်နှစ်ခု ကက်ကင်းထပ်ထားတော့ ရန်ငြိမ်းတပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ နီမောင်မှာ သဘော အကျကြီးကျသွားကာ နှင်းဖြူ မျက်နှာလေးကို အပြုံးရိပ် လွှမ်းသော

ပီတိမျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော “ဝံပုလွေအသည်းနှင့်ချစ်သူ” အမည်ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုမှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနီယောဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရတု။

စာပြီးချိန် ၁၂၀၀၆-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၂၆)ရက်၊ ဝုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နေ့လယ် (၃း၀၅)နာရီ